

Giới thiệu Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!

Nàng mồ côi từ nhỏ, được nhận nuôi bởi một vị cảnh sát trưởng, ông cho nàng ăn sung mặc sướng đổi lại nàng phải trở thành một nữ phi tặc. Cướp những bảo vật giá trị cao, nàng cũng được hưởng sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ.

Rồi cái gì cũng phải trả giá, ngày nàng sắp được đứng đầu tổ chức siêu trộm, vì lòng tham của ông đối với viên kim cương kia mà chẳng màng đến sự sống chết của nàng.

Ông đã đích thân rót và mời nàng uống một ly rượu trước khi đi làm nhiệm vụ, đó cũng là thói quen của nàng. Vì trong lúc nàng làm nhiệm vụ cũng có sát hại người, ông ta đã bảo, nếu không muốn nhớ những hình ảnh chết chóc đó, thì hãy uống một ít rượu trước khi đi. Nhưng khi xong nhiệm vụ nàng cũng uống cho mình say đến mức thần trí không còn. Tầm lượng của nàng cũng cao lên vì cái lý do đó.

Nhưng trong ly rượu đó ông ta đã bỏ thứ gì đó vào rượu, khiến hai giờ sau nó mới phát tác.

Cũng may là đầu vẫn còn ít lý trí nhỏ nhoi, nên đã nhảy từ một độ cao để chạy thoát thân.

Ai ngờ, chiếc dù lượn đó khi bật lên thì nó bị thùng nát còn hơn cả tổ ong nữa. Dù là thần, cũng không thoát chết được, khi mà hạ cánh xuống toà nhà cao chọc trời bằng chiếc dù lượn bị rách như thế. Ánh Kiều nàng, hưởng dương được 23 năm thì về trời!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ma nữ ở âm thái đường

Màn đêm buông xuống thật là nhanh, thoáng cái đã bao phủ tất cả mọi vật.

Từng chiếc đèn lồng màu đỏ, màu vàng tinh tể được thắp lên ở mọi ngõ ngách trong hoàng cung của Tần Y quốc. Bầu trời đầy những vì sao sa, ánh trăng khuyết mờ mờ, nó ẩn hiện và lấp ló sau những đám mây.

Cả hoàng cung thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho người ta phải phát sợ.

Tiết trời vào cuối mùa thu có chút se lạnh hơn, có lẽ nó đang báo hiệu mùa đông lạnh giá lại về và đang đến ngày một gần hơn.

Những cơn gió lạnh bất chợt thổi qua, làm cho mấy tên lính đi tuần tra nổi sồn cả gai ốc. Bọn họ liền giảm cước bộ lại để moi móc lá gan lớn nhất của mình lên, vì họ sắp sửa phải đi qua chỗ âm u và đáng sợ nhất trong hoàng cung khi đêm về.

Âm Thái Đường.

Một tiếng sét đánh vang vọng khắp nơi, cả bầu trời loé sáng trong một khoảnh khắc tức thời.

“Grầm...”

Bầu trời chẳng có dấu hiệu gì của mưa bão cả, mà lúc này là cuối mùa thu thì làm gì có mưa to?

Tiếng sấm bất chợt tắt lịm đi. Nhưng cũng vì tiếng sấm đó, mà đám binh lính canh gác và tuần tra ở trong hoàng cung lại hoảng sợ thêm, nhất là đội tuần tra ở Âm Thái Đường.

Bỗng một đội tuần tra gồm 15 tên xếp thành hai hàng, mỗi hàng bảy tên và có một tên dẫn đầu hai hàng đó. Tên dẫn đầu vẫn giữ nguyên vị trí nhưng tự dưng, hai hàng đi ở phía sau của hắn ta lại dồn thành một hàng. Tên lính dẫn đầu nhìn về phía trước, đập vào mắt hắn ta là một cây cầu bắc ngang qua hồ Thủy Mặc. Ban ngày, nếu đứng ở trên cầu này ngắm hồ Thủy Mặc và nhìn khung cảnh xung quanh đây, quả là một sự lựa chọn sáng suốt. Nhưng đi đến chỗ này vào ban đêm để ngắm cảnh và thưởng trăng thì, có thể nói đó là sự lựa chọn ngu ngốc. Vì khi màn đêm buông xuống thì nơi đây chẳng khác nào là âm giới, sương mù âm u, lạnh lẽo.

Tên dẫn đầu, cả người hắn liền đổ mồ hôi lạnh, chân đánh lên liên hồi run rẩy. Bọn đi ở phía sau của hắn, thần sắc cũng chẳng khá hơn hắn, chân cũng cùng một điệu nhảy với hắn. Mặt ai cũng hoảng sợ và lo lắng, nhưng hoảng sợ nhiều hơn lo.

Trong hoàng cung này, không một ai là không biết câu chuyện về cây cầu bắc ngang qua hồ Thủy Mặc trong Âm Thái Đường cả.

Nghe nói, Âm Thái Đường trước kia từng là tẩm cung của một vị quý phi họ Phụng. Vị quý phi này được hoàng thượng hết mực sủng ái, sau được sắc phong lên làm hoàng hậu. Nên từ Âm Thái cung chuyển đến Phụng Nghi cung - Tẩm cung dành cho hoàng hậu.

Nhưng, mới lên làm hoàng hậu được khoảng gần ba ngày thì đột ngột bị mất tích. Vào cái đêm định mệnh đó, không biết vì sao mà, trời lại đổ mưa rất to

và gió rất lớn.

Hoàng thượng huy động các quân lính cùng đi tìm Phụng hoàng hậu, tìm khắp các nơi ở trong cung Phụng Nghi mà không thấy. Hầu như, các nơi trong hoàng cung đều đã lật tung cả lên nhưng mà, vẫn không tìm thấy người đâu, dấu vết mất tích cũng không tìm thấy được.

Ngài định cho người đi ra bên ngoài hoàng cung để tìm thì, bỗng một cung nữ toàn thân người ướt sũng còn mặt thì tái xanh, chân tay run rẩy. Nàng ta chạy đến bẩm báo rằng, lúc nàng ta đi qua chiếc cầu ở hồ Thủy Mặc – Âm Thái cung, thì thấy một nữ thi thể đang trôi nổi trên mặt hồ. Vì quá hoảng sợ nên nàng đã không dám lội cái xác lên bờ hay đến gần để xem diện mạo của người đó ra sao.

Hoàng thượng vừa nghe xong liền thần tốc chạy đến xem, ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng, người đó lại là Phụng hoàng hậu.

Ngài đã cho người đi điều tra sự tình và tìm ra hung thủ, nhưng không có chút manh mối nào. Dù tìm được manh mối nhưng gần đến phút cuối, sắp sửa biết hung thủ là ai, thì lại xảy ra sai sót ngoài dự định. Thế là toàn bộ manh mối bị đứt hết, không thể tiếp tục điều tra ra được gì nữa. Kể từ vụ án đó, Âm Thái cung trở thành Âm Thái Đường. Hoàng thượng đã đặt bài vị của vị Phụng hoàng hậu tại đó.

Cũng từ vụ án mạng của vị Phụng quý phi – Phụng hoàng hậu đó, thì những vị hoàng hậu được sắc phong sau này, chưa có ai trụ được ở ngôi vị hoàng hậu cho đến qua ngày thứ tư cả, tất cả đều về tây thiên trong đêm thứ ba.

Thật kì lạ, không biết có phải do trùng hợp hay không? Hay đó, là lời nguyền cũng nên. Những vụ án tử của các vị hoàng hậu sau này, đều có cùng một điểm chung với vụ án của Phụng hoàng hậu. Đó là hiện trường, nơi an nghỉ cuối cùng của tất cả bọn họ đều là ở Âm Thái Đường. Hình như, khi nạn nhân bị sát hại xong, thi thể sẽ bị tên hung thủ đó đưa đến Âm Thái Đường rồi bị vứt xuống hồ Thủy Mặc.

Tính đến tại thời điểm này, thì đã có tới mười hai vị hoàng hậu bị sát hại, vị hoàng hậu thứ mười ba đã được sắc phong.

Bọn lính tuần tra chuẩn bị đi qua chiếc cầu bắc ngang hồ Thủy Mặc thì, cước bộ hơi khựng lại, họ nuốt một ngụm nước bọt rồi đưa mắt nhìn nhau.

Hôm nay, là ngày thứ ba, kể từ lúc vị hoàng hậu mới được sắc phong - Từ Ân hoàng hậu, Từ Ân Lệ Khuynh.

Đêm nay ở Phụng Nghi cung, quân lính canh gác rất cẩn mật, bao vây trong ngoài ba lớp, rất nghiêm ngặt. Các binh sĩ toàn là các vệ binh tinh nhuệ, họ có võ công rất cao cường. Ngay cả, Thái Hiến Cảnh đại tướng quân cũng đến, còn có cả cận vệ thân cận của hoàng thượng cũng đang ở đó để bảo vệ vị Từ Ân hoàng hậu.

Nhưng bọn hán vẫn cứ lo sợ, sợ rằng khi đi qua cây cầu định mệnh và đây lời nguyền này, lại thấy thi thể của vị Từ Ân hoàng hậu, họ còn một phần sợ nữa là do họ nhát gan, vì bầu không khí của Âm Thái Đường cứ lạnh lẽo và âm u đến phát sợ. Những câu chuyện ma liên quan tới nơi này cũng không ít, lời đồn về những người đã từng gặp qua các hồn ma vất vưởng của các vị hoàng hậu ở đây cũng ngày một nhiều thêm.

Giờ tý cũng chuẩn bị điểm qua, sắp sửa bước qua ngày thứ tư rồi. Mà bọn lính gác đi tuần trước họ không thấy gì cả, có khi nào tới bọn họ thì.

Bọn lính tuần tra bắt đầu káo nháo.

“Ngươi..ngươi..Các ngươi đi trước đi.” Tên lính dẫn đầu nhìn về cây cầu lấp bắp, hán ta nhường cho mấy tên cấp dưới của mình đi trước.

“Thuộc hạ..” Tên đứng đầu hàng hoảng sợ. Nuốt một ngụm nước bọt nhìn về phía cây cầu, cứ tưởng hán sẽ đi, ai ngờ hán quay đầu lại nhìn tên ở phía sau của hán: “Ta..ta..Nhường cho ngươi đó.”

“Hả? Ta sao?” Tên đó đỏ mặt hời, sợ hãi nhìn về phía cây cầu. Hán noi gương của tên đầu tiên, quay lưng nhìn tên ở phía sau của mình: “Ngươi..ngươi gan hơn ta. Ngươi đi trước đi.”

“...”

Bọn hán cứ nhường nhau mãi cho đến khi tới tên đứng cuối hàng.

Tên cuối hàng biết số phận của mình, hán nhìn về chiếc cầu định mệnh kia liền xanh mặt. Mắt tròn tròn, chỉ còn tròng trắng, sau đó nhắm mắt lại luôn.

“Phịch.”

“Hả?” Cả đám nhìn cái tên nằm ở dưới đất.

Một tên nhanh trí đi lại công tên ngất xỉu đó.

“Ta mắc công hán rồi.” Trong lòng hán ta thở phào nhẹ nhõm, vì hán không cần đi trước. Đi tiên phong trong cái vụ này, hán xin rút lui!

“Tên khốn!!!” Cả đám lườm hán ta, mắng.

Nhưng hán ta không ngờ sự nhanh trí đó, lại hại hán ta chính là kẻ phải đi trước.

Tên cấp trên của hán ta ho nhẹ, nhìn hán ta nói: “Ngươi..Mau đi trước đi. Vì ngươi có tới hai người. Ngươi và tên mà ngươi đang công trên lưng, hai ngươi mau đi trước cho ta. Ngươi mà dám bỏ hán ta xuống, hoặc giả vờ ngất, thì đừng có trách!”

Hắn sợ tên đó giờ trò vô si nên đã ngăn chặn luôn, phòng bệnh còn hơn chữa bệnh!

“Hả?” Hắn khóc ròng, vì cái tội thông minh không đúng lúc và không đúng chỗ của bản thân, mà hắn phải gánh chịu hậu quả. Tự đứng, đi cũng tên này làm chi? Để rồi tên đi trước, chính là hắn!

Mấy tên còn lại nhìn vị cấp trên của mình, rồi cùng đồng loạt giơ ngón tay cái lên, như bọn họ cho hắn ta một like, vì đã ra một lệnh rất chuẩn.

Tên dẫn đầu hát mặt một cái đầy hãnh diện, vì được bọn thuộc hạ đề cao như thế.

Bọn người kia liền quay đầu, đồng loạt nhìn tên đi tiên phong mặt của họ biểu tình khinh bỉ, ngón tay cái lật ngược xuống, trong lòng còn thầm mắng hắn ta: Cho mày bỏ tật chơi chó! Bỏ tật tài lanh nhe con!

Hắn ta lườm cái đám như chó hùa kia, lòng đầy phẫn nộ. Tụi bây, hãy đợi đấy!!! Ta ắt hẳn sẽ báo thù!

Hắn ta nuốt một ngụm nước bọt hùng hồn đi, nhưng nét mặt thì sợ đến mức không tả được. Mặt đầm mồ hôi, không phải vì hắn sợ quá nên đã đổ mồ hôi lạnh, mà là vì tên ở trên lưng của hắn cũng nhẹ kí lăm. Trong lòng hắn ta thầm mắng cái tên đang ở trên lưng: Ăn hơn cả heo!!! To xác, mà lá gan lại bé tí teo như hạt mè!

Hắn ta từng bước, từng bước đi lại gần cây cầu, còn vài bước nữa là bước lên cây cầu thì nghe vị cấp trên của hắn lại lên tiếng.

“Ngươi, đứng lại. Chờ bọn ta đi qua, mới được phép đi.”

Bọn kia nghe xong, đồng loạt giơ ngón tay cái lên và gật đầu khích lệ hành động đầy chí lý của hắn. Tên cấp trên lại được một đám kia, cho thêm một like nữa nên mặt đầy kiêu ngạo.

Thấy cái cảnh hắn bị tẩy chay như thế, mặt hắn đầy uỷ khuất. Hắn đành đứng lại và tránh qua một bên, nhường cho mấy tên kia đi qua cầu trước.

Cả đám đứng giữa chiếc cầu, tên cấp trên lại ra lệnh.

“Các ngươi, mau quan sát hai bên, xem xem .có ai không?” Mắt hắn nhắm nghiền, giọng có chút run rẩy.

“Không thấy gì cả.” Cả đám đồng thanh hô.

“Mấy người các ngươi có mở mắt ra đâu mà bảo, không thấy gì?” Hắn quát.

“Mau mở mắt ra. Mở to ra mà nhìn.” Hắn nhìn đám đó, nói xong mà tầm nhìn vẫn giữ nguyên một chỗ, không dám quay đầu quan sát ở xung quanh.

“Tuân lệnh.” Bọn lính hô to.

Họ hô to như thế, cốt cũng để lấy lại lòng dũng cảm và sự gan dạ của mình.

Một cảnh dở khóc dở cười bắt đầu, có thể nói đây là đội tuần tra có một không hai trong hoàng cung này.

Cả đám lấy tinh thần, mở to mắt, miệng hô to: “ 1, 2...3. Nhìn.”

Vừa dứt khẩu lệnh nhìn, quay đầu đồng loạt và chuyển ánh mắt về một hướng.

Mười mấy tên cùng nhìn về phía bên trái của cây cầu, lấy đèn lồng rọi nhưng không thấy gì. Bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng họ không biết rằng, phía dưới của cây cầu họ đang đứng bỗng, có một bàn tay trắng mà tái nhợt đang hiện từ dưới nước lên. Sau đó là cái đầu của một người ngoi lên mặt nước, mái tóc đen dài và ướt sũng.

Bọn họ lại hô to: “ 1, 2, 3. Nhìn.”

Cả đám đồng loạt quay đầu, nhìn về phía bên phải của cây cầu.

“Không có gì bất thường.” Bọn họ hô to, báo cáo.

Tên cấp trên quay đầu, nhìn về phía trước, thở phào nhẹ nhõm. Định ra khẩu lệnh bảo đi thì, một giọng nói khàn khàn của một vị nữ nhân từ đâu vang lên. Có vẻ người đó, đang ở đâu đây và rất gần họ thì phải?

“Hơ, ừc..Có ai không? Mau kéo ta lên bờ..ừc..vớ! Nghe không hả? Ừc..Đám người kia.”

Một vị nữ tử, nửa thân nằm trên bờ nửa thân nằm dưới hồ Thuỷ Mặc. Toàn thân nàng ta vận một bộ bạch y. Tóc đen xoã dài và đang bị ướt, thần sắc có chút không tốt cho lắm. Giương mặt thì trắng bệch, xanh xao.

Âm thanh nhẹ nhẹ, khàn khàn kèm theo tiếng nấc. Có vẻ người đó, đang say rượu.

“ Các người..có nghe gì không?” Tên cấp trên hỏi.

Chân của hắn mềm nhũn ra, run lên liên hồi. Mặt tái xanh, ba phần hồn của hắn đã bị dọa chạy mất, bảy vía không biết còn hay không?

Đám thuộc hạ không trả lời bằng miệng mà gật đầu lia lịa, mặt họ đều chuyển sang màu trắng bệch, cùng nhảy điệu run chân với tên cấp trên của mình.

Bỗng giọng nữ nhân kia, lại vang lên bên tai của họ thêm một lần nữa.

“ Ta..ức..lạnh..quá..Mau..mau..kéo ta lên! Hơ, ức..”

Thanh âm nhẹ, kéo dài và đầy rung rợn. Ai nghe cũng phải hoảng sợ tột độ, dựng tóc gáy.

Nước vào ban đêm đã rất lạnh, lại cộng thêm thời tiết đang chuyển sang mùa đông nên đã lạnh lại càng thêm lạnh.

Bọn lính tuần tra run lấy bầy, vừa nghe xong liền bỏ chạy thụt mạng, không thèm nhìn xem người kia là ai? Là người hay ma? Hoặc đang ở chỗ nào?

“ A...Ma..” Cả đám vừa chạy vừa hét lên, cho rằng người đó là ma.

Tên đang công một tên vẫn chưa bỏ chạy, hắn liền lấy hết tim, gan, ruột, phèo của mình lên để liếc nhìn người đang nói kia một cái rồi quay mặt lại thật nhanh.

Thần sắc đầy sợ hãi, môi run run, hắn buông cái tên trên lưng xuống: “ Phịch.” Rồi bỏ chạy luôn.

“ Từ Ân hoàng hậu..Ma..A..ma..” Hắn chạy như điên.

Tên ngất xỉu nằm lại ở giữa cầu, hắn ta bắt đầu tỉnh lại sau cú ném đó.

“ Ô..Đầu của ta đau quá!” Tên đó lấy tay sờ đầu của hắn ta.

Từ Ân Lệ Khuynh chờ mãi mà không thấy có tên nào, từ đám kia đi lại kéo mình lên bờ giùm nên lồm cồm tự bò lên bờ. Toàn thân ướt sũng, đầu còn có một vết bầm tím đỏ và còn đang chảy máu vì do vật gì đập trúng. Khoé miệng còn dính một ít máu tươi.

Thân đứng không vững, vì nàng vẫn đang ở trong tình trạng say khướt. Đứng lấy tay chỉ về hướng của mấy tên đã rửa nàng là ma, rồi bỏ chạy mà chửi.

“ Ức..Đám khốn kiếp! Thấy chết, mà không cứu. Thấy người..ức..gặp nạn không cứu! Nhân tính bị chó tha! Ba mẹ bọn bây, không dạy bọn bây đạo lý làm người và sống ở đời như thế nào sao? Họ dạy bây, thấy người sắp chết thì bỏ chạy à? Hơ, ức..”

“ Lạnh..quá..” Tiếng nói kéo dài lê thê.

“ Sao toàn thân..lại đau nhức như thế này? Đầu đau quá! Hơ, ức..Sao? Cái gì đây?”

Lệ Khuynh nhìn bàn tay vừa mới đưa lên chạm vào đầu, mắt lơ mơ nhìn thứ màu đỏ đỏ dính ở trên tay, nhếch môi cười.

“ Máu? Là máu..Ức..”

Nàng lấy bàn tay đang dính máu đó, chùi vào bộ y phục của mình, chùi vào phần áo ở phía trước ngực.

“...” Tên ngất đang nằm ở cầu nghe nàng chửi, hắn ngồi dậy.

Vừa mới ngồi dậy, ngược đầu nhìn về phía trước mặt mình thì hắn thấy nàng trong bộ bạch y trắng xoá, tóc còn xoả dài. Hắn hoảng sợ đến mức không nói được lời nào, tay run run chỉ về phía nàng, mà miệng thì không thể mở ra được, môi hắn cứ run run.

“ Ô..” Hắn lại ngất, vì khi thấy con ma nữ kia quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn và còn hỏi.

“ Người..Ức..Chỉ cái gì? Há? Há? Há..?”

Bộ dạng nàng đúng là dọa chết người, thân vận bạch y trắng xoá, tóc đen xoả dài ở hai bên của gương mặt trắng bệch và không huyết sắc kia. Y phục trắng, trước ngực còn có vài vết máu tươi. Miệng cũng có máu. Mà nàng còn nói chuyện với cái giọng nhẹ nhẹ, say khướt kia nữa. Hỏi chuyện, mà lại kéo hơi dài như thế? Bảo sao hắn nghe và thấy bộ dạng nàng bây giờ, mà không ngất mới là lạ.

“ Hơ..ức..” Nàng liền lê từng bước, đi lại gần tên đó.

Lệ Khuynh ngồi xuống, lấy tay thường mấy cái vào mặt của hắn, gọi hắn tỉnh lại: “ Này..Ức..Mau tỉnh lại! Ức..Này! Có nghe không? Mau tỉnh lại!”

Nàng lại dùng gương mặt trắng bệch đó, còn kèm theo nụ cười dọa chết người kia với hắn.

Nhe răng cười, hỏi: “ Tỉnh rồi à? Ức..”

Tóc xoắn dài thướt tha, hỗn loạn, lại còn rối và còn ướt. Mặt trắng bệch, khoe miệng còn có máu nữa chứ.

“Thiên ơi..Ma nữ..ừ..”

Tên đó mới tỉnh lại, thì thấy cận cảnh của gương mặt nàng và bộ dạng nàng ra sao. Thấy nàng đang cười một cách quái dị, thì hắn nói vài tiếng rồi ngất lịm luôn.

“Này..” Mấy cái tát ăn vào mặt của hắn ta, mà hắn ta vẫn không chịu tỉnh lại.

Lệ Khuynh ngơ ngác, mắt ngó nhìn xung quanh, nàng không thấy gì cả.

“Ma nữ? Nó đâu?”

Nàng quay đầu hỏi tên đang bất tỉnh nhân sự kia, nhưng hắn nằm ngay đơ, không nhúc nhích và cũng không lên tiếng.

“Nhát, mà lại đi đêm. Đầu thò, mà muốn đến sống ở nhà xác? Ức..”

“Hừm..ừc..Nằm đó, ngủ đi..ừc..Thằng khùng nhát gan!!!” Đứng dậy đá hắn một cái rồi bỏ đi.

Lệ Khuynh trong bộ y phục trắng xóa và ướt sũng đi lang thang, bước đi loạng choạng, vì tâm trí đang say khướt mà đi không vững. Nàng lẻ thân ma của mình đi tới đi lui, cuối cùng không biết sao lại đi ra khỏi Âm Thái Đường.

Giờ tý đã điểm qua. Ngoại trừ lính canh gác và tuần tra ra, thì tất cả mọi người hầu như đã an giấc. Dù ai không ngủ được, cũng không dám đi ra ngoài. Và đặc biệt là không ai ở Thái Âm Đường, mà dám cả gan đi lang thang vào nửa đêm cả. Không gian thật tĩnh lặng.

Trước cửa của Âm Thái Đường.

Hai tên canh gác đang ngủ gà ngủ gật, nghe tiếng bước chân đến gần. Bọn hắn mới chợt tỉnh lại ngay, ai ngờ khi tỉnh lại thì thấy nàng.

“Hè – ló..”

Lệ Khuynh nhìn hai tên đứng canh gác, giờ bàn tay đang còn dính ít máu tươi dùng để chào họ, nhe răng cười thân thiện nhưng trông rất đáng sợ.

“...” Hai tên đứng canh gác ở cửa cung liền cứng cả người, đồng tử mở to vì sốc nặng, mặt đầy kinh hoàng.

Biết rõ người trước mặt mình, đang cười và chào là ai. Nhưng họ không thể thốt ra được lời nào. Nhưng trong đầu hiện lên hai chữ to tướng, nó to đến nỗi làm đầu họ muốn nổ tung. Hai chữ đó là..

Ma nữ!

“Phịch..” Hai tên lính canh gác ở trong tình trạng bất lực chống cự với đối thủ, nằm lăn ra.

“Lại thêm..Ức..Hai tên khùng! Ăn mặc quái dị!”

Môi nhếch lên cười, lấy tay chỉ vào mặt của chính mình: "Ta là ma hay sao, mà các người sợ..ừc..dữ vậy?"

Nếu nàng thấy được bộ dạng của bản thân mình vào lúc này ra sao, thì có lẽ cũng sẽ bị chính bản thân của mình dọa mà ngất đi.

"Nếu nhát quá, thì đừng có đi đêm!!!" Lệ Khuynh phán xét họ xong, thì bỏ đi.

“Đi bên nào đây? Trái hay phải? Ức..”

Nàng ngó ngang ngó dọc, mắt lơ mơ ngó hai đầu ngã rẽ của ngã ba đường. Không biết nên đi bên trái hay đi bên phải?

“Ức..Đi bên trái.” Nàng lăm bắm, nói xong liền đi.

Đang đi bên trái thì tự dưng, nàng nhớ đến lúc nàng được nhận nuôi làm kẻ trộm và giết người, rẽ trái sai cả cuộc đời. Bỗng dưng, như nàng đang muốn được chọn lại. Coi đây như là cơ hội lần hai của mình, cơ hội để sửa sai.

Nên đã quay đầu và đi về phía bên phải.

“Ha ha..Đi bên phải.” Nàng cười sáng khoái.

Sau đó lăm bắm “Ảnh Kiều này! Đi về bên phải rồi! Ông có nghe không? Tôi không đi theo ông!”

Cúi đầu, miệng cười khô, hạ giọng, nói: “Tôi không giết người nữa. Không làm công cụ giết người và trộm đồ..cho ông nữa. Không bán tâm hồn của mình cho quý.”

Miệng tiếp tục cười, nụ cười đầy cay đắng và đau khổ: “Thăng chức? Ông tưởng tôi muốn cái địa vị đó lắm sao? Tôi định sau nhiệm vụ đó, sẽ không làm nữa. Không muốn làm một kẻ chẳng thua gì sát thủ nữa. Không trộm, không giết người nữa..”

"Đúng là đời bất công! Kẻ muốn làm người tốt, nhưng lại đi sai đường! Kẻ ác và đầy tội, lại sống nhẵn răng."

Nhếch miệng cười yếu ớt, lầm bầm "Kẻ giết người khác, cuối cùng cũng bị kẻ khác giết!"

"Úc..Ông đối xử với tôi như thế sao? Bán mạng cho ông 8 năm? Là 8 năm hay là 14 năm? Hừm! Cuối cùng thì sao nào? Ông cho tôi cái kết cục ra sao?"

Nàng ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm đen tối, miệng cười nhưng lòng không vui.

“Ông thật tốt!!! Hào tốt! Bố trí cho tôi một chiếc dù lượn ‘bị rách’! Ha ha ha..Một cái chết quá là..buồn cười!!!”

Nụ cười tràn đầy sự đau khổ ẩn hiện trên đôi môi không có chút huyết sắc, tái nhợt kia ẩn chứa biết bao đau khổ lẫn hận thù.

Lệ Khuynh lê bước đi, nàng như kẻ điên loạn trong cơn say, không biết mình đang ở đâu? Đang định đi đâu? Đích đến là nơi nào?

Đi một lúc thì.

“A..úc..Đi vào chỗ nào vậy? Đang ở..đâu đây? Úc..” Lệ Khuynh nhìn cảnh vật xung quanh trong màn đêm u tối, đầy lạ lẫm.

Trước mặt nàng là bức tường, sau bức tường cao đó là tẩm cung của hoàng thượng – Cung Dưỡng Long.

Trong tẩm phòng của hoàng thượng.

Một vị mỹ nam tử tựa lưng vào thành ngọc của bồn tắm, nó có hình vuông và khá rộng. Màn lụa được thả xuống xung quanh, ánh nến loe loét và mờ ảo.

“Đề đó. Rồi lui đi nghỉ đi.” Thanh âm khá nhẹ nhưng uy nghiêm.

Bọn thái giám và cung nữ hành lễ cáo lui, bỏ đi ra ngoài, đi về phòng nghỉ ngơi. Vì bây giờ đã khuya rồi, mà hoàng thượng cũng không cần họ bảo vệ.

Tẩm cung của hoàng thượng được canh gác rất nghiêm ngặt, cẩn mật đến mức, một con ruồi cũng không thể bay vào được.

Mặc dù, nói là ruồi không thể bay vào, nhưng mà muỗi lại bay vào được.

“Hết đường đi rồi? Úc..”

Lệ Khuynh nhìn xung quanh rồi nhìn bức tường phía trước mặt của mình.

Nàng ngó ngang ngó dọc thì chẳng thấy cánh cửa nào, nàng cũng lười đi tìm cửa. Nhìn hai bên, thì lại thấy một bụi cây rậm rạp, nàng nhếch môi lên cười đầy quý dị.

“Úc..tôi quá vậy?”

Lệ Khuynh chui vào trong bụi cây rậm rạp đó, nàng chẳng thấy bất cứ thứ gì cả. Cứ lau đầu về phía trước mà đi, đụng hết bên này rồi vội qua bên kia.

Kẻ say rượu thì phần sợ hãi trong người cũng ít đi, hình như có men rượu vào, nên lá gan của con thỏ cũng biến thành lá gan của hùm và mặt cũng biến thành mặt của gấu.

“Cái hang quái vật sao? Hơ hơ hơ..Ta đến..úc..ăn người đây!!!”

Lệ Khuynh thấy có một cái lỗ sau bụi cây liền chui vào, tưởng đó là lỗ chó, định chui qua đó để vào phía bên kia của bức tường. Ai ngờ, cái lỗ chó đó là đường hầm bí mật.

Đây là đường hầm bí mật để hoàng đế rút lui khi bị ám toán bất ngờ, chỉ cần từ tẩm phòng chui ra khỏi đây rồi đi đến hòn giả sơn cách đó khoảng 5m, thì có một mật đạo ở đó. Mật đạo đó sẽ dẫn thông ra bên ngoài hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Mây mù bao kín

Trong tâm phòng của hoàng thượng – Cung Đường Long.

Mỹ nam tử đang ngâm mình dưới bồn nước nóng, đang thư giãn và suy nghĩ thì, bỗng nghe được tiếng động phát ra từ chiếc long sàng làm bằng ngọc của hắn.

Lệ Khuynh sắp nghệt thở, liền tông mạnh lên một cái định đi nhanh ra ngoài lấy oxi, nhưng ngặt nỗi đã cùng đường, thế là tông lên liền bị u đầu.

“Ui..”

Vị nam tử liền đi ra khỏi bồn tắm, khoác áo vào. Chậm rãi bước đi về phía của chiếc long sàng, bước chân nhẹ nhàng, không phát ra chút âm thanh. Mặt ôn nhu, dung mạo hoàn mỹ. Gương mặt không chút lo lắng hay sợ hãi nào, mà đầy bình tĩnh.

“Đóng cửa rồi? Hơ, ừc..”

“..” Nàng sờ khắp nơi để tìm xem có chỗ nào ra được hay không, hoặc có thể mở được cánh cửa ở phía trên đầu nàng hay không?

Lệ Khuynh trong bóng tối như một kẻ mù, lấy tay sờ loạn xạ, bỗng nàng vô tình đụng phải thứ gì đó. Nhờ sự vô tình đó, mà chiếc giường làm bằng ngọc từ từ mở ra. Có tới hai cánh cửa được mở ra.

“Oh!” Lệ Khuynh kinh ngạc: “Địa đạo!”

Nàng lồm cồm bò lên.

“A..”

Mới lú đầu lên thì có một bàn tay túm lấy cổ của nàng, thân thủ của hắn rất nhanh nên nàng không kịp phản ứng. Nàng bị hắn chạm một cái nhẹ vào phía trước ngực thì cả người, không hiểu tại sao lại cứng đơ.

Vị mỹ nam tử kinh ngạc, nhieu đôi mày đậm và đẹp tựa như vẽ. Miệng thốt lên hai tiếng: “Hoàng hậu?”

Hắn liền kéo nàng ra khỏi đường hầm, bế bổng nàng đi ra bên ngoài rồi để nàng ngồi xuống ghế.

Đôi mắt mở to nhìn tên tự xưng từ đâu chui ra bóp cổ của mình, sau đó lại còn làm cơ thể của mình đông cứng, chỉ có đôi mắt là còn nhìn được.

Chuyện điên gì đây? Dám vào nhà của siêu trộm ta đây, để trộm đồ? Ha ha ha..Vào được nhà ta, nguoi cũng là đứa có tay nghề cao lắm!

Hắn quan sát nàng rồi giải huyết đạo cho nàng, khoanh tay trước ngực, đứng nhìn nàng.

“Tại sao lại tới đây vào giờ này? Lại đi bằng đường đó, tại sao biết? Bộ dạng lại còn..”

Lệ Khuynh không để ý tới lời của hắn nói, mà đã mở miệng mắng người.

“Tên điên!!! Nói cái gì vậy? Sao khi này, lại bóp cổ của ta? Còn dám giờ trò đòi bại nữa chứ? Ta cho một trận bây giờ..ừc..”

Lông mày của hắn khẽ nhíu nhẹ, rồi lại nhú: “Sao? Tên điên? Giờ trò đòi bại sao? Muốn đánh?”

“Ừc..” Nàng đứng dậy, nhìn tên đàn ông không ra đàn ông, đàn bà không giống kia.

“Thời nào rồi? Mả còn..ăn, mặc như thế? Tóc tai chẳng ra làm sao? Oh..”

Nàng nhếch miệng cười, đầu gật gù như đã ngộ ra điều gì: “À..Ta biết rồi!” Nhìn bộ dạng của hắn: “Nguoi là ma ở phương nào? Mau về đó đi! Hoặc tìm kẻ khác..hơ..ừc..mà đùa!!! Ta, không sợ ma!!!”

Nàng nói xong thì nhếch miệng cười, lấy một tay phát tới phát lui: “Biến chỗ khác..choi!!! Ta mệt rồi!!!”

Nam Chương Khải Thụy không nói gì, vẫn đứng khoanh tay trước ngực và đưa mắt nhìn nàng. Tự xưng, hắn tiến lên, đầu đưa hơi sát vào người của nàng như đang muốn ngửi ra thứ gì đó.

“Gi vậy? Muốn bắt hồn..ta à?”

Nàng vẫn trong trạng thái say rượu, nhưng trên người thì hoàn toàn không có chút mùi rượu nào toả ra cả.

Mày của mỹ nam tử hơi nhũn lại, lui người lại, đứng nhìn nàng, nghi hoặc. Không có mùi rượu?

Hắn bỗng bắt lấy cổ tay của nàng: “Định giờ trò gì?”

Phụng Nghi cung đang canh gác cẩn mật như thế? Sao lại để nàng ta trốn tới đây, lại đi bằng đường hầm bí mật? Đầu còn đang bị thương? Có chuyện gì? Rõ ràng trên người không có mùi rượu, mà bộ dạng lại say khướt như thế này? Lại còn dám mắng hắn, nói chuyện chẳng ra gì!

“Buông tay. Không buông...đừng có trách? Ma cô, biến chỗ khác chơi!” Đôi mắt mơ mơ nhìn tên đang đứng trước mặt của mình.

“Đừng có giả vờ. Đừng có mượn cớ đang say rượu, thì muốn phát ngôn không biết phép tắc như thế. Không uống rượu mà lại SAY ư?” Khải Thụy vẫn nắm chặt cổ tay của nàng không chịu buông.

Hầu như, kẻ nào uống rượu mà say khướt đều bảo rằng bản thân mình không hề say. Không nhận bản thân đã bị men rượu làm cho say đến mức thần hồn điên đảo, không còn tỉnh táo. Và đây là kẻ điển hình.

“Cái gì? Ai..ai giả vờ? Say? Ta?” Lấy tay còn lại chỉ thẳng vào mặt tên kia, nói: “Ngươi mới say.”

Ngón tay tỏ đưa qua đưa lại trước mặt của hắn: “Ta không hề say rượu..ừc..Có biết chưa, hồi con ma nam chẳng ra nam, ma nữ chẳng ra ma nữ và ăn mặc điên rồ kia? Buông tay...ta ra. Mau.”

Ngón tay lại đổi hướng, chỉ ra phía sau của hắn: “Mau biến đi. Tên điên. Đứng vào nhà của ta..ừc..mà nói nhảm. Muốn lấy gì thì lấy đi. Ti vi, tủ lạnh, quạt máy, vân vân và vân vân. Cứ dọn sạch đi, kêu đồng bọn tới dọn phụ ngươi đi. Ta không cần gì nữa!”

Có chủ nhà nào, gặp ăn trộm vào nhà mà như thế này không? Lệ Khuynh chợt nhớ.

“À quên, còn cái kết sắt. Nó nằm trong phòng ngủ, phía dưới giường của ta đấy! Mật mã là 57289009. Lấy hết đi. Rồi biến lẹ đi cha nội! Nhớ đóng cửa nhà giùm ta..ừc..trước khi đi ra khỏi đây đấy!”

“Còn dám buông lời xàm ngôn?” Khải Thụy tức giận, trừng mắt hỏi: “Có biết, nơi đây là đâu không? Có biết, ta là ai không?”

Lệ Khuynh dùng sức rút tay của mình ra khỏi tay của hắn, ngồi xuống ghế, cúi đầu cười như kẻ điên trong tiếng nắc của một gã say rượu, điên loạn.

“Ha..ha..ha..ừc..A ha ha..”

Hình như, toàn bộ máu trên người của Khải Thụy đều đổ dồn lên gương mặt tuấn mỹ khi nghe nàng nói.

Lệ Khuynh nhìn tên ăn mặc kì quặc kia nói: “Ngươi là ai? Ta không biết. Không muốn biết. Không cần biết. Mau biến khỏi nhà của lão nương ta. Nếu không dừng trách. Ta, sẽ gọi cảnh sát tới tóm đầu ngươi vào tù. Ăn tét trong đó luôn. Có biết chưa? Hả? Khôn hồn thì mau biến lẹ đi.”

" Còn đứng?" Thấy tên trộm đó vẫn còn đứng nhìn mình, Lệ Khuynh cười nhẹ, nói: " Chưa thấy quan tài, chưa đổ lệ mà!"

“Điện thoại đâu? Đâu rồi?” Nàng mò trên thân của mình để kiểm chiếc điện thoại, lấy nó để gọi cho cảnh sát, nhưng mà không thấy đâu.

“Ngươi lấy rồi? Mau trả lại đây! Bằng không đừng có trách ta vô tình.”

Sắc mặt của mỹ nam tử đỏ bừng, gân xanh ở cổ nổi lên, hai tay nắm thành quyền. Có vẻ, hắn đang rất phẫn nộ.

Nàng nhìn vào gương mặt tuấn mỹ của tên đứng trước mặt của mình, nhếch môi cười, nụ cười đầy khinh bỉ nói tiếp: “Trông mặt, dung mạo..Cũng không tệ! Cũng rất mỹ..ừc..Mà lại đi vào nhà của người ta..ĐỂ TRỘM ĐỒ! À..Mà hình như, ta cũng thế!!! Ha ha ha..Cũng là trộm!”

Đang cười thì lại ngưng, gương mặt đang vui vẻ mất đi. Bộ dạng sầu não, chán đời.

“Ta..hôm nay, tâm trạng..ừc..Rất xấu! Mau biến đi!!!” Rồi nàng nằm lăn ra phía sau, nằm trên cái ghế dài rộng kia, nhắm mắt lại ngủ.

Vốn là một người có tính khí ôn nhu và ôn hoà, nhưng hắn cũng không thể chịu nổi mấy câu nói của nàng.

“Hoàng hậu..Mau ngồi dậy cho trầm” Khải Thụy lôi nàng ngồi dậy, hắn không hề nhẹ tay.

“Cái gì nữa?” Nàng la lên, cảm giác cổ tay của mình rất đau, nhưng không thêm phản ứng.

“Nhìn kỹ đi. Đây là đâu? Ta là ai?” Tức chết mà!!!

Lệ Khuynh nhìn hắn nhếch miệng cười, mắt mơ mơ, miệng đáp mà không cần nhìn xem nơi đây là nơi nào? Nói một cái địa chỉ nhà mà Khải Thụy, cho dù hắn tìm khắp Lục quốc cũng không thể nào, tra ra được nơi nàng nói.

“Đây là nhà của ta. Chung cư Thạch Thất, hạng A. Lầu 6, phòng số..405. Đối diện cửa thang máy. Còn người là..ĂN TRỘM. Họ Ăn, tên Trộm. Biến ngay cho ta!!!” Rồi hất tay hắn ra, nằm ngửa ra, nhắm mắt lại ngủ.

Có lẽ, hắn không thể nào ôn nhu và ôn hoà với người trước mặt hắn được. Dù hắn ôn nhu với tất cả người trong thiên hạ, nhưng ngoại trừ người này là không được.

Khải Thụy dần giọng, nói rõ từng tiếng một: “Mau ngồi dậy. Nhìn cho rõ.” Tiếng hắn vang vọng khắp căn phòng.

“Người..”

Nàng lồm cồm ngồi dậy, nhìn hắn thì thấy hắn đang nổi cơn thịnh nộ, mắt như ác nhân nhìn mình.

Môi nhếch lên cười, gạt đầu nhẹ: “Được..Ta nhìn.” Nàng lười nhác, đưa mắt nhìn cho hắn vừa lòng.

Lệ Khuynh nhìn xung quanh, lấy tay dụi dụi mắt nhìn lại mấy lần nhưng vẫn thế. Toàn căn phòng được trang trí và cả kiến trúc đều theo phong cách của lối cổ xưa, y như trong phim cổ trang.

Nàng chợt nhớ mình bị té chết queo rồi.

Nhìn hắn phàn: “Ta thấy rồi. Điện Diêm La Vương. Cái chuồn ma của nhà người.”

“Điện Diêm La Vương? Chuồn ma của ta?” Hắn muốn tất thờ để đi theo phụ hoàng của hắn cho rồi.

Hắn nhìn vị hoàng hậu, mà hắn mới sắc phong cách đây 3 ngày. Lúc đầu thì ngờ ngờ ngẩn ngẩn, ngốc ngốc. Bây giờ lại thêm thần trí hỗn loạn?

Nàng không quan tâm lời hắn mà đứng dậy đi, bước chân loạng choạng.

“Xin lỗi. Ta đi lộn chuồn. Ngủ đi, ta đi.”

Nàng ngó ngang ngó dọc, đi lùi tới lùi lui.

“Cái chuồn của ta đâu rồi? Sao ta đi xuống dưới rồi? Chết rồi ư? Ưc..Ha ha ha..Chết sớm để bớt đau khổ! Cũng tốt thôi!”

Lệ Khuynh cứ tưởng bản thân của nàng đã chết và đã là ma rồi.

Khải Thụy nhìn vị hoàng hậu của hắn, không thể tin vào mắt hắn nữa. Chuyện gì đang xảy ra đây?

Lệ Khuynh muốn bước ra cửa, đi ra khỏi phòng nhưng lại đi nhầm.

“Rầm..”

Khải Thụy đen mặt nhìn người đó, đi tông vào chỗ khác.

“Ui..Đầu của ta..”

Nàng ngã nằm lẩn ra dưới sàn nhà, tay ôm đầu sau cú va chạm.

Vị mỹ nam tử muốn xem vị nữ nhân trước mắt hắn định giờ trò gì? Hắn đứng khoanh tay nhìn Lệ Khuynh đang lẩn lè, ngã lên ngã xuống khi muốn đứng dậy đi. Bộ dạng cực giống một gà say rượu, không biết trời trăng ra sao, miệng thì cười không ngừng. Hết ngồi lại bò, rồi lại đứng, sau đó lại té, rồi nằm lẩn tới lẩn lui.

Lệ Khuynh ngồi chồm hổm, rồi lại ngồi bệt xuống sàn nhà. Mắt nhìn cánh cửa ở phía trước mặt của nàng.

“Sao lại có..nhiều cửa như thế này? Cái cửa nào, mới là cửa đi ra?”

Nàng nhìn từ một cái cửa thành hai ba cái cửa nữa, mờ mờ, ảo ảo. Không xác định được cánh cửa thật nằm ở chỗ nào?

“Rầm..” Lại một lần tông đầu không chính xác.

“Làm lại.” Tinh thần kiên cường, nhẫn nại vô điều kiện.

“Rầm..”

“Đi lại.” Bất chấp đầu bị thương.

“Rầm..”

“...”

“Thêm..một lần nữa.” Thử lần cuối cùng.

“Rằm..ô..”

Sau cú tông cửa cuối cùng thì Lệ Khuynh đã hết sức, cái đầu cũng đã mềm rồi mà vẫn chưa đi ra khỏi cửa chuồng ma của tên kia.

Khải Thụy thấy nàng lại sắp ngã lăn xuống đất, thì nhanh chóng đi lại đỡ nàng. Thần tốc tiến lại gần.

Lệ Khuynh mơ mơ nhìn gương mặt tuần tú kia, nhếch môi lên cười một cái, nhắm mắt lại nhưng miệng vẫn còn lẩm bầm.

“Chuồng ma này! Ta, không đi ra được rồi! Bị nhốt chung với người luôn rồi! Cho ờ kè..Gà gáy, ta sẽ đi! Chúng ta ở chung một..Chuồng ma!” Nói xong rồi ngất luôn.

Hắn nhìn người nữ nhân đang ngã nằm vào vòng tay hắn, nhíu mày. Hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Phụng Nghi cung, Tẩm phòng của hoàng hậu.

Một đám quỳ rạp dưới nền ngọc lát, cúi đầu. Không ai dám ngẩng đầu lên để nhìn người đang ngồi trước mặt của mình.

“Giải thích.”

Một vị nam tử nhấp một ngụm trà rồi phun ra hai chữ, có vẻ thờ ơ trong lời nói nhưng đủ làm cho bọn người đang quỳ phải phát run lên và sợ hãi không thôi.

Lúc Khải Thụy đích thân đem hoàng hậu của hắn về tẩm cung của nàng, thấy đám người canh gác vẫn vậy, không ai phát hiện nàng đã đi ra khi nào?

Đặc biệt là lúc đi vào tẩm phòng của nàng thì, toàn bộ cung nữ thái giám đều chết hết, chỉ còn có hai vị cung nữ là còn sống.

Thái Hiền Cảnh chấp tay lên phía trước, cúi đầu: “Bẩm hoàng thượng. Thật sự, bọn thần ở bên ngoài. Không hề thấy ai ngoại sự đã vào trong tẩm phòng của hoàng hậu cả. Cũng không thấy hoàng hậu đã rời khỏi tẩm phòng. Xin người, minh giám.” Khuôn mặt tuần dật, dáng người thánh thoát, nét mặt chứa sự cương nghị.

Mặc dù, hắn mới 23 tuổi nhưng lại được đảm nhiệm chức Đại tướng quân, rất được hoàng thượng trọng dụng và tin tưởng. Hắn hoàn toàn trung thành với vị chủ nhân này, chưa bao giờ dối trá hay ở phía sau lưng làm ra những chuyện bất trung.

Khải Thụy vẫn giữ nguyên nét mặt ôn nhu, nhìn hắn rồi đưa mắt sang hai vị cung nữ đang quỳ bên kia. Lời nói nhỏ nhẹ tựa như lông vũ, hắn giữ nét mặt ôn hoà là vì không muốn làm hai vị cung nữ này sợ hãi.

“Hai người ở trong phòng?”

“Dạ, bẩm..Bọn nô tì..đã ở trong phòng!” Hai cung nữ đồng thanh đáp.

Thấy hoàng thượng không có chút tức giận, hay nghiêm nghị và lạnh lẽo như những lúc tra thẩm tội phạm thì họ cũng bớt sợ. Nhưng khi thấy ngài mỉm cười ôn nhu đầy mị hoặc với họ, mọi sự sợ hãi đều tan biến. Đúng là mỹ nam kế, không thể cưỡng lại.

“Vậy hãy nói cho trẫm biết. Sự tình lúc đó, như thế nào?” Nụ cười làm chết người đó, vẫn giữ nguyên trên nét mặt ôn nhu kia.

Mộ Thiên đứng bên cạnh hơi nhưóng mày, môi hơi nhếch lên. Hoàng thượng, người đứng là kẻ dụ người! Rất biết tận dụng vẻ mỹ mạo của mình! Nên học hỏi nhiều!!!

Khải Thụy không hề hỏi tới chuyện, ai đã làm hoàng hậu bị thương? Hay chuyện, tại sao cả phòng đều bị sát hại cả mà hai người vẫn còn sống được?

Hắn không hề hỏi Thái Hiền Cảnh trước hay có ý muốn hỏi điều gì với hắn ta nữa, lẽ ra hắn nên hỏi vị đại tướng quân đó trước mới phải?

Hai vị cung nữ nhìn nhau.

Liên Hoa liền bò lên một chút, cố kìm chế nỗi sợ để kể lại mọi sự tình cũng như chuyện gì đã xảy ra trong tẩm phòng của hoàng hậu.

“Dạ thưa hoàng thượng..Lúc hoàng hậu nương nương dùng xong bữa ngự thiện, thì muốn đi tắm. Chúng nô tì liền đi chuẩn bị. Gồm có, nô tì và Hương Ly đây cùng với sáu người nữa đi ra khỏi tẩm phòng. Ở trong tẩm phòng, chỉ còn lại bốn vị thái giám. Nhưng, lúc trở lại thì thấy bốn người đó đã..”

“Được rồi.” Khải Thụy bỗng kêu vị cung nữ đó ngưng kể.

Đôi mắt trở nên sắc lạnh, liếc nhìn hai tên cận vệ thân cận của hắn.

“Cả hai người các người. Vào lúc đó, ở đâu?” Rõ ràng đứng trước cửa phòng mà lại, không nghe được động tĩnh của căn phòng?

Hai cận vệ của hần nhìn nhau, rồi cúi đầu sát xuống sàn.

Diệp Lương lấp bắp: “Dạ..Hai người bọn thần vào lúc đó, đứng ở trước cửa của tấm phòng hoàng hậu, không rời nửa bước. Nhưng rồi, bị người khác đánh lén bất ngờ. Trúng phải ám khí, mà ám khí đó bay ra từ trong tấm phòng của hoàng hậu. Nó đã đâm vào phía sau gáy của bọn thần. Rồi, cả người như bị điểm huyết! Hai người bọn thần, không thể nghe thấy gì nữa cả! Chỉ còn đôi mắt là còn chuyển động được. Ngay sau đó, thấy đám cung nữ đi ra. Bọn thần cố nhìn họ để..nhưng bọn họ, không ai nhìn về phía của hai người bọn thần.”

Diệp Ảnh quỳ ở bên cạnh, hần ta hồ thẹn vô cùng. Vì hần bị ám khí tấn công, mà lại không phản ứng gì được, không có chút phản ứng nào để tránh né. Võ công của hai người bọn họ không phải tệ, mà là do người dùng ám khí quá nhanh. Nhanh tới mức làm hai người bọn hần, không kịp trở tay. Xem ra, tên thích khách này là cao thủ sử dụng ám khí. Bọn hần cứ thắc mắc, tại sao tên thích khách đó lại không giết bọn hần chứ? Chỉ cần thêm ít độc vào ám khí, bảo đảm bọn họ đã về tây thiên!

Khải Thụy nhíu mày nhìn Liên Hoa hỏi tiếp: “Lúc đi ra đó, ai đã đóng cửa phòng lại?” Trúng ám khí từ ở trong phòng ra sao?

“Dạ bẩm hoàng thượng, là Hương Ly ạ. Lúc đi ra khỏi phòng, mới đi được một hai bước thì Hương Ly đã quay lại đóng cửa phòng.” Liên Hoa đáp.

Khải Thụy nhìn vị cung nữ kia: “Lúc người đóng cửa, thì thấy trong tấm phòng như thế nào?”

Hương Ly liền bò lên, nét mặt vẫn còn có chút hoảng sợ: “Dạ, trong phòng vẫn bình thường. Lúc đó..Hoàng hậu nương nương, ngồi trên ghế thường trà. Còn bốn vị thái giám vẫn đang đứng ở bên cạnh người.”

“Trà?” Khải Thụy liền quay qua cầm ly trà ở trên bàn kia lên, ngửi thử rồi hỏi: “Là trà này?”

Có mê hương. Trúng mê hương, mà vẫn đi tới phòng của hần được? Lại còn giống như kẻ say rượu, nói linh tinh. Thần sắc lúc đó, thì không được tốt. Bị nội thương rất nặng và..Kỳ lạ!

“Dạ thưa, đúng là ly trà đó ạ!” Hương Ly nhìn ly trà rồi cúi thấp đầu, giọng run run. Vì ly trà đó là do nàng đích thân đi chuẩn bị, pha cho hoàng hậu. Nếu ly trà đó, mà xảy ra chuyện gì thì nàng không thoát tội được. Nhớ lúc đó, nàng đóng cửa phòng lại thì có thấy hoàng hậu đã uống ly trà đó, nhưng không có biểu hiện gì khác thường.

Khải Thụy nhìn hai vị cung nữ: “Lúc các người trở lại thì sao?” Gương mặt vẫn chung thủy của sự ôn nhu, nhưng ánh mắt lại thâm sâu và có chút lạnh lẽo.

Hương Ly đáp trước, nàng cúi đầu giọng hơi hoảng sợ: “Dạ..Lúc bọn nô tì trở lại. Nô tì cũng không để ý gì nhiều. Vì nô tì vào sau, nên đã đóng cửa phòng lại. Đóng cửa xong, định quay đầu lại thì..bị ai đó, đánh ngất từ phía sau. Sau đó, không còn biết gì! Đến khi hoàng thượng hạ giá, đưa hoàng hậu về đến, thì mới tỉnh lại.”

“Trước lúc người ngất, toàn bộ cung nữ vẫn còn sống chứ? Lúc người quay đầu đóng cửa, không nghe tiếng động gì ở phía sau sao?”

“Dạ..Họ vào trước. Lúc nô tì đi đóng cửa, vẫn thấy họ còn sống. Nô tì chẳng hề nghe được tiếng động gì, khi khép cửa cả ạ!”

Khải Thụy nhìn Liên Hoa hỏi: “Vậy còn người? Lúc người trở về thì sao?” Đôi mắt trầm ngâm, thâm sâu khó lường.

Liên Hoa thấy hoàng thượng nhìn mình, lật đật bò lên, vội vã đáp: “Dạ, lúc đó..Nô tì vào thì, vẫn thấy hoàng hậu..còn tỉnh. Còn bốn vị thái giám đã bị giết rồi ạ. Nô tì hoảng sợ định kêu người nhưng chưa kịp lên tiếng thì cũng bị ai đó, từ phía sau đánh ngất. Cũng như Hương Ly, đến khi hoàng thượng trở lại thì nô tì mới tỉnh lại ạ.”

“Người ngất trước hay Hương Ly?” Hoàng hậu vẫn tỉnh, thái giám thì chết? Chẳng lẽ, đám người vào cùng không ai phát hiện ra gì?

Liên Hoa vội về mặt khó trả lời, ấp úm đáp: “Dạ..nô tì..cũng không biết ạ!”

Khải Thụy nhìn sang Hương Ly: “Còn người thì sao, giữa hai người các người thì ai ngất trước? Lúc người đóng cửa, ai đứng ở phía sau của người? Gần người nhất?”

“Dạ..Nô tì..Cũng không biết ai ngất trước. Cũng không để ý lúc đó, ai đã đứng ở phía sau..gần mình nữa ạ! Chỉ biết, toàn bộ cung nữ đều đứng ở phía sau của nô tì.” Nói xong, Hương Ly vội cúi đầu.

Thái Hiền Cảnh hơi nhíu mày khi nghe hai vị cung nữ đó khai, rõ ràng cùng vào phòng cùng nhau mà lại thế. Đều bị ngất cùng một lượt sao? Hoàng hậu còn tỉnh? Bốn vị thái giám đều bị giết cả?

Khải Thụy nhìn Liên Hoa hỏi: “Vậy người có biết, lúc đó ai đã đứng ở phía sau của người không?” Hoàng hậu vẫn còn tỉnh, trong khi ly trà có bỏ mê hương tán? Hương Ly đã thấy nàng ấy đã uống nó.

Liên Hoa cúi đầu đáp: “Dạ. Lúc nô tì vào thì..Không để ý cho lắm ạ! Chỉ biết Hương Ly đã đóng cửa, ở phía sau..của nô tì mà thôi!”

Khải Thụy nhướng nhẹ mày, nhưng rồi không nói gì hay hỏi gì thêm nữa, nhìn sang Thái Hiền Cảnh: “Không được để chuyện này, lọt ra ngoài tầm cung

của hoàng hậu.”

Thái Hiền Cảnh liền hiểu, hần cáo lui rồi đi thu xếp một số việc.

“Tất cả các người mau đứng lên đi.” Khải Thụy cho mọi người đứng lên, gương mặt vẫn thế, cương nghị và ôn nhu.

“Hoàng hậu sao rồi? Mộ thái y.” Ánh mắt rơi lên người của một tên đang đứng ở bên cạnh của hần.

Mộ Thiên, năm nay 30 tuổi. Nhà họ Mộ cả mấy đời đều tận trung với triều đình, đều làm ngự y trong hoàng cung. Nhưng đến đời hần thì, hần ta lại không muốn vào triều làm quan. Vì sau cái chết của phụ thân hần, ông ta đã chết trong khi kê đơn thuốc. Không phải vì sợ chết, mà hần không muốn tiếp nối con đường của gia tộc của mình, mà là vì hần không có cái lý tưởng vào triều làm quan. Không thích vắn thân vào chốn thâm cung này thôi!

Hần ta thích tự do tự tại, sống và làm những điều mà hần muốn, phiêu bạt giang hồ. Nhưng vì trước khi vị nội tổ phụ của hần lâm chung, thì đã ép hần phải đi theo con đường của gia tộc nhà họ Mộ. Hần đành nghe theo, vì không muốn nhìn ông hần chết mà không nhắm mắt. Vào hoàng cung bốc thuốc kê đơn, nhưng không làm quan. Hần không bị các quy củ và quy tắc của hoàng cung áp đặt lên bản thân. Muốn đi đâu tùy thích, ra vào hoàng cung lúc nào cũng được.

Một vị nam tử có diện mạo khôi ngô, dáng vẻ thoát tục trong bộ bạch y, hoa văn trang nhã và nhẹ nhàng. Hần không hề hành lễ quỳ hay theo quy củ với Khải Thụy, chỉ chấp tay và hơi cúi người. Đây cũng là đã đi quá giới hạn của hần rồi! Hần ghét phải cúi người và quỳ lạy kẻ khác, ngoài tổ tiên và thân mẫu của hần ra.

“Hoàng thượng. Hoàng hậu, bị trọng thương rất nặng. Đầu bị va vào, hay bị thứ gì đó đập mạnh. Tâm trí, ắt sẽ có ảnh hưởng.”

Hần ta vừa dứt lời, thì nghe bệnh nhân của hần lên tiếng

Lệ Khuynh đang nằm trên phụng sàng thì ngồi bật dậy, tay giờ ra làm động tác bưng ly rượu nói: “Đêm nay, không say..ừc..Ngày mai, khỏi cần về nhà, làm ma ở chốn âm giới..Nào..ừc..Hồi năm trăm anh em..CAN LY!!!” Rồi ngã nằm trở xuống.

Qua..qua..qua..ạ..

Cả đám nhìn về phía phụng sàng kia, đổ mồ lạnh. Bọn người đang hầu hạ bên cạnh phụng sàng, bị dọa đến thót tim.

Nàng có một thói hư tật xấu đó là, trừ phi làm nhiệm vụ, chứ nếu đã uống rượu thì phải uống cho thật say. Mỗi lần uống rượu say là không biết trời trăng gì và rất quậy, đi lung tung và làm những chuyện điên rồ, nói sảng v.v.v. Kể ra hơi bị nhiều.

“Ta một ly..người một ly..ừc..Cùng nâng ly..CAN!!! Cạn hết, đũa nào chơi chó còn chưa. Tao đánh rụng hết răng! A Ha ha..ha..ha..Vô, 100 phần trăm đi các anh em! Rót nào..rót nào..” Nói sảng không ngừng.

Mộ Thiên cúi đầu ho nhẹ, hần cố nhịn cười. Kẻ say, say, say, thật say?

Khải Thụy nhìn về phía phụng sàng kia, rồi nhìn hai vị cung nữ hỏi: “Lúc trở về..Ai là người mở cửa đi vào đầu tiên?”

Ai cũng kinh ngạc khi nghe hoàng thượng lại hỏi chuyện kia, hỏi một cách bất ngờ, không thể đoán trước.

Liên Hoa, Hương Ly đang ngây người trước sự tình của vị hoàng hậu, thì vội vã quỳ xuống khi nghe hoàng thượng hỏi bất ngờ.

Liên Hoa không cần nghĩ, liền đáp: “Dạ bẩm. Là nô tì ạ!”

“Các người hãy chăm sóc tốt cho hoàng hậu!” Hoàng thượng nhìn nàng ta, rồi đưa mắt về phía phụng sàng. Đúng là thần trí không còn bình thường!

“Dạ..” Hai vị cung nữ cung kính vâng lời của đại chủ nhân thiên hạ này.

Khải Thụy không hỏi gì thêm, trước khi đi còn bỏ lại một đạo thánh chỉ.

“Không có lệnh của trẫm. Không được để hoàng hậu rời tầm cung nửa bước.” Hần liếc mắt nhìn đám nô tài cũng nô tì kia, nói thêm: “Kể cả các người!”

“Chúng nô tài lĩnh chỉ. Chúng nô tài, cung tiễn hoàng thượng!!!” Tất cả cung nữ và thái giám quỳ xuống, cúi đầu, miệng hô to.

“Ồn quá!!! Im lặng..ừc..Im ngay cho ta. Để cho ta..Ngủ!!! Đũa nào la nữa, ta sẽ cho một trận!” Người nằm trên phụng sàng lại cất tiếng bất ngờ, không yên giấc.

Mộ Thiên nhìn sắc mặt của tất cả mọi người, cũng như nghe được lời nàng, thì lại nén cười. Vị hoàng hậu thoát chết này! Xem ra, cũng chẳng còn bình thường được nữa rồi!

Khải Thụy hơi dừng lại nhưng không nhìn về phía phụng sàng, mà nhìn tên đang cố nén cười kia, rồi lại bước đi.

Không gian ban đêm tĩnh lặng, ánh trăng mờ nhạt. Tiết trời lạnh lẽo, gió thổi nhẹ nhàng vờn qua những tán cây.

Khải Thụy nhìn Mộ Thiên một cái, rồi nhìn về phía trước hỏi: “Có chữa được không?” Gương mặt ôn hoà biến mất trong tức khắc, chỉ thấy sự lạnh lẽo.

Mộ Thiên thờ dài, nói: “Có lẽ..Không được. Đầu đập mạnh như thế..E rằng, tâm trí sẽ bấn loạn và không còn bình thường. Lúc trước đã..giờ lại thêm..Hầy, có lẽ sẽ hơn cả lúc trước!!!” Ngốc càng thêm ngốc, nhưng lại thêm chứng điên loạn cũng nên! Sắp sửa đổi tân hoàng hậu nữa rồi đây!

Ánh mắt của hắn vấy lên niềm hứng thú, khi nghĩ đến một chuyện mà chỉ hắn và Đại tướng quân kia biết mà thôi! Lần này, hoàng hậu bị thành ra như vậy! Xem có bao nhiêu kẻ đắc ý? Bao nhiêu kẻ, thương tâm?

“Khi này, người đã nghe cả rồi? Người thấy thế nào?”

Mộ Thiên đang nhếch môi cười, nghe Khải Thụy hỏi thì nghiêm chỉnh lại. Hắn trầm tư một lúc thì lên tiếng.

“Hoàng hậu bị trúng mê hương, làm sao có thể tỉnh? Mà lại chạy tới chỗ của người? Tại sao, chỉ còn có hai vị cung nữ đó sống?” Mộ Thiên không nói những gì mà hắn đang và đã nghĩ, mà hỏi ngược lại Khải Thụy.

Khải Thụy nghe xong, thì cười lạnh lùng: “Ta hỏi người? Người hỏi ta? Vậy, nên hỏi người nào đây? Để tìm câu trả lời..”

Mộ Thiên nhếch miệng cười, ngẩng đầu nhìn lên nhìn bầu trời đêm đang có biết bao nhiêu, hàng ngàn, hàng vạn vì sao trên bầu trời đen kịt?

“Thời tiết..” Hắn thờ dài một tiếng, rồi nói: “Đã lạnh thêm. Đông lại về, một đám mây mù sương lạnh che phủ! Tìm người trong cuộc!”

“Oài..Ta bù ngủ rồi! Về trước! Không cần tiễn ta!” Hắn ta vươn vai, ngáp mấy cái rồi bỏ đi. Phức tạp rồi đây! Ta gợi ý như thế, tìm được gì hay không?

Diệp Lương và Diệp Ảnh nhìn theo bóng lưng của Mộ Thiên, chau mày. Tên này đúng là, chẳng xem hoàng thượng ra gì.

Khải Thụy đen mặt lại, nhíu mày nhìn theo bóng lưng của tên nhân hạ nhất thiên hạ này, mà trầm mặc suy nghĩ. Tìm kẻ trong cuộc?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hạ độc

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, một vài tia sáng mờ nhạt ở phía đông đang hiện lên và lan toả dần ra. Ánh sáng dần dần xuất hiện, xua tan màn đêm.

Một vùng trời ửng hồng ở phía đông xuất hiện, mặt trời lười nhác từ từ nhô lên.

Toàn cảnh hoàng cung đang bị bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, không khí thì lạnh lẽo. Một cảm giác âm u khó tả.

Phụng Nghi cung - Tẩm cung của hoàng hậu.

Một vị nữ tử tầm 17 – 18 tuổi, toàn thân vận một bộ cung trang màu hồng nhạt dành cho cung nữ, vóc dáng nàng mảnh mai. Dung mạo xinh đẹp, bộ dạng bên ngoài dịu dàng và hiền thực.

Liên Hoa đứng ở phía bên ngoài tẩm phòng của hoàng hậu, nàng nhìn Hương Ly phân phó như mọi khi.

“Muội chuẩn bị nước tắm và y phục cho tiểu thư đi. Khi nào người tỉnh dậy, sẽ hầu hạ cho người. Không để người phải chờ đợi quá lâu. Muội chú ý, nước tắm phải pha làm sao cho nhiệt độ ấm cao hơn mọi khi một tí, vì thời tiết hiện giờ đã trở lạnh rồi! Tiểu thư chịu lạnh rất kém, thân thể của người cũng đang ở tình trạng không tốt! Nếu độ ấm của nước không thích hợp, có thể sẽ làm người bị nhiễm phong hàn!”

Hương Ly nhìn vào tẩm phòng của hoàng hậu có chút ngập ngừng không muốn rời đi, có vẻ nàng không muốn để tiểu thư của mình ở lại một mình.

Mặc dù Liên Hoa tỷ hiện tại là nô tỳ cùng nàng hầu hạ chung một vị chủ, là Tứ tiểu thư. Nhưng nói gì thì nói, tỷ ấy trước kia là nô tỳ thân cận của Tam tiểu thư. Lúc còn ở phủ Tể Tướng gia, Tam tiểu thư không ưa gì Tứ tiểu thư, hay gây khó dễ cho người và thường ức hiếp người, kể cả Nhị phu nhân cũng thế. Nhưng tự dưng, Nhị phu nhân lại an bài Liên Hoa tỷ và nàng cùng nhau vào cung để hầu hạ cho Tứ tiểu thư, mà không phải là Tam tiểu thư. Chuyện này, làm nàng đầu thế không nổi lên lòng nghi ngờ và đề phòng này nọ.

Liên Hoa tỷ tính tình lương thiện và rất tốt, hầu hạ Tứ tiểu thư từ lúc vào cung tới nay vẫn rất tận tụy. Nàng đã quan sát rất kỹ, nhất cử nhất động của tỷ ấy trong thời gian khá dài. Không hề thấy tỷ ấy có vấn đề gì bất thường, hay làm những việc gây tổn hại đến Tứ tiểu thư, không qua lại với Tam tiểu thư một lần nào, nên nàng cũng an tâm. Nhưng sau vụ hành thích vào tối qua, nàng đã suy nghĩ kỹ càng lại.

Nghĩ lại, thì thấy dạo gần đây Liên Hoa tỷ có chút gì đó không giống với lúc trước, có chút bất thường. Nhất là từ khi Tứ tiểu thư lên làm hoàng hậu, cứ

sao ấy? Nhìn về ngoài thì không có gì khác, nhưng có một số thứ, không giống với Liên Hoa tỷ lúc trước!

Liên Hoa thấy Hương Ly cứ chùng chần chờ, hơi nhú mồm hỏi: “Muội sao vậy?”

Như là biết Hương Ly đang không tin tưởng nàng, không an tâm về nàng, nên lên tiếng ngay: “Nếu muội không yên tâm về tỷ. Thì, muội ở lại với người đi. Tỷ sẽ đi chuẩn bị vậy!” Nàng cười nhẹ.

Hương Ly nghe thế, liền xua tay không ngừng. Mặt có chút hổ thẹn, nói: “Liên Hoa tỷ, ý của muội không phải như thế! Tỷ đừng hiểu lầm! Muội không phải, không an tâm về tỷ.”

Trong lòng của Hương Ly lại thầm mắng bản thân của mình. Ngụ ngốc! Bản thân có một chút tâm tư và suy nghĩ, mà cũng để lộ ra mặt cho người khác thấy. Vậy làm sao có thể ở bên cạnh tiểu thư, giúp và bảo vệ người đây?

Thật ra Hương Ly chẳng có biểu hiện gì ra mặt, mà cho là bất thường cả. Hương Ly lo lắng cho tiểu thư mình là chuyện thường, nghi ngờ nàng cũng đúng thời, vì nàng trước kia là người hầu thân cận của Tam tiểu thư mà.

Liên Hoa cười nhẹ nhàng, nói với giọng thông cảm: “Không sao. Tỷ biết muội đang lo lắng cho tiểu thư, nên mới thế!”

Nói xong, liền quay lưng, buông lời nhắc nhở: “Ở đây, loại người nào cũng có. Đừng để ai cũng nhận ra điều mình đang suy nghĩ, hay để họ đoán trúng tâm tư của mình. Nếu không, có ngày cũng rước họa vào thân. Làm liên lụy đến tiểu thư.”

Không cho Hương Ly nói bất cứ gì, nàng quay lưng lại, miệng cười nhẹ: “Hôm nay, để tỷ đi chuẩn bị cho. Muội ở lại bảo vệ cho tiểu thư. Nhớ cẩn thận, đừng để người ở lại một mình trong phòng.”

Nàng nhắc nhở Hương Ly xong, rồi mới thật sự an tâm đi chuẩn bị.

“Tỷ yên tâm.” Hương Ly gật đầu nhẹ.

Nhìn theo bóng lưng của Liên Hoa, nàng nghĩ. Chắc là do nàng bị vụ hành thích vào tối qua dọa, nên có chút bất an trong lòng. Không tránh khỏi việc hoài nghi và đề phòng người xung quanh đang có ý đồ làm hại đến tiểu thư. Cũng không tránh khỏi, cảm xúc của bản thân lại không thể che giấu.

Liên Hoa đã phân phó thêm hai vị cung nữ cùng ở lại với Hương Ly, để cho chắc chắn. Mặc dù, cả Phụng Nghi cung đang được vệ binh canh giữ rất nghiêm ngặt, nhưng cũng có khi họ có chút lơ là cảnh giác. Ngộ nhờ họ để xảy ra một chút sơ sót nhỏ, mà bọn thích khách bắt lấy điểm sơ hở nhỏ và nhân cơ hội đó, xông vào ám toán hoàng hậu cũng nên. Vẫn nên đề cao cảnh giác.

Hương Ly đi vào chính sảnh của căn phòng để chờ hoàng hậu tỉnh lại, nàng đi tới đi lui và suy nghĩ này nọ thì có một cung nữ đi vào bẩm báo.

“Hương Ly tỷ. Bên Ngự Thiện Phòng cho người đem cháo tẩm bổ và bên Mộ thái y cũng cho người đem thuốc trị thương đến cho hoàng hậu nương nương. Mà muội đi nhận, họ không cho muội nhận. Bảo là Đại cung nữ ra lấy, thì họ mới đưa. Họ nói, đó là khẩu vụ của hoàng thượng. Nên họ không thể làm trái được!”

“Sao?” Hương Ly nhún nhẹ chân mày, kinh ngạc về khẩu vụ của hoàng thượng.

“Hai người các người ở lại đây. Nhớ đừng đi đâu đó! Không được rời đi nửa bước, rõ chưa?”

Hương Ly dặn dò hai vị cung nữ xong, liền đi ra cửa cung lấy cháo và thuốc cho hoàng hậu nương nương.

Nếu không tại đạo thánh chỉ của hoàng thượng thì nàng cũng không cần đi lấy, họ sẽ đem đến tận nơi. Hương Ly vừa đi vừa suy nghĩ, tại sao hoàng thượng lại ra khẩu vụ như thế?

Trong tẩm phòng của hoàng hậu.

Trên chiếc phụng sàng xa hoa, trắng lệt. Lệ Khuynh từ từ tỉnh lại sau giấc mộng kinh hoàng, nàng ngóc đầu dậy thì cảm thấy một cơn đau truyền từ đầu của mình tới, toàn thân không có chút sức lực nào, đau nhức không hiểu lý do.

Theo bản năng, nàng lấy tay sờ sờ lên đầu của chính mình thì có cảm nhận, đầu mình đang bị băng lại. Mặt nhăn nhó, khó chịu.

“Ồ..Đau đầu quá!”

Vừa sờ sờ miếng vải băng, vừa lồm cồm ngồi gượng dậy.

Vì tiếng nói của nàng chỉ thì thào trong miệng, không hề phát âm quá mức, nên hai cung nữ đứng ở bên ngoài không thể nghe. Họ không thấy nàng, vì căn phòng ngủ được ngăn cách bởi một tấm gỗ chạm trổ hoa văn tinh tế và màn lụa.

Lệ Khuynh ngồi dậy, cúi đầu, hai tay đặt ở hai bên đầu của mình. Mắt mơ mơ màng màng, đôi đồng tử mở to cực đại. Tay đột ngột nắm lấy một mớ tóc dài đang xoã trước ngực của mình, về mặt đầy kinh hoàng.

“ Có chuyện gì vậy? Mới ngủ có một đêm. Mà...mà tóc, tại sao thành ra như thế này a? Tóc ngắn biến thành tóc dài rồi?”

Lệ Khuynh quăng chuyện tóc tai dài bất thường đi, ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng.

Mắt thấy cảnh tượng trong căn phòng mà mình đang ở, nàng nhắm mắt, lắc đầu liên tục. Nàng cứ tưởng mình đang nằm mộng hay vẫn còn ở tình trạng mới ngủ dậy, thần trí mơ hồ nên bị hoa mắt và chưa tỉnh hẳn, mới nhìn không rõ mọi vật xung quanh đây. Lấy tay dụi mắt cả mấy lần, vỗ vỗ hai bên má của bản thân cho tỉnh táo lại. Nhìn cả mấy lần, nhưng vẫn thế.

Nàng chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng, là bản thân của nàng đã chết rồi. Thân thể đã bị rơi từ một nơi rất cao xuống, khó tránh được cái chết. Thế nào, mà thành ra như thế này?

Lệ Khuynh sờ loạn gương mặt của mình, đứng dậy xoay tới xoay lui. Mắt đảo nhìn xung quanh, rồi lại nhìn chính thân thể của mình hiện tại. Nàng thấy mình đang mặc một bộ y phục cổ trang màu đỏ thắm ở trên người. Lấy tay xóc chiếc váy dài thướt tha, rồi lại bỏ xuống. Nàng ngồi bệch xuống chiếc giường êm ái, mặt thất thần.

Miệng lẩm bẩm, biểu hiện trên gương mặt có chút không tin vào mọi thứ mà mình đang nghĩ ra trong đầu: “ Là thật sao?”

Thân thể ngã nằm xuống, nhắm mắt lại.

Thì thảo trong miệng, tự nói và hỏi bản thân của mình: “ Ảnh Kiều ơi là Ảnh Kiều! Mày sống lại rồi! Xuyên không! Là XUYỀN KHÔNG!!! Hồn của mày nhập vào xác của người khác để sống lại sao? Không thể tin được! Sống lại rồi, sống rồi, còn sống nhăn răng!”

Lệ Khuynh tự dưng nở nụ cười, một nụ cười tươi sáng và vui vẻ. Vì khi nghĩ bản thân của mình thật là may mắn! Ông trời có mắt, cho nàng thêm một mạng nữa để sống thật tốt!

Tâm trạng của nàng vào giây phút này là tràn đầy niềm vui, nằm lăn qua, lộn lại trên chiếc phụng sàng rộng rãi và xa hoa, miệng cười không dứt, cười đến mức điên cuồng. Không thèm nghĩ gì cả, chỉ cần biết mình còn sống là nàng đã sung sướng rồi. Một kẻ, đã đặt một chân vào quỹ môn quan rồi, mà vẫn còn có cơ hội đi trở ra? Hỏi xem, có may mắn hay không? Quả là có phúc khí, có phúc khí a! Phải sống cho thật tốt mới được! Có phúc, có phúc!

Bên ngoài.

An Tĩnh và Mịch Dương cứ ngó đông ngó tây, mặt đề cao cảnh giác đến cực độ. Hai người sợ, nhân lúc họ không chú ý, có người lên vào và làm hại hoàng hậu nương nương, thì cái mạng nhỏ nhỏ và cả mạng của dòng tộc mình sẽ đi theo hầu hoàng hậu ở dưới suối vàng luôn cũng nên.

Đột ngột nghe tiếng bước chân đang tới gần, hai người liền chạy ra xem, thì thấy Hương Ly tỷ đã trở lại.

Hương Ly hai tay bưng một cái khay, trên khay có một chén cháo tẩm bổ vẫn còn nóng và bốc mùi thơm phức. Nàng đi tới, nhìn một trong hai vị cung nữ.

“ Ngươi mau đem chén cháo vào để trên bàn, cạnh phụng sàng của hoàng hậu đi. Nhớ nhỏ tiếng một chút, chớ làm kinh động đến giấc ngủ của người. Ta đi lấy một số thứ, rồi sẽ quay lại ngay. Hai ngươi chờ ta quay lại, tuyệt đối không bỏ người lại mà đi.” Nói xong liền bưng cái khay đó đưa cho Mịch Dương, rồi xoay người bỏ đi.

Hoàng hậu? Chẳng lẽ là thân thể này, là hoàng hậu? Chứ trong phòng ngủ này, còn có con ma nào ngoài mình đâu? Kỳ này, đúng là đôi vận nha! Đòi trước khổ sở, đời này sung sướng nha! Ha ha ha..

Một người ở phía trong phòng cười thầm, vì khi biết mình là mẫu nghi của thiên hạ, là lão bà của hoàng đế cao cao tại thượng. Nói cho oai hùng là hiện giờ nàng, đích thị là Ảnh Kiều nàng đây, hiện đã làm MẸ nha! Mà mẹ này, không phải chức nhỏ nha! Mà là mẹ của thiên hạ nha! Khửra khửra khửra..

Không ngờ, xuyên không lại tốt như thế này! Nửa đời sau, không cần buồn ba kiếm tiền, trộm đồ của người ta nữa rồi!

Mịch Dương nhận chiếc khay, rồi làm theo lời của Hương Ly, đem chén cháo đang còn nóng vào bên trong để.

Lệ Khuynh như kẻ trộm, nàng định đi ra ngoài. Nhưng biết là có người đang đi vào đây nên trở lại phụng sàng ngay vì khi nghĩ lại, nếu nàng đi ra hùng hồn như thế, không biết phải ứng xử ra sao với họ đây. Nàng không biết mấy cái gọi là quy củ trong hoàng cung, hay mấy chuyện liên quan đến cổ đại này. Nàng đành trở lại, nằm im trên chiếc phụng sàng, không nhúc nhích.

Vị cung nữ đó, tay bưng chiếc khay, chân bước nhẹ nhàng, không dám phát ra tiếng động quá lớn. Vòng qua tấm gỗ được chạm trổ hoa văn tinh tế là tới chỗ nghỉ ngơi của hoàng hậu nương nương, Mịch Dương đặt nhẹ chiếc khay lên bàn bên cạnh phụng sàng, lén liếc mắt nhìn vào tấm màn hoa bao quanh phụng sàng, thì thấy hoàng hậu vẫn chưa tỉnh lại. Nàng quay đầu, nhắc chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lệ Khuynh hơi hơi ngóc đầu dậy, một mắt nhắm, một mắt mở ra nhìn xem người đó đã đi chưa? Thấy vị cung nữ đó đã đi rồi, nàng liền ngồi dậy, vén màn rồi leo xuống phụng sàng. Miệng cười tràn đầy sắc xuân, tiến lại gần chén cháo bốc khói nghi ngút, mùi thơm của chén cháo đánh thức các giác quan.

Đúng lúc bụng nàng đang đói, nó kêu gào đòi ăn, định đi tìm đồ ăn. Xem ra, vận may của nàng đang tới ào ạt đây. Muốn ăn, liền có người đem thức ăn tới tận nơi.

Liếc mắt nhìn thấy không có ai, nhìn lại chén cháo trên bàn. Nghĩ lại chén cháo này, chắc chắn là cho mình rồi. Chén cháo tắm bổ, mùi thơm phải nói, nó làm nước bọt của nàng tiết ra không ngừng. Không cần nghĩ nhiều nữa, tay liền bung chén cháo lên. Lòng nàng còn đang nghĩ, số của mình tốt thật!

Người ta nói không sai, đã đang đói mà thấy có đồ ăn là đầu óc thông minh cỡ nào cũng thành ngu muội. Khi đói, chỉ lo tìm đồ ăn, mà thấy đồ ăn là không suy xét và suy nghĩ gì nhiều.

Lệ Khuynh cảm muốn, múc một muỗng cháo lên, định thổi cho bớt nóng rồi bỏ vào miệng ăn. Bất ngờ có một con gì đó, nó điên cuồng bay về phía của nàng. Lệ Khuynh bảo vệ chén cháo như mạng sống của mình, xoay người tránh né. Nàng thở phào, vì còn một chút nữa là không còn cháo để ăn rồi.

Đặt chén cháo xuống, đi nhanh lại chỗ của con vật đột ngột muốn cướp đồ ăn của mình. Nàng dễ dàng tóm được cổ của con vật đó, mắt nhìn nó. Thấy nó, con chó không ra con chó, con mèo không ra con mèo, con cáo lại là họ hàng xa của nó.

“Người muốn chết, có phải vậy không?” Nàng nhìn nó, đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy sát khí, quát nó, nhưng không dám nói quá to. Âm thanh chỉ đủ để nàng và nó nghe thôi!

Vừa dứt lời, tay dùng lực định đánh cho nó một trận như tương, cho dù ngoại hình của nó dễ thương ra sao, nàng cũng không tha. Nàng mới vung tay lên định đánh nó, ai ngờ nó lè lưỡi ra để liếm lấy tay của nàng.

Thấy con vật này cực kì thông minh, thấy nàng định ra tay đánh nó, thì nó ra sức nịnh nọt nàng ngay.

Nàng cảm thấy thật buồn cười: “Ê, đừng có láo với tao! Định lấy lòng tao sao?”

Con tiểu hồ ly vẫn liếm tay của nàng không ngừng, còn lấy đầu cọ cọ vào tay của nàng nữa chứ? Thấy nó lấy lòng nàng như thế, bảo nàng có ra tay đánh nó nổi không? Lòng nàng thầm nghĩ, có lẽ con vật này cũng đang đói giống như nàng đây. Nó cũng vì miếng ăn, nên mới hành động như thế!

Hạ giọng nói: “Thôi được rồi! Tao sẽ san sẻ cho mày một ít. Ăn xong, rồi ra khỏi đây đi. Để mấy người kia phát hiện ra, bọn họ sẽ bắt mày rồi giết. Lấy lông làm khăn quàng cổ. Còn thịt thì đem đi nướng, lai rai với rượu đó đồ ngu! Nghe chưa? Ăn xong là đi ngay!”

Nàng quyết định chia sẻ phần ăn của mình với con vật này!

Đi lại, bung chén cháo lên. Ngồi xuống phụng sàng, nàng sẽ ăn trước rồi chừa cho nó một ít. Ai ngờ lúc mới múc muỗng cháo lên là con vật nhỏ đó, lại bay tới. Nó lao về phía nàng như kẻ liều mạng. Kết quả là con tiểu hồ ly đụng trúng tay của nàng, làm văng chiếc muỗng đang đựng cháo xuống phụng sàng.

Nàng nắm chặt tay, nhìn nó như ác ma, nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trợn nó, mặt đầy phẫn nộ. Nàng quyết định bắt lấy nó, rồi tự tay đại khai sát giới luôn, khỏi cần người khác giết nó. Chính nàng sẽ giết nó! Lột da, đem thịt nướng rồi lai rai vài ly.

Nàng xoắn tay áo rộng vương vís kia lên, miệng lầm bầm: “Mày đúng là kẻ tham lam! Tao hôm nay, không giết mày và lột da của mày, thì tao cạo đầu đi tu luôn!” Dứt lời, liền xông về phía nó.

“..” Tiểu hồ ly nhanh nhẹn né tránh ngửi công của nàng.

Lệ Khuynh định bắt nó, nhưng nó chạy nhanh quá, nên nàng bắt nó không được. Nhưng kì lạ ở chỗ, nó chạy đi đâu không chạy, lại chạy đến chỗ muỗng cháo đổ kia.

“Mày dám chạy à? Kỳ này, là khó mà thoát được nha con! Bà đây cho mày biết, hồ ly nướng thì có mùi vị ra làm sao?”

Lệ Khuynh thấy nó đứng im ngay chỗ đó, miệng cười như ác ma, bay tới ôm lấy nó.

“Túm được rồi, nha con. Mày..”

Nhưng cũng ngay vào lúc phấn khích nhất, nàng nhìn thấy một thứ.

Mày cau lại không ngừng, cứ nhìn chỗ cháo đó mãi. Chỗ cháo đổ đó lại bốc ít hơi gì đó, sùi bọt như a xít bị đổ xuống vậy. Con tiểu hồ ly cứ liếm tay của nàng mãi.

“Cái phản ứng hoá học gì đây? Cháo, mà có phản ứng hoá học như thế này sao?” Nàng nhìn phần cháo đổ trên tấm giường, tay buông con tiểu hồ ly ra.

Mặt sùng sốt không thôi. Đại biến sắc, khi nàng nghĩ là chén cháo đó có độc!

Lệ Khuynh nhìn xung quanh, rồi đi lại bàn trang điểm gần đó, lấy một cây trâm cài tóc bằng bạc rất đẹp. Nàng ngồi xổm trên chiếc phụng sàng, lấy cây trâm thọc vào chỗ cháo đổ kia.

“Ờ..ồ..Ui, nặng..ĐỘC!!!” Nàng nhìn cây trâm bạc, có chút chuyển sắc sang màu đen.

Người và vật ngồi nhìn nhau. Mặt nàng đầy kinh hãi, giọng nói ém xuống thấp nhất có thể: “Cháo độc? Là cháo độc! Mà biết đó là cháo độc có phải không?”

“..” Con tiểu hồ ly liếm tay của nàng.

Nàng ngẩn người, ngồi bệch xuống.

“Không tin được. Còn chút nữa là đi đời nhà ma rồi! Cái tội ngu, không suy nghĩ. Thấy đồ ăn là lý trí không còn! Nếu ở đây an toàn, sao cô ta chết được? Ngu! A..Ngu ngốc!” Nàng tự mắng bản thân.

“Có lẽ quá bất cần!”

“Xem ra, tao ngu hơn mày rồi!” Nàng ôm con tiểu hồ ly, cúi đầu nói nhỏ bên tai của nó.

Nên đi khỏi đây thôi!

Định rời đi, thì nghe hai kẻ ngoài kia nói chuyện.

“Hây! Cứ tưởng hầu hạ cho hoàng hậu, thì có phúc. Ai ngờ, hầu hạ phải một hoàng hậu bị điên và ngốc nghếch. Không được hoàng thượng sủng ái, mà còn bị nhốt như phạm nhân như thế này đây?” Vị cung nữ đó thở dài.

Nàng ta hạ giọng, nhỏ tiếng hơn cả muỗi kêu, nói tiếp: “Mà, có khi nào..Chúng ta, cũng sẽ bị giết luôn không? Một ngày nào đó, sẽ chết chung với vị hoàng hậu này không?” Có thể lắm a! Nghe nói, toàn bộ cung nữ và thái giám hầu hạ vị hoàng hậu này, đều bị giết sạch, chỉ còn có hai người là còn sống thôi!

“Mịch Dương, ngươi không muốn sống nữa sao? Để hoàng hậu hay người khác nghe thấy lời này, mạng của ngươi và ta sẽ không bảo toàn được đâu. Kể cả dòng tộc cũng đừng hòng sống!” An Tĩnh kéo Mịch Dương ra ngoài, tránh để hai vị thái giám kia nghe được.

Lệ Khuynh không đi ra nữa, mà dán thân lên tấm gỗ ngăn cách đó để nghe lén. Sau khi nghe được mấy lời của hai vị cung nữ đó, nàng cười lạnh. Nghĩ lại chén cháo độc đó, rồi cả mấy lời kia. Tự dưng nàng thấy cuộc sống sau này của mình, chắc chắn sẽ không yên ổn. Càng ở địa vị cao, thì càng mau chết! Sống gần với vua và đám vợ kia của hắn, có thể bị giết bất kì lúc nào!

Mới đi ra khỏi tấm ngăn cách bằng gỗ, định bỏ trốn khỏi nơi đây, thì thấy có người lại đến. Nàng vội vã chạy vào phía trong nếp, ở phía cửa cũng có hai vị thái giám đang đứng canh, nàng không thể ra được. Nếu canh giữ như thế này, xem ra toàn cung này chắc đã bị bao vây rồi! Muốn thoát, phải tìm cách, tính kế và lập kế hoạch thật kỹ càng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hoàng hậu khó mời

Lệ Khuynh đứng ở phía sau tấm gỗ ngăn cách, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, thông qua chiếc lỗ nhỏ để quan sát tình hình.

Hương Ly, tay xách một chiếc hộp gỗ hai tầng đi đến, có chút tức giận, khi thấy hai vị cung nữ chạy ra ngoài đứng.

“Sao hai người ra đây đứng? Hoàng hậu tỉnh chưa?”

“Hương Ly tỷ, khi này muội đem cháo vào cho người. Có nhìn qua, muội thấy người vẫn chưa có tỉnh lại!” Mịch Dương cúi đầu trả lời.

“Cháo?” Hương Ly nhíu mày. Cháo nàng đi lấy, còn đang cầm đây mà? Cháo ở đâu ra chứ? Cháo ở đâu ra, mà nàng ta đem vào?

Nàng đưa chiếc hộp gỗ cho An Tĩnh cầm, rồi nắm lấy hai bả vai của Mịch Dương. Giọng đầy khẩn trương, hỏi: “Ngươi nói cái gì vậy? Ngươi, bụng cháo, vào cho hoàng hậu sao? Cháo từ đâu ra hả? Nói mau.”

“Cháo cháo...”

Không chờ Mịch Dương trả lời, Hương Ly vội vã chạy lao vào phía trong phòng, lòng thì vô cùng lo lắng.

Hai vị cung nữ kia sợ hãi nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rõ ràng, chén cháo đó do Hương Ly tỷ đem tới mà? Sao giờ lại hỏi họ, cháo từ đâu ra?

"Mau đi xem hoàng hậu nương nương, như thế nào rồi?" Mịch Dương nói xong, vội vã chạy theo. Nếu hoàng hậu có chuyện gì.

Từ xa, Liên Hoa và một số cung nữ còn có cả thái giám, họ cũng đang đi đến. Thấy Hương Ly và hai vị cung nữ đó chạy như thế, cả bọn cũng chạy nhanh đến tẩm phòng của hoàng hậu. Ai cũng nghĩ, có chuyện không hay xảy ra với hoàng hậu rồi.

Lệ Khuynh ở trong phòng, biết có người đang đến, nhanh chóng đem các thứ để nguyên lại như cũ, giữ nguyên hiện trường. Đi nhanh lại chỗ của con vật vừa mới cứu mình một mạng. Ôm con tiểu hồ ly màu trắng, leo nhanh lên chiếc phụng sàng, rồi kéo chăn phủ lên thân và nằm bất động như xác chết. Bộ dạng của nàng như là, nàng chưa có tỉnh lại, chưa hề đụng vào chén cháo chết người kia, cũng như chưa phát hiện ra điều gì cả. Nàng cũng không quên nhét cây trâm bạc vào người, giấu kín nó trong người của mình.

Tiếng bước chân ngày một tới gần, có rất nhiều tiếng bước chân đang đến. Tiếng hô gọi thất thanh của rất nhiều người, cũng vang lên.

"Tiểu thư.." Hương Ly hoảng sợ chạy nhanh vào trong căn phòng ngủ.

"Hoàng hậu nương nương.." Tất cả hô hoán.

Nghĩ tới bát cháo độc khi nãy, nàng đang nằm trên phụng sàng, nhếch miệng cười lạnh trong lòng. Hoàng hậu sao? Cứ tưởng đời này, sẽ sống yên ở ngôi vị cao cao tại thượng này! Xem ra, cái địa vị ăn hại này sẽ làm cho nàng, chết nhanh hơn. Nàng nhớ tới lời của vị cung nữ kia, bảo rằng thân thể này bị thất sủng, trong lòng thâm mắng.

Lão già hoàng đế, yếu sinh lý, bảo sao sủng ai được? Chờ về trời đi, còn bày đặt tuyển phi.

Tiếng người gọi và tiếng la hét ỉn ỏi bên tai của nàng, ngày một lớn hơn, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

"Tiểu thư, người có sao không?"

"Mau truyền thái y."

"Hoàng hậu nương nương.."

"Mau gọi người đến. Nhanh lên."

"Mau. Đi mau.."

Nghe đám người kia, đang lo cho nàng mà kêu la ầm ĩ lên, nhếch mép cười lạnh. Kêu cái mèo gì?

"Tiểu thư.."

Liên Hoa vội vã chạy tới xem hoàng hậu có sao không, vì thấy vị tiểu thư của mình nằm bất động trên phụng sàng, không nói hay cử động gì cả. Nàng chạy nhanh lên trước, nhanh hơn cả Hương Ly. Bỗng nàng ta bị vấp ngã. Tay vô tình đẩy ngã chiếc bàn đang để chén cháo.

"Xoảng.." Chén cháo bị đổ trên nền ngọc lát, văng vãi ra khắp nơi.

Lệ Khuynh hơi ngóc đầu dậy, xem ai đã bắt cán như thế? Nàng đang ôm con tiểu hồ ly trắng, không biết vì sao nó thoát khỏi vòng tay của nàng, nàng cũng ngồi dậy ngay.

Con tiểu hồ ly vừa thoát khỏi vòng tay của nàng, nó bỏ nhào và bay rất nhanh tới Liên Hoa. Nó định cắn, nhưng nàng ta kịp thời tránh né.

Người và vật lờm nhau, có vẻ con hồ ly trắng này không thích Liên Hoa, nó cứ nhìn nàng đầy hung ác. Lúc nào cũng nhe răng, bộ dáng đe dọa nàng và tất cả người đang có mặt ở đây.

Trước hành động của con tiểu hồ ly, đôi mắt của Lệ Khuynh thoáng qua một tia kinh ngạc. Một sự kinh ngạc nữa là, chén cháo trên bàn đã bị làm đổ. Nàng nhìn kẻ làm đổ chén cháo, quan sát một tí rồi lại dời ánh mắt đi. Nàng không có biểu hiện gì cả, bộ dạng ngồi xem chuyện vui thì có thừa.

Hương Ly hốt hoảng: "Liên Hoa tỷ, tỷ không sao chứ?" Liếc mắt nhìn qua Lệ Khuynh một cái, rồi nhìn Liên Hoa: "Có bị cắn trúng không?"

"Tỷ không sao." Liên Hoa gượng cười. Chết tiệt!

"Cháo, chén cháo.." Mịch Dương lắp bắp, chỉ chén cháo đang sùi bọt không ngừng. Mặt nàng đại biến, trắng bệch. Chân tay run rẩy, hoảng sợ.

Hương Ly nhìn Mịch Dương một cái, đi lại chỗ của chén cháo đổ đó. Nàng lấy một cây kim bạc từ trong người ra thử vào chỗ cháo đó, gương mặt đầy kinh hãi: "Có độc!"

"Có độc sao?" Liên Hoa kinh hoàng hỏi, mắt hơi liếc nhìn Lệ Khuynh. Không sao, sao?

"Là người đem cháo vào? Trong cháo có độc! Chuyện này, người giải thích làm sao đây?" Hương Ly nhìn Mịch Dương đang hoảng sợ.

Mịch Dương thấy ánh mắt của Hương Ly và khi nghe câu hỏi của nàng, nàng ta ngơ ngác, không biết gì. Nàng vội vã quỳ xuống, hướng về Lệ Khuynh, tay chân run rẩy.

Mắt nhìn Lệ Khuynh, đắm lệ. Nói trong nghẹn ngào, uỷ khuất vô cùng: “Hoàng hậu nương nương..Xin người hãy minh xét! Nô tỳ, không hề hạ độc vào chén cháo đó! Ô ô ô..Không phải nô tỳ tự ý đem vào! Chén cháo đó, là Hương Ly tỳ, bảo nô tỳ đem vào..ô.ô.ô..”

Lệ Khuynh liền dùng gương mặt si ngốc nhìn Mich Dương, không nói một câu nào. Chẳng có biểu hiện gì lạ cả, có chút vô tâm nào đó trông đôi mắt kia. Nàng cúi đầu, lấy tay vuốt tóc. Bộ dạng chẳng khác nào, là một kẻ đần độn, như hoá điên rồi.

“Sao? Là ta bảo ngươi mang chén cháo đó vào sao?” Hương Ly kinh hãi. Nàng đi ra cửa cung lấy cháo mà, làm sao có thể là nàng bảo nàng ta bung cháo vào?

" Là tỳ mang vào phòng. Rồi sai ta mang vào trong đề."

" Ngươi đừng có vu oan cho ta."

“Hoàng hậu nương nương..Nô tì không có! Nô tì không có bảo. Nô tì bị oan! Là có kẻ muốn hãm hại nô tì. Xin người minh xét!” Hương Ly cũng quỳ xuống, kêu oan không ngừng.

“Rõ ràng là tỳ kêu ta, mang vào mà...”

Hừ! Các ngươi cứ đóng kịch đi! Hoàng hậu ta, ngồi xem cho.

Liên Hoa không bận tâm đến mấy người đó, mắt nhìn Lệ Khuynh đang ngồi si ngốc vuốt tóc.

“Tiểu thư..Người làm sao vậy? Người không nhớ ra nô tì sao? Người bị làm sao vậy a? Ô ô ô..” Nước mắt lăn dài trên má. Còn một chút nữa là nàng bị con tiểu hồ ly đó, cắn rồi! Con tiểu hồ ly chết tiệt!

Thấy tiểu thư đang ngồi ngây ngốc, thả tiểu hồ ly ra cắn nàng. Như tiểu thư của nàng, không nhớ và không hề quen biết các nàng vậy. Trong ánh mắt của Liên Hoa vấy lên vài tia nghi ngờ gì đó, thoáng cái biến mất không dấu vết. Có lẽ, nên thử đã.

“Tiểu thư..Người không nhớ hai nô tì hay sao?” Hương Ly cũng lên tiếng và mặt đầy kinh hãi, nước mắt rơi rớt. Chuyện này..Sao tiểu thư lại thả Tiểu Hồ ra cắn họ chứ? Còn chuyện chén cháo độc kia, là sao? Kẻ nào muốn đồ oan cho nàng?

Nàng lại nhìn vị cung nữ đã bảo là nàng, sai nàng ta bung chén cháo độc đó vào cho hoàng hậu. Tại sao lại hãm hại nàng chứ? Chuyện này, rốt cuộc là sao đây?

Lệ Khuynh im lặng, ngồi trên phụng sàng không nói một lời, chỉ lên liếc mắt nhìn hai cô gái mới gọi mình là tiểu thư kia. Ánh mắt không lộ quá mấy biểu tình nên có trong tình huống này, chỉ thấy nó trong đầy sắc lạnh mà thôi. Nàng bình tĩnh quan sát nhất cử nhất động và cả biểu hiện của họ, đối với khối thân thể này.

Đám người người này, cuối cùng là xấu hay tốt đây? Hai cô gái này (Liên Hoa và Hương Ly), cuối cùng là người ra sao? Ai mới đáng tin cậy nhất? Con nhỏ kia (Mịch Dương) cứ bảo, Hương Ly gì đó đem cháo vào. Mà Hương Ly lại nói, không phải cô bảo cô ta đem cháo vào. Là sao? Vụ án gì đây? Xem ra, không nhỏ. Cô gái tên Liên Hoa gì đó, cố ý đẩy ngã chiếc bàn hay chỉ vô tình đụng trúng thôi?

Hiện tại mình mới tỉnh lại, mà đã bị kẻ khác có tâm cho chén cháo độc thom phức kia để tiền về tây thiên thêm một lần nữa. Thử hỏi, nếu người khác đang ở trong hoàn cảnh như nàng đây, có dám nhào tới ôm hai đứa đó, rồi khóc lóc và kẻ lẻ này nọ, sau đó giả vờ mất trí này nọ hay không? Hay, đứng ra nói và giải thích gì không? Hay là như nàng, chọn ngồi im quan sát tình hình, rồi tính?

Trước khi chưa xác định được một số chuyện mà nàng muốn biết, tốt nhất là nàng nên im lặng. Không thể nghe hay tin một ai trong đám này! Im lặng vẫn hơn, nếu lên tiếng sẽ lộ tẩy. Rằng nàng đây, không phải là vị hoàng hậu gì đó của họ.

Con tiểu bạch hồ không chịu buông tha cho Liên Hoa, nó nhe răng xong tới cắn luôn Hương Ly cùng đám cung nữ và thái giám đang đứng đó ngơ ngác nhìn. Lệ Khuynh thấy hành động của nó, rõ ràng là con vật này đang muốn bảo vệ nàng. Thân thể này, chính là chủ nhân của nó!

Bọn cung nữ và thái giám thấy con tiểu hồ ly đầy hung hãn, đang vồ tới họ như vậy, nên họ bỏ chạy tán loạn. La hét, chạy ra khỏi phòng.

Lệ Khuynh mặt lạnh không chút lo, nàng ngồi nhìn tiểu hồ ly bay đến cắn Hương Ly và Liên Hoa không ngừng.

Sau khi quan sát, thấy họ khổ sở tránh né mà không dám ra tay đập chết con hồ ly và phản kháng gì, thì nàng mới đi lại bắt nó, ôm vào lòng. Đôi mắt liếc nhìn qua hai người một cái. Nàng trở lại địa bàn của mình, ngồi trên phụng sàng và ôm con hồ ly, sủng nịch vạn phần. Vuốt ve lông nó mà không nhìn hay hỏi lời nào tới hai người kia, hoặc quan tâm gì đến đám cung nữ cùng thái giám đang đứng ở cửa nhìn mình đầy cảm xúc kia.

Xem ra, hai cô gái này đều có võ công. Liên Hoa thân thủ rất nhanh nhẹn. Cô ta hầu như, né được tất cả các cú cào xé của con hồ ly này. Võ công cũng cao hơn Hương Ly gì đó, rất nhiều! Có hai vị nô tì võ công như thế, là phúc hay họa đây?

Lệ Khuynh cúi đầu, trầm mặc nghĩ ngợi một số chuyện. Tay vẫn vuốt ve con tiểu hồ ly, nó thì nằm im và rất ngoan ngoãn. Nhưng ánh mắt không rời khỏi bọn người kia, nó vẫn đề cao cảnh giác.

Liên Hoa nhìn về phía tiểu thư của mình một cái, đi lại gần Hương Ly. Nhìn cánh tay của nàng ta, lên tiếng hỏi ân cần: “Có bị cắn trúng hay không?” Tiểu thư sao lại thế? Chẳng lẽ, đâu có vấn đề thật rồi? Không còn nhớ ai và tất cả việc xảy ra, rồi sao? Quên tất cả?

Hương Ly nước mắt lưng tròng nhìn vị tiểu thư của mình, ngồi trên phụng sàng đang chú tâm vuốt ve Tiểu Hồ, mà làm nàng không khỏi đau lòng.

“Không. Chỉ bị Tiểu Hồ cắn trúng và trầy xước chút thôi. Không sao đâu.” Tiểu Thư, người không còn nhớ nó là ai sao? Quên hết mọi người và những chuyện đã xảy ra trước kia rồi?

Liên Hoa rơi lệ, liếc về phía phụng sàng, nói: “Có lẽ.. Tiểu thư, không còn nhớ gì nữa rồi. Khó trách, người thả Tiểu Hồ ra cắn chúng ta.” Ánh mắt hơi rung chuyển, liếc nhìn về phía phụng sàng, vụt qua một tia sát khí nhưng chỉ trong chốc lát, làm người ta không thể nhìn và nhận ra.

Hương Ly đột ngột chuyển dời ánh mắt lên người của Liên Hoa, buộc miệng nói: “Cũng may mắn. Nếu bị nó cắn trúng..không biết sẽ ra sao? Hiện tại, tiểu thư không nhớ gì. Nếu lỡ bị nó cắn, không biết lấy đâu ra thuốc giải để cứu?” Liên Hoa ỳ..

Mặc dù trong lòng nàng ta đầy sự nghi ngờ đối với Liên Hoa, nhưng lại không tỏ ý hay nói gì, chỉ ám chỉ nói mấy câu đó rồi thôi. Hương Ly nhìn về phía của chiếc phụng sàng, ánh mắt thập phần là lo lắng. Tiểu thư, người không sao chứ?

Nghe được lời của Hương Ly, Lệ Khuynh hai mắt chợt loé hào quang. Nàng nhìn con tiểu hồ ly trong tay, ra sức vuốt ve nó không ngừng. Người có độc? Xem ra, ta phải đối xử tốt với người một chút! Hương Ly này, có phải đang muốn nhắc nhở mình hay không? Muốn mình giữ con hồ ly bên cạnh, để bảo vệ bản thân? Hay là tại mình nghĩ quá nhiều?

“Ừm! Cũng thật may.” Liên Hoa, mắt thoáng qua một tia kinh hãi khi nhìn con tiểu hồ ly, nhưng rồi lại trấn tĩnh ngay. Có độc? Sao chủ nhân không nói cho mình biết chứ?

Ngay sau đó.

Có hai tên tiến vào tẩm cung, một tên mặc thiết giáp và một tên cầm theo hòm thuốc, theo cùng họ là một vị nữ thái y. Phía sau còn dẫn theo một số thị vệ đi vào Phụng Nghi cung, cả ba muốn cầu kiến hoàng hậu nương nương.

Thái Hiền Cảnh nghe báo xong sự tình rằng, có người cố ý đem cháo độc tới cho hoàng hậu. Hắn liền bẩm báo cho hoàng thượng, sau đó phụng mệnh của hoàng thượng đến xem xét và điều tra, tìm manh mối này nọ. Ngoài hắn ta ra, còn có Mộ Thiên cũng muốn tới xem bệnh nhân của hắn thế nào rồi?

Lệ Khuynh mặc xác bọn người muốn vào cầu kiến gì đó, hay khẩn cầu muốn vào trong phòng để kiểm tra gì gì đó, nàng vẫn chung thủy im lặng không hề lên tiếng. Ngồi bất động trên phụng sàng, ôm con tiểu hồ ly ngồi gần người nhìn ra phía cửa sổ, không quan tâm gì cả. Bộ dạng đa phần khờ khạo, ngốc nghếch.

Chiều theo tình hình, hung thủ sẽ còn tiếp tục ra tay. Đến khi giết được thân thể này, họ mới hạ tay. Phải tìm cách rời khỏi chỗ nguy hiểm này mới được! Từ nay đến ngày ra khỏi đây, phải cẩn thận hơn rồi!

Hương Ly liền đi lại gần phụng sàng, không dám tới quá gần vì sợ Tiểu Hồ bay ra cắn.

“Tiểu..Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nương nương..” Hương Ly gọi tiểu thư của mình mấy tiếng, nhưng thấy nàng vẫn im lặng không đáp. Nàng ta nhìn Liên Hoa lắc đầu. Sao lại như vậy chứ? Lúc tối này, còn nói chuyện được mà? Sao sáng tỉnh lại, thành ra bộ dạng này chứ?

Liên Hoa thờ dài, nàng liền đi ra cửa nhìn Thái Hiền Cảnh đang xin cầu kiến, nói: “Bẩm đại nhân, hoàng hậu nương nương..” Nàng ta cũng không biết phải nói làm sao, đành đề nghị: “Hay là ngài cứ vào xem đi. Chữ đại nhân cứ chờ hoàng hậu nương nương cho phép, không biết đến khi nào?” Với tình hình này, có lẽ sẽ chờ lâu. Nhưng chưa chắc gì, người sẽ lên tiếng! Xem ra, tâm trí của tiểu thư có vấn đề thật rồi!

Thái Hiền Cảnh cũng chờ gần nửa canh giờ rồi, nên cũng sốt ruột. Nữ y đã vào xem mạch cho hoàng hậu, nhưng nói nàng căn bản không có trúng độc. Rồi nàng ta và Mộ Thiên đã rời đi, mà hắn thì vẫn cứ chờ ở đây mãi. Biết khi nấy, hắn xin ý chỉ của hoàng thượng vào cho rồi!

Hắn chấp tay, cúi người hành lễ nói: “Hoàng hậu nương nương..Mạc tướng, xin thất lễ!” Có ý để hắn chờ sao? Có chuyện gì đây? Muội sao lại thành ra như thế?

Hắn nói xong liền đi vào tẩm phòng của hoàng hậu, đi vào phía trong, nơi hoàng hậu nghỉ ngơi.

Lệ Khuynh biết hắn đi vào, cũng không thêm cử động hay lên tiếng, hay đi dời chỗ khác mà cứ như tượng ngồi im một chỗ, ngay người nhìn ra phía cửa sổ. Bọn người kia, định đi nàng đi sang phòng khác, nhưng ngặt nỗi vị hoàng hậu này chẳng phản ứng, họ đành chịu.

Hoàng thượng, phái hắn tới xem ta đã chết chưa sao? Hắn quan tâm vợ mình dữ! Sai thuộc hạ tới? Lão hoàng đế chết tiệt! Ta thề, ta nhất định phải đi khỏi đây!

Thái Hiền Cảnh đi vào phòng làm công việc của hắn, một lúc sau thì cáo lui. Nhưng hoàng thượng đã tới, đang chờ ở chính điện của cung Phụng Nghi. Hoàng thượng đã cho người đến truyền khẩu vụ, cho gọi tất cả mọi người ở Phụng Nghi cung tập trung ở chính điện.

Hương Ly, Mịch Dương, An Tĩnh và cả Liên Hoa cùng một số cung nữ thái giám đi đến chính điện của Phụng Nghi cung trước. Hoàng thượng đang chờ họ ở đó.

Hoàng hậu cũng được mời đến, nhưng ngại nổi, vị này khó mời. Lệ Khuynh không chịu rời phụng sàng dù là nửa bước. Thái Hiền Cảnh cũng bó tay trước vị hoàng hậu này, hần nói khô cả cổ mà nàng không đáp lại một chữ, hay liếc nhìn tới hần một cái cũng không.

Chính điện của Phụng Nghi cung.

Bên trong, một vị nam tử vận một bộ bào phục màu tím. Khuôn mặt tuấn mỹ, ôn nhu. Mày đậm uy nghiêm, sắc bén. Đôi mắt hơi xéch rất đẹp, không hề có chút tà ác nào, có thể nhìn thấy tâm của người đối diện với nó. Mũi cao và thẳng, tựa như nó được điêu khắc thành. Môi mỏng, phớt hồng quyến rũ.

Không khí ở chính điện đầy yên tĩnh, mọi người bên trong nhìn vị hoàng đế cao cao tại thượng đang ngồi kia. Tay xoay chén trà, bộ dạng nhàn nhã, kiên nhẫn chờ đợi.

Nam Chương Khải Thụy đã sai Thái Hiền Cảnh, thái giám đi mời hoàng hậu của hần, không biết mấy lần mà vẫn không được.

Bên ngoài thần điện, tất cả các cung nữ và thái giám ở cung Phụng Nghi đều đang quỳ rạp trên nền xi-măng, không dám ngẩng đầu lên. Mọi người đều đến đủ, chỉ mỗi một người mời mãi mà không chịu đến.

"Hồi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu vẫn không." Minh công công và hai tiểu thái giám quỳ bẩm báo. Đây là lần thứ 4 ông đi rồi! Một như thân.

Nam Chương Khải Thụy, tay dừng lại. Mắt nhìn Thái Hiền Cảnh, nói: "Mang người lần vật đến!" Đêm qua não không đủ, bây giờ muốn thêm?

"Hoàng thượng." Thái Hiền Cảnh giật mình trước khẩu vụ đó.

Ngay cả Diệp Lâm và Diệp Ảnh cũng kinh ngạc trước lời của chủ nhân bọn hần. Có lẽ, đây là sự kiện lớn lao thứ hai trong hậu cung đây? Từ Ân hoàng hậu định muốn làm Phụng hoàng hậu thứ hai sao, nổi tiếng khắp Lục quốc?

Khí sắc vẫn ôn nhu, âm thanh phát ra vẫn êm tai: "Tướng quân nguoi, nghe không rõ? Hay là.." Khải Thụy nâng ly trà lên, nhìn ly trà hỏi: "Muốn trẫm tự đi làm sao?" Có chút phẫn nộ.

Thái Hiền Cảnh vội quỳ thỉnh tội: "Hạ thần không dám. Hạ thần tuân lệnh!" Nói xong liền đi.

Mộ Thiên đứng bên cạnh Khải Thụy nhếch miệng cười, lẩm bẩm: "Nên mạng luôn cả tâm phòng, mới phải!"

"Nguoi muốn làm?" Khải Thụy nâng môi lên cười, hỏi.

"Không. Sức người có hạn!" Hần đầu có điên.

"Vậy thì, im lặng đi."

Thái Hiền Cảnh dẫn rất nhiều thị vệ đi đến tẩm phòng của hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoà thượng hay hoàng thượng?

Phụng Nghi cung.

Mặt trời đã lên khá cao, những lớp sương mù kia đã sớm tan biến đi hoàn toàn. Ánh nắng dịu nhẹ bao phủ khắp nơi, nhẹ nhàng đánh thức vạn vật.

Bầu trời trong xanh, khoáng không thật bao la và vô tận.

Không gian yên tĩnh ở nơi đây đã hoàn toàn bị phá vỡ, bởi vô chừng tiếng bước chân nặng nề.

Mặc dù buổi sáng ánh mặt trời không quá gắt, nhưng trên mặt của mỗi tên thị vệ kia đều đầm mồ hôi. Có tới 40 tên thị vệ, thân thể cường tráng cùng khiêng một cỗ kiệu. Nếu là một cỗ kiệu bình thường, thì không cần nhiều tên phu kiệu như thế này đâu. Cũng không phải do kiệu này, là do hoàng hậu đi nên cần nhiều phu kiệu. Mà là kiệu này, chính là lấy phụng sàng của hoàng hậu làm thành kiệu. Chiếc phụng sàng làm bằng bạch ngọc này, nó rất nặng nên mới cần nhiều phu kiệu như thế.

Hoàng hậu đi cỗ kiệu lớn và hoành tráng, thì có biết nhiều rồi? Đó cũng là chuyện thường, mà thôi! Nhưng mà, chưa hề có vị hoàng hậu nào đi kiệu từ chính chiếc giường ngủ của mình cả!

Chưa bao giờ nghe nói hay kể, vị hoàng đế nào mời không được hoàng hậu của mình rời khỏi phụng sàng để đi gặp mặt mình, mà liền hạ chỉ mang người lẫn vật đến cùng như thế này cả?

Toàn bộ phụng sàng được bao quanh bởi một lớp màn lụa hoa màu vàng nhạt, gió nhẹ thổi lướt qua làm tung bay và làm nó gọn sóng nhẹ nhàng. Phản phát trong gió lạnh buổi sáng, một cổ hương thơm dịu nhẹ lan toả.

Lệ Khuynh ngồi ở phía trong màn hoa mắt liếc nhìn cảnh vật, mà đầu vẫn cúi, con ngươi đảo nhìn cảnh vật. Tay thì vuốt ve con tiểu hồ ly đang nằm yên trong lòng, miệng thì có chút mang ý cười.

“Nhanh lên. Hoàng thượng đang chờ. Cẩn thận đó!” Thái Hiến Cảnh thúc giục những tên thị vệ, bảo bọn hắn cẩn thận khiêng.

Hắn nhìn vị nữ nhân đang ngồi trên chiếc phụng sàng, đôi mắt không rời. Khuynh nhi, muội làm sao vậy? Không nhận ra huynh sao? Sao thành ra bộ dạng như thế?

Nhìn bộ dạng ngồi ngẩn ngơ, si ngốc của nàng, hắn cảm thấy đau lòng và lo lắng vô chừng. Cuối cùng thì Khuynh nhi, biểu muội của hắn đã bị làm sao? Tối đêm qua, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?

Con ngươi đen láy, khẽ liếc nhìn sang tên đã nhìn nàng từ đầu mùa tới cuối mùa vẫn không chịu dời mắt kia. Trong lòng thầm hỏi, tên này có quan hệ gì với thân thể hiện tại của nàng?

Nàng chuyển dời con ngươi của mình, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ. Cho rằng Thái Hiến Cảnh đối với khối thân thể này, có chút tình cảm mờ ám. Đừng nói, hai người đang cảm ứng tên hoàng đế kia nha?

Chúng ta là gì của nhau, hỏi soái ca? Chẳng lẽ, chúng ta là người yêu của nhau? Tên lão hoàng đế kia, là thằng chen vào giữa đôi ta. Con mẹ nó, chó đâm quân! Dám ngăn cách đôi ta sao? Ôi thật đau lòng!

Nhưng tiếc thay, bộ đồ lòng hiện tại của thiếp, đã bị thay đổi rồi soái ca ạ! Chúng ta, không thuộc về nhau.

Mà nếu có cơ hội gặp mặt nhau nói chuyện, hy vọng chúng ta sẽ là đối tác của nhau, hợp tác cùng có lợi. Bắt tay hợp tác với hắn, vừa giúp bản thân ra khỏi đây, vừa lấy được một mớ tiền của lão già hoàng đế cao chạy xa bay.

Lúc đó, nàng có thể sống một cuộc sống, chim chóc tự do bay lượn rồi!

Nói vậy, chứ chuyện tiền của lão hoàng đế. Nàng chỉ cần biết nơi cất giấu tiền, dù ngân khố của hắn có nhiều người canh gác như thế nào? Cũng có thể lấy! Tất cả chỉ là chuyện nhỏ! Chuyện to tát hiện tại, là làm sao ra khỏi đây?

Nàng đâu thể lỗ mẫn, khinh người, hiên ngang mà đi thẳng ra? Không thể thể!

Trốn, cũng là chuyện khó! Nhìn mấy tên kia đi, xem tên nào cũng có võ công đầy mình. Nàng mà khinh xuất, có thể sẽ chết trong đau đớn! Có khi liên lụy đến người nhà của nàng ta, làm chết cả gia tộc của khối thân thể này, cũng nên! Vậy, có lỗi với thân thể này vạn phần! Mà nếu không đi, tính mạng hiện tại có thể sẽ không giữ được!

Đang suy nghĩ về một tương lai âm tối sắp đến gần thì, một giọng the thé cất lên, nó cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

“Hoàng hậu vào điện.”

Chiếc cỗ kiệu được khiêng đến tận cửa chính điện, mang tận vào bên trong sảnh điện. Nó được đặt ở phía bên tay phải của hoàng thượng. Thái Hiến Cảnh liền đi lại đứng ở phía bên trái, mắt nhìn về phía phụng sàng.

Khoảng 15 phút sau.

Nam Chương Khải Thụy mắt nhìn ly trà, nói: “Hoàng hậu, nàng quả là biết quy củ.” Dứt lời, mới nhìn sang phía bên phải của hắn.

Mọi người trong điện cũng dán mắt lên chiếc phụng sàng vừa mới được 40 tên thị vệ mang đến kia, đôi mắt cũng đang chờ đợi điều gì đó, từ người ở phía sau lớp màn hoa kia.

Con ngươi đen láy kia, chuyển động một vòng quanh điện.

Lệ Khuynh vẫn ngồi im, cúi đầu, tay vẫn chỉ lo vuốt ve con tiểu hồ ly. Không hành động, không nói, không đáp trả lời của hoàng thượng.

Thì ra, ngươi là lão đại!

Muốn ta hành lễ, rồi van xin tha tội, vì đã đến trễ hay kháng chỉ sao? Nằm mơ! Mang được ta đến, thì đã làm sao? Ta không có phản ứng gì, thì làm gì được ta? Muốn ta bước chân, hoặc đi dòi đi dù là nửa bước thì nằm mơ đi. Muốn ta mở lời, còn khó hơn lên trời! Hôm nay, không cho hoàng đế ngươi tức chết, cũng để ngươi ghen, mà chết! Nếu ngươi chết, ta có thể tự do!

Mọi người trong sảnh điện, mắt của họ đều hướng về một phía, tất cả đều nhìn về phía phụng sàng kia. Sau đó lại đưa mắt sang nhìn vị nam tử đang mặc

bộ tím bảo kia, họ kinh ngạc không thôi. Vì vị mỹ nam tử không có chút tức giận, mặt vạn phần ôn nhu, miệng còn mang vẻ cười.

Mộ Thiên đứng bên cạnh, khẽ ho nhẹ, hạ giọng nói: "Ta thấy, nàng ta sẽ không phản ứng gì đâu."

"Ngươi chắc?" Khai Thụy xoay ly trà trong tay, miệng nhếch lên cười nhẹ, bộ dạng không tin lời của hắn ta.

"Không tin, cứ thử. Xem, ngài có bao nhiêu bản lĩnh?" Mộ Thiên cười nhẹ, mắt nhìn về phụng sàng nói tiếp: "Nếu ngài, bị hoàng hậu làm cho tức đến trọng thương. Thì tính sao đây?"

"Muốn cá cược?" Ánh mắt thâm thúy nhìn về phía phụng sàng.

"Ừ!" Mộ Thiên gật nhẹ đầu.

"Được!" Khai Thụy cười nhẹ. Hắn nhìn về phía phụng sàng, đắc ý nói: "Nếu như ngươi thắng. Trẫm sẽ không giữ ngươi nữa! Ngươi có thể đi!"

"Hoàng thượng. Ngài nói thật?" Mộ Thiên vui cười. Nhìn ánh mắt thâm sâu khó đoán kia, nhẹ nhàng nói: "Đổi được tự do? Cũng được! Nhưng ta, không muốn đi ngay."

"Ngươi có vẻ tự tin quá rồi!" Khai Thụy ngưng cười.

Mộ Thiên nhếch mép, ánh mắt có chút thâm sâu nói: "Có thể bắt đầu!"

1 canh giờ thăm án đã trôi qua.

"Thế nào?" Mộ Thiên cố nhịn cười.

Từ đầu tới cuối, dù Khai Thụy nói gì, hỏi gì. Vị hoàng hậu của hắn đều im, không nói một chữ, thậm chí còn không để tâm đến, không có chút phản ứng. Thăm án, mà hỏi tới nàng thì hắn chỉ nhận được một kết quả, đó là im lặng và tư thế ngồi ngẩn ngơ.

Nam Chương Khai Thụy đứng dậy, nhìn đám cung nữ và thái giám đang quỳ nói: "Các ngươi, hầu hạ hoàng hậu cho tốt vào! Trẫm không muốn sự việc này, xảy ra thêm lần nào nữa. Nếu còn khinh xuất, đầu các ngươi đừng hòng giữ."

Nói xong, Nam Chương Khai Thụy không thèm liếc nhìn nàng dù là một cái, hắn phát tay áo bỏ đi. Không hợp tác? Được lắm!

Lệ Khuynh nghe xong muốn học máu, trong lòng đầy tức giận.

Tên điên! Biết có kẻ muốn hại ta trong đám này, chắc chắn có! Vậy mà hắn, muốn họ chăm sóc ta sao? Muốn ta chết, thì nói mẹ đi! Muốn đẻ vợ bé lên, thì phét ta đi. Làm vậy, để làm gì? Để đám này, chăm sóc..Có khi, không thấy được ánh mặt trời nữa! Trời ơi xuống coi, có thằng chồng nào như hắn không?

Tụng kinh một hồi, lại phán như thế? Ngươi là hoàng thượng hay hoà thượng?

Thái Hiền Cảnh và những người khác cùng hoàng thượng rời cung Phụng Nghi.

"Hoàng thượng.. "Nếu làm vậy! Chẳng khác nào, hại Khuynh nhi chết!

"Thái Hiền cảnh, ngươi lại muốn gì nữa đây?" Ánh mắt sắc bén nhìn Thái Hiền Cảnh hỏi, ẩn chứa vài phần nghi ngờ.

Mộ Thiên nhìn Thái Hiền Cảnh, hắn nhếch mép cười. Hắn hiểu tên này, muốn gì.

Thái Hiền Cảnh liền ôm quyền quỳ trước mặt của hoàng thượng, cúi đầu nói: "Hoàng thượng. Xin người hãy suy xét lại. Nếu để hoàng hậu ở với bọn nô tài đó, sẽ rất nguy hiểm! Không bắt được người, mà có thể vẫn đến án mạng nữa! Cho dù.."

Hắn chưa nói hết, thì nhận ngay ánh mắt không mấy vui của hoàng thượng.

"Ngươi có vẻ, quan tâm đến hoàng hậu của trẫm quá rồi!" Khai Thụy bước đi qua mặt hắn, lại nói tiếp: "Nếu không tìm được hung thủ thật sự. Đừng nói mạng của hoàng hậu. Mạng ngươi, cũng đừng mong bảo toàn!"

Trường bào màu tím lất phất, ngày một xa dần.

Mộ Thiên nhìn Thái Hiền Cảnh, nói: "Hung thủ. Ất sẽ ra tay nữa! Nếu ngươi muốn, biểu muội của ngươi không sao. Ta khuyên ngươi, nên nhanh chóng bảo nàng hợp tác một chút! Đừng có im lặng, đối đầu với hoàng thượng. Như thế, có thể làm cả hai người mất mạng!"

Thái Hiền Cảnh nghe xong, vạn phần kinh ngạc. Hắn nhú mày, miệng hỏi: "Sao ngươi biết, nàng ta là biểu muội của ta? Ngươi biết được thân phận của nàng khi nào?"

Mộ Thiên bước bỏ đi, không trả lời mấy câu hỏi của hấn, chỉ nói: "Chuyện này, ta có thể im lặng! Không tiết lộ cho hoàng thượng hay kẻ nào biết, thân phận lẫn mối quan hệ của ngươi và nàng ta!"

"Ta tin ngươi." Thái Hiền Cảnh liền đuổi theo Mộ Thiên. "Ngươi có thể giúp nàng trị thương không? Nếu không trị thương, ta sợ lần sau có gặp thích khách, nàng sẽ không thể phản kháng được!"

"Chuyện này, ta được lợi gì?" Mộ Thiên miệng cười như không. Nếu không phải vì nàng ấy, hấn sớm đã xuất cung rồi! Xem ra, chuyện này không giải quyết ổn thoả. Mạng nàng ấy, chắc chắn cũng sẽ không giữ được! Hấn nên làm gì mới tốt đây? Làm sao, để đưa nàng ấy rời khỏi cung mà không có chuyện gì?

Nhìn Mộ Thiên đang nhìn lên trời, Thái Hiền Cảnh đoán chắc hấn ta đang suy nghĩ tới chuyện gì.

Thì ra, ngươi không chịu rời đi. Là có lý do, mà lý do đó! Chắc là vì tiểu nha đầu kia.

Thái Hiền Cảnh cười nhẹ, rồi nói: "Chẳng phải, ngươi ở lại là vì một người sao?" Nhìn thấy Mộ Thiên đang nhìn hấn đầy kinh ngạc, lại nói tiếp: "Nếu ngươi giúp hoàng hậu. Chẳng phải, đang giúp nàng ta sao?"

"Đến khi xong chuyện. Ta sẽ nói biểu muội của ta, cho nàng ta xuất cung. Rút lui an toàn! Ngươi thấy sao?" Thái Hiền Cảnh nhìn Mộ Thiên nhếch miệng cười.

"Được!" Mộ Thiên gật nhẹ đầu. Dù thế nào, nếu hoàng hậu lại gặp nạn. Chắc chắn hoàng thượng, sẽ không bỏ qua cho đám người ở bên cạnh hoàng hậu. Điều hấn có thể giúp, chỉ có thể là giúp hoàng hậu này đã!

3 ngày sau.

Ở Tây lục cung.

Cung Tây Nương - Tẩm cung của Miêu quý phi, Miêu Mân Khanh. Phong cảnh tựa như bức hoạ thu, đâu đâu cũng là thơ mộng và tràn đầy lãng mạn. Nhưng sự thơ mộng và vẻ đẹp của nơi đây, làm sao có thể sánh bằng Bạch Hoa Lâm?

Nàng muốn ở một nơi, mà nữ nhân khắp thiên hạ này muốn ở nhất, nơi mà khắp thiên hạ Tần Y quốc đều biết danh - Nổi tiếng khắp Lục quốc kia.

Tại một đình nghỉ mát trong cung Tây Nương.

Một vị nữ tử, thân vận một bộ y phục màu lam nhạt nhẹ nhàng. Bộ dáng ngồi mang theo vài phần uy nghiêm, vài phần kiêu ngạo. Dung mạo xinh đẹp, đôi mày ngài tựa như vẽ, mắt thì to tròn rung động lòng người, mũi cao và thẳng, đôi môi đỏ thắm tựa màu sắc của hoa hồng đầy gai.

Vị mỹ nhân đó không ai khác, chính là Miêu Mân Khanh.

“Hoàng hậu, bây giờ thế nào rồi?”

Trong giọng điệu của lời nói, không có chút hảo cảm gì với vị hoàng hậu kia. Hỏi thăm tình trạng với mục đích, không phải vì quan tâm. Bề ngoài cao quý, khí chất hơn người. Nhưng có vẻ nàng ta là một người khá nóng tính, không phải loại nữ nhân có dáng vẻ ôn nhu và trầm tĩnh. Có chút đanh đá, cao ngạo.

“Dạ thưa quý phi nương nương. Qua mấy ngày dò hỏi, thì nô tì chỉ biết. Phụng Nghi cung, hiện giờ canh giữ vô cùng nghiêm ngặt! Hoàng thượng, đã hạ lệnh không cho phép ai ra vào Phụng Nghi Cung, kể cả hoàng hậu. Còn về chuyện, hoàng hậu hiện giờ ra sao hay như thế nào? Thì không ai biết ạ!”

Đại nha hoàn thân cận của nàng, Linh Nguyệt cung kính trả lời. Mấy ngày nay nàng có đi dò hỏi tin tức, nhưng chỉ biết chừng đó. Không ai biết, hoàng hậu hiện giờ ra sao?

Ánh mắt của Miêu quý phi lộ ra một tia thâm độc, nhưng trong đôi mắt đẹp ấy cũng có vẻ gì đó phần nộ vô thường, lẫn lộn vào nhau.

“Hừm.” Miêu Mân Khanh nhếch miệng cười lạnh một tiếng, mang theo vài phần đáng sợ trên đôi môi đỏ mọng.

“Vẫn còn sống khoẻ mạnh sao?”

Cứ tưởng đêm đó sẽ không qua khỏi, nhưng xem tình hình hiện tại vẫn còn bình yên! Xem ra, mạng của ả ta vẫn chưa tận! Số cũng lớn quá rồi!

Độc miệng, độc mồm nguyên rủa vài câu: “Tốt nhất nên nguy kịch! Chờ về tây thiên!” Rồi lại hỏi nô tì thân cận của mình: “Bồn cung nói, có đúng không Nguyệt nhi?”

Linh Nguyệt nghe chủ tử của mình hỏi vậy, cũng như thấy ánh mắt thâm độc của nàng ta. Nàng cũng không dám trả lời ra miệng hay nói thêm bất cứ gì nữa, chỉ biết đứng một bên, gật đầu nhẹ một cái rồi im lặng mà thôi. Trong lòng nàng cũng cảm thán, số của vị hoàng hậu này quả nhiên lớn! Chiều theo mấy vụ án tử của những vị hoàng hậu lúc trước đó, có lẽ đêm qua, vị Từ Ân hoàng hậu này đã đi về tây thiên!

Nhưng hoàng thượng, cho người canh gác cung Phụng Nghi cẩn mật như thế? Xem ra đêm hôm đó, vị Từ Ân hoàng hậu này vẫn không sao!

Một cung nữ trẻ đi vào phía trong đình nghỉ mát, bộ dáng có phần vội vã, nhưng cũng có phần cẩn trọng.

Linh Tiêu đi đến bên cạnh của Mân Khanh, nàng thì thầm to nhỏ bên tai của chủ tử mình. Nói xong thì đưa cho chủ tử của mình một bức thư, sau đó lui đứng bên cạnh của Linh Nguyệt. Hai người là nha hoàn thân cận nhất của Miêu Mân Khanh mang theo vào cung, cả hai đều có võ công.

Miêu quý phi mở bức thư ra xem, mày cau nhẹ lại với nhau, mặt có vẻ bất ngờ rồi lại có vẻ gì đó rất vui. Linh Nguyệt và Linh Tiêu cũng không hiểu, tại sao chủ nhân của họ lại biểu hiện như thế?

“Lúc người đi nhận thư, có kẻ ngoài nào thấy không?” Mân Khanh hạ thấp giọng, hỏi Linh Tiêu.

“Dạ, không.”

Trong bức thư có tới hai lá thư, Mân Khanh nhét một lá thư vào tay áo cẩn thận. Lấy lá thư còn lại đưa cho Linh Tiêu, nàng dặn dò một cách tỉ mỉ.

“Làm theo những gì trong thư ghi. Người nhớ làm cẩn thận. Không được có sai sót gì. Tuyệt đối không để người khác thấy.” Giọng nói có chút gấp gáp, nhưng cũng không thể che giấu được sự vui mừng đang dâng trào và sự âm độc trong đôi mắt.

“Người yên tâm. Linh Tiêu sẽ cẩn thận!” Linh Tiêu nhận lấy lá thư, nhét vào người.

“Được rồi. Lui đi chuẩn bị đi.”

Vị cung nữ đó liền xin cáo lui, vội vã đi.

Miêu Mân Khanh dùng bàn tay như bạch ngọc để nâng ly trà lên, thổi nhẹ vài cái rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm, cử chỉ nhẹ nhàng mà thanh tao. Trà có hương thơm rất đặc biệt, phần phát bay vào mũi. Hơi nóng bốc lên từ ly trà mang theo chút hơi nước, nó chạm nhẹ vào chóp mũi, vào da mặt, gây ra một cảm giác rất kì lạ. Nước trà ấm nóng có vị đắng đắng, nhưng chỉ trong tí tắc lại có chút gì đó ngọt ngọt.

Hương vị của trà cực phẩm quả là ngon tuyệt, nó làm người thưởng thức đang có chuyện vui lại càng thêm vui, tinh thần sáng khoái lạ thường.

Đặt ly trà xuống, Miêu Mân Khanh nhìn phía xa xăm khẽ mỉm cười. Nụ cười tuy đẹp nhưng lại cất giấu biết bao nhiêu là thâm độc, mà người khác khó có thể nhìn ra được sự tàn độc đó là gì?

Bức thư đó được gửi từ biên cương ở phía bắc đến tận đây, là bức thư mà cha của nàng – Miêu Chính Nghiêm bí mật gửi đến cho nàng. Ông hiện tại không chỉ là cậu ruột của hoàng đế Nam Chưong Khải Thụy, mà còn là cha vợ của hắn. Quyền cao chức trọng, hiện đang vì nước mà ra biên cương trấn thủ. Đại huynh – Miêu Dân Tề là người đứng đầu bên bộ hình, quyền lực trong tay không hề nhỏ. Lại có hoàng thái hậu là cô cô ruột, bà hết mực sủng ái và thương yêu nàng.

Lai lịch lẫn xuất thân của Miêu Mân Khanh nàng như thế, mà lại làm, một vị quý phi mà thôi? Có phải, bất công quá hay không? Nàng còn thiếu điều gì, mà không thể lên làm hoàng hậu chứ? Trong khi đó Phương Tuyết Y kia, chỉ là con của một Tể Tướng mà lại được?

Nhưng rồi kẻ đối nghịch đó, cái gai trong mắt của biết bao nhiêu nữ nhân trong chốn hậu cung có kết quả ra sao? Cũng đã chết! Mà nàng không thể đoạt được vị trí của nàng ta là sao? Cứ làm quý phi mãi là sao? Dưới một người là sao?

Phương Lệ Khuynh - Tứ muội của Phương Tuyết Y lại được lên làm hoàng hậu, có phải ông trời muốn đùa giỡn với Miêu Mân Khanh này? Cả đời, cũng không có được cái mà mình muốn có?

Vậy ông đã sai rồi! Nàng không có thì kẻ có được, cũng không thể sống yên ổn! Lệ Khuynh người hiện giờ làm hoàng hậu, thì cũng chỉ là kẻ không quyền, không thế mà thôi! Ngay cả, Tể Tướng gia cũng không cần người nữa rồi! Xem người, làm sao sống trong hậu cung này? Xem xem, mạng người được bảo toàn được bao lâu? Xem người trụ được bao lâu ở ngôi vị hoàng hậu, khi không được hoàng thượng sủng ái, không có kẻ chống lưng và hỗ trợ? Một lần tránh được, không có nghĩa là cả đời của người có thể sống an lành!

Miệng nàng bất giác cười lạnh một tiếng, khi nghĩ tới chuyện hoàng thượng sủng ái phi tử. Ánh mắt thoáng qua ý vị có chút không cam tâm với địa vị hiện tại trong hậu cung này, lẫn địa vị của nàng trong lòng vị hoàng đế lãnh ngạo và một mực chung tình kia.

Nụ cười trên môi càng thêm giá lạnh, lạnh đến mức làm cả vạn vật của thế gian chìm trong sự lạnh lẽo.

Cả hai thứ, nàng đều thua một người. Lúc trước thì thua Phương hoàng hậu về mọi thứ, hiện tại lại thua Từ Ân hoàng hậu về địa vị. Còn về mặt tình cảm thì tất cả nữ nhân trong hậu cung này, đều thua một người đã khuất. Một người sống, mà lại thua kẻ đã chết? Chuyện thật buồn cười!

Khi nào Miêu Mân Khanh này, mới chiếm được cả hai đây?

Ánh mắt trở nên thâm thúy, ý tứ khó lường được mấy phần thâm độc và hiểm ác.

Chỉ có một câu trả lời cho câu hỏi đó, là ba tỷ muội của nhà các người – Phương Tuyết Y, Phương Hạ Y và Phương Lệ Khuynh không còn tồn tại nữa! Khi cả hai người – Phương Hạ Y và Phương Lệ Khuynh, đều có kết cục như Đại tỷ của các người. Tự đứng, mọi thứ sẽ thuộc về tay của Miêu Mân Khanh này thôi!

Càng nghĩ, Miêu Mân Khanh càng tức giận và hận, nỗi hận lên đến tận trời cao. Nhất là khi nghĩ đến chuyện trước kia, nghĩ đến cái tên mà nàng không muốn nhắc đến nhất, không muốn nghe, không muốn người đó sống nhất.

Người vẫn còn sống đó, nhưng mà tìm lại chết? Hừ..Phuong Tuyết Y, người đã chết! Mà lại muốn giữ tim huynh ấy bên cạnh luôn sao? Không cho người khác cướp mất? Ích kỷ! Người thật ích kỷ! Nhưng người cũng là kẻ, thật đáng thương. Người cũng chỉ như ta thôi, không khác gì! Nắm được trái tim, nhưng người có thể ở bên cạnh huynh ấy suốt đời không? Ha ha ha..Ta và người, vẫn chưa biết được ai thua ai đâu?

Sự hận thù cùng với sự ganh ghét trước đó của Miêu Mân Khanh đối với Phuong Tuyết Y, vẫn còn đọng lại dư âm đến tận bây giờ. Đến khi Phuong hoàng hậu đã mất, mà Miêu quý phi vẫn không thể ngừng hận và so đo được. Dù kẻ thù đã chết, nhưng trong lòng nàng vẫn chưa thật sự được coi là thỏa mãn, vẫn chưa cảm nhận được niềm chiến thắng của kẻ thắng thật sự!

Nhìn lại tất cả nữ nhân mà hoàng thượng đang và đã từng được sủng ái, kể cả Tam tỷ của Từ Ân hoàng hậu là Phuong Hạ Y, nàng ta và Phuong Tuyết Y có dung mạo phải nói là cùng một giọt nước tạo thành. Giống tới mức, hoàng thượng vừa gặp qua mà cứ tưởng Phuong Tuyết Y đã hồi sinh hay đã sống lại và trở về bên cạnh của hắn.

Nhưng như thế thì đã sao? Phuong Hạ Y, cũng chỉ có thể làm một cái bóng của Đại tỷ trong mắt hắn mà thôi! Dù có dùng vô vàn cách, cũng không thể tranh giành vị trí và thay thế Đại tỷ của nàng ta trong lòng hoàng thượng được.

Miêu Mân Khanh nàng dám khẳng định, chưa có một người nào, có thể thay thế vị trí của Phuong hoàng hậu cả. Ngay cả nàng đây, cũng không thể. Nếu có, chỉ được một phần! Nhưng có khi một phần đó, là nàng tự dối lòng mình mà thôi!

Phuong Tuyết Y. Dù người đã chết, Miêu Mân Khanh ta vẫn muốn đấu với người tới cùng. Xem cuối cùng thì kẻ thua, ta hay là người!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bạch hoa lâm - máu nhuộm hồng nhan

Miêu Mân Khanh nhìn ra phía xa, ánh mắt không rõ ràng. Nàng đang trầm tư nghĩ ngợi, thì một cung nữ tiến vào đình bẩm báo.

“Bẩm quý phi nương nương. Có ba vị phi tần đang ở bên ngoài chờ. Họ muốn vào để diện kiến người. Có gặp không ạ?”

Vừa nghe bọn phi tử kia lại đến, thì sắc mặt của nàng có chút không vui, mày nhíu nhẹ.

Mấy à này, mới sáng sớm đã đến tìm? Có chuyện gì đây? Đúng là lũ tiện nhân thích gây sự, thích khoe khoang và thích giả vờ!

“Không gặp.” Miêu Mân Khanh bày ra bộ mặt chán ghét, không chút giấu giếm. Hôm nay, nàng không có hứng thú đấu võ mồm!

“Nương nương, người hãy cho bọn họ vào đi. Coi chừng họ biết điều gì, mà mình không biết cũng nên!” Linh Nguyệt đứng ở bên cạnh đề nghị.

“A..Vẫn là người suy nghĩ thấu đáo.”

Miêu Mân Khanh miệng nhếch lên cười nham hiểm, phất nhẹ tay áo với vị cung nữ kia. Ý bảo, cho gọi ba nàng ta vào trong đình nghỉ mát.

Vị cung nữ đó liền lui đi ngay, không dám chậm trễ.

Ngay sau đó, có ba vị phi hướng về phía đình đi tới. Cả ba vừa đặt chân vào trong lư đình, liền hành lễ theo quy củ. Cử chỉ lần điệu bộ đều toát lên vẻ thanh tao và uy quyền, mỗi người ẩn chứa một khí chất riêng biệt.

“Chúng thần thiếp, xin bái kiến Quý phi nương nương.”

Ba người đồng thanh một câu, cường điệu không lớn cũng không nhỏ, nghe rất êm tai.

Miêu Mân Khanh cười nhẹ, nói: “Các muội muội, không cần đa lễ.” Ánh mắt không để ý đến họ cho lắm.

Thấy họ đã đứng lên, yên vị. Nàng liền cho người bưng trà đã chuẩn bị đến, ly trà nghi ngút khói và tỏa ra một hương thơm rất đặc biệt.

“Trà Hải Nhan, vừa mới được tiến cống từ Tề Nghi quốc. Các muội thử xem, mùi vị của nó có gì khác với, trà Liên Tỳ Cúc mới tiến cống cách đây vài ngày hay không?” Nàng cố tình nói thật rõ, nhấn mạnh tên trà Liên Tỳ Cúc.

Dứt lời, ánh mắt của Miêu Mân Khanh liền rơi trên người của An Thực Hy – Nàng là nữ nhi của Thái Uý đại nhân, hiện tại đang làm Hiền phi.

Miêu Mân Khanh nàng cũng định bỏ qua chuyện trà tiến cống lần này, không thêm so đo với nàng ta. Nhưng ai bảo, nàng ta đến tìm không đúng lúc làm chi? Tự tìm đường chết, kẻ như thế, không xứng làm đối thủ của nàng!

Vài hôm trước, hoàng thượng thị tẩm Hiền phi, có ban tặng cho nàng ta một vài vật phẩm và một hộp trà Liên Tỳ Cúc mới được tiến cống.

Trà Hải Nhan và trà Liên Tỳ Cúc, đều là hai loại trà thuộc hàng cực phẩm ở Tề Nghi quốc, mùi vị đều rất ngon, cả hai đều có tác dụng dưỡng nhan và an thần. Nhưng mà, số lượng của trà Hải Nhan được làm ra rất ít. Nên có thể nói, nó rất quý. Dù có dùng vàng mua, cũng không mua được!

Trà Hải Nhan mà bọn họ đang thưởng thức, chính là do hoàng thái hậu ban tặng cho Miêu quý phi. Cả ba người kia đều biết ý vị trong lời nói của Miêu quý phi, nàng không phải muốn so đo với Hiền phi về trà của ai ngon hơn. Mà là, muốn so đo nhau về người ban tặng trà!

An Thục Hy nhận thấy ánh mắt của Miêu Mân Khanh dành cho mình, nàng không có chút hoảng hay biểu hiện gì thái quá. Nàng liền nâng ly trà lên thổi nhẹ, hơi khép hờ mắt, đưa ly trà lên gần mũi ngửi, một mùi hương thật dễ chịu xông vào mũi.

Cử chỉ vô cùng tao nhã, bộ dáng thưởng trà cũng cho thấy nàng là người rất am hiểu về trà. Thường trà, không cần vội vàng, mà phải từ tốn thưởng thức. Muốn nếm được mùi vị ngon nhất của trà, phải biết cách.

Miêu Mân Khanh cười lạnh trong lòng, ánh mắt hé lộ chút căm ghét. Nàng biết nàng ta, rất am hiểu về trà, là nàng cố tình để cho nàng ta trở tài am hiểu về trà.

Nhấp một ngụm trà, đôi mắt khép hờ, chờ trà bắt đầu lan tỏa và thấm dần trong khoang miệng, đánh thức các giác quan. An Thục Hy cười nhẹ, mắt từ từ mở ra. Đôi mắt đa phần ôn nhu, dịu dàng.

Thanh âm nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Quý phi tỷ tỷ. Theo muội muội thì, trà Hải Nhan ngon hơn trà Liên Tỳ Cúc rất nhiều. Cả mùi lẫn vị đều ngon hơn rất nhiều lần trà Liên Tỳ Cúc.” Được hoàng thái hậu tặng trà, rồi thì sao? Hừ!

Nàng đặt ly trà xuống, miệng vẫn chung thủy một nụ cười dịu dàng, nói tiếp: “Thục Hy nghe nói, trà Hải Nhan ở Tề Nghi quốc có số lượng rất ít. Có thể nói, số người được thưởng thức loại trà này, không nhiều! Hôm nay, Thục Hy đúng là vận phúc mới được Quý phi tỷ tỷ cho một lần cơ hội để thưởng thức mùi vị của trà Hải Nhan lừng danh trong thiên hạ này!”

Miêu quý phi cười híp mắt, nói: “Nếu muội muội thích loại trà này, như thế thì..” Nàng nhìn Linh Nguyệt, ra lệnh: “Mau mang hộp trà, mà hoàng thượng đã ban tặng cho bản cung vào ngày hôm qua đến đây. Bản cung muốn tặng lại cho Hiền phi thưởng thức!”

Vừa nghe xong, cả ba người kia liền cả kinh. Vì Miêu quý phi, không chỉ được hoàng thái hậu ban tặng trà ngon, mà còn có hoàng thượng nữa.

Âm quý tần, nhấp một ngụm trà, miệng cười như không cười. Thích so đo từng cái nhỏ nhặt sao? Đúng là, nhàm chán!

Vị Chiêu Nghi ngồi ở bên cạnh cũng đánh nâng ly trà lên, uống một ngụm. Nàng không biểu hiện gì cả, miệng cũng giữ độ cong vừa phải. Nét cười ẩn chứa sự thâm thúy, sâu xa. So về phẩm vị, thì nàng thua họ không nhiều, nhưng cũng đã quá lớn. Ngồi cùng một bàn như thế này, cũng là đặc ân rồi!

“Quý phi tỷ tỷ. Nếu là trà của hoàng thượng ban tặng cho tỷ tỷ. Thục Hy muội, xin không dám nhận!” An Thục Hy liền khò phục lại, vội vã từ chối.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại nói: “Nhưng nếu Quý phi tỷ đã có lòng ban tặng. Muội muội đâu thể không nhận? Thục Hy xin tạ ân Quý tỷ tỷ đã ban tặng trà ngon!” Nàng cười nhẹ nhàng.

Nếu nàng không nhận, chắc chắn vị Miêu quý phi này, sẽ ép nàng nhận cho bằng được!

Trong lòng của An Thục Hy cười khinh bỉ, thứ mà nàng ta không cần? Nàng cần chắc? Nếu có bản lĩnh, thì đã leo lên ngồi ở vị trí hoàng hậu kia vào 2 năm trước rồi! Ngươi cũng tranh hơn thua Phương hoàng hậu đủ điều, rồi thì ra sao? Cũng vẫn thua!

“Muội muội, không cần khách sáo! Nếu mà dùng hết, cứ cho người đến lấy! Loại trà này, tỷ còn rất nhiều.” Cười một cái, dù là 10, cũng đã có 9 phần khinh bỉ: “Dù gì, tỷ cũng không thích loại trà này cho mấy!”

Miêu Mân Khanh vừa nói xong, liền bưng chén trà hất đi.

Âm quý tần nhếch miệng cười một cái. Nàng biết ngay mà, vị Miêu quý phi này, không phải là kẻ dễ dàng cho qua mọi chuyện. Dù đó là một chuyện rất nhỏ nhặt!

“Nguyệt nhi. Pha cho bản cung loại trà khác!” Nàng nhìn An Thục Hy cười nhẹ.

Chỉ là trà thôi! Miêu Mân Khanh ta, không cần tranh với ngươi! Chỉ muốn cho ngươi và ả Âm quý tần kia biết, bản cung làm quý phi không phải như Từ Ân hoàng hậu, không biết gì! Ai cũng có thể bắt nạt, khi dễ và đặt kẻ, thậm chí là lên mặt ra uy với ta.

An Thục Hy mím chặt môi, nhưng sau đó lại cười tươi, không nói lời gì. Ngươi dám sỉ nhục ta? Biết rõ, ngươi không bỏ qua chuyện trà tiến cống lần này mà! Nếu không có việc, ta cũng không thêm đến để làm gì!

Hai người kia, cũng đành cười cho qua chuyện. Không ai dám nói lời gì! Vì nếu chen chân vào, chẳng khác nào, làm kẻ cho hai kẻ kia giết! Cuối cùng, người chịu thiệt thòi là chính mình!

Miêu Mân Khanh hỏi hai người kia về mùi vị của trà như thế nào? Hai người kia, chỉ biết khen ngon, không nói quá nhiều. Vì ai biết được, họ cũng nhận được trà thừa, trà bị bỏ đi như vị Hiền Phi kia rồi thì sao?

Nhấp một ngụm trà nhân sâm, Miêu quý phi liền hỏi sang chuyện chính mà họ đến tìm nàng.

“Không biết hiện giờ, hoàng hậu tỷ như thế nào rồi? Bản cung định đi thăm tỷ ấy, nhưng nghe thánh chỉ của hoàng thượng hạ xuống. Có lòng, nhưng cũng đành để ở trong lòng! Không biết, ba vị muội muội có biết hoàng hậu tỷ giờ ra sao không?”

Âm quý tần này giờ im lặng, bỗng nghe nhắc tới chuyện của hoàng hậu thì lên tiếng.

Nàng cười nhạt, nói: “Nếu Quý phi tỷ, không biết? Thì bọn muội đây, làm sao biết được?” Nếu người ra tay, người không biết kết quả ra sao? Cũng là chuyện lạ!

Tur Đồ Nhược Thi – Nữ nhi của Tur Đồ đại nhân, dung mạo như hoa, xinh đẹp có thừa. Nói về gia thế lẫn địa vị của nàng, nếu so với vị Miêu quý phi cũng chỉ thua một vài phần. Đại huynh của nàng – Tur Đồ Yên, hiện đang đảm nhiệm chức vụ Đô Thống, nhất phẩm quan võ, lại có mấy vị biểu ca toàn là người có quyền, có thế trong triều đình và thuộc hàng quyền quý, cũng như có mối nối với giang hồ này họ không hề ít. Chẳng lẽ, nàng lại đi sợ nàng ta sao? Cái gì, cũng có chừng mực, mức độ thôi!

“Nhược Thi muội muội, tỷ không phải là thần thánh. Nên vẫn là có một số chuyện, tỷ không biết cũng đúng thôi!”

Miêu Mân Khanh nâng cao ly trà, nhìn nó rồi nói tiếp: “Nếu trong lòng muội, đề cao tỷ quá như vậy! Có lẽ lần này, tỷ đã làm muội thất vọng nhiều rồi!”

Muốn đấu với bản cung? Người xứng sao? Miêu Mân Khanh này, không muốn để một hạt bụi như người dính vào trong mắt. Nhưng cũng, không muốn để hạt bụi đó tự chui vào mắt của mình, làm mình cảm thấy khó chịu!

“Tỷ tỷ đừng nói thế! Trong lòng muội muội, lúc nào tỷ cũng có một vị trí quan trọng. Muội muội luôn nhìn tỷ, xem những việc mà tỷ làm. Và noi gương theo tỷ!” Tur Đồ Nhược Thi mỉm cười với Miêu quý phi, ánh mắt xẹt qua một tia khinh bỉ.

“Muội muội, cũng xem trọng tỷ quá rồi! Tỷ tỷ vẫn còn một số khuyết điểm, vẫn muốn học hỏi từ các muội muội đây!”

Nói xong, Miêu Mân Khanh nhếch miệng cười nhẹ. Nghi ngờ ta, là kẻ có ý đồ đen tối? Tur Đồ Nhược Thi, nếu người hạ độc thủ. Thì không cần làm mấy chuyện vô ích này đâu! Chỉ sợ, người cũng chỉ là kẻ đang mù đường, rồi đi bậy mà thôi! Hay muốn mọi người nhầm vào ta?

Cả ba người đều tự biết, thì ra Miêu quý phi cũng không biết. Hoặc là biết, mà không muốn nói. Vậy thì, họ ở lại để làm gì?

Kẻ thói lui đầu tiên, vẫn là Tur Mã Nhã Quân, nàng liền hành lễ cáo lui trước. Không biết có chuyện gì, nàng cũng đều tự ly khai trước hết.

“Quý phi tỷ tỷ, thứ lỗi cho tiểu muội đây thất lễ. Muội xin cáo lui trước! Muội muội phải đi đến cung của hoàng thái hậu để chép kinh Phật cùng người. Xin các vị tỷ tỷ thứ lỗi cho tiểu muội!” Nàng là nữ nhi của Tur Mã đại nhân, hiện đang làm Chiêu Nghi.

Thật ra, nàng cũng không có ý định đến đây để trò chuyện nhảm hay đấu đá, dò hỏi gì cả. Nàng đang đi dạo thì gặp Tur Đồ Nhược Thi, nàng ta liền bắt nàng đi cùng cho bằng được. Nàng biết, nàng ta chẳng có ý tốt gì! Muốn lôi nàng theo, nếu có bị Quý phi trách phạt, thì cũng có nàng chịu cùng! Phẩm vị của nàng không bằng nàng ta, nên cũng chỉ muốn sống an nhàn! Mà nàng ta, cứ cố tình, kéo nàng xuống nước cả mấy lần!

Lúc trước, Tur Mã Nhã Quân nàng đâu phải làm Chiêu Nghi. Nàng vì đắc tội với ả ta, để ả ta nắm được đuôi một lần, liền từ Đức phi xuống làm Chiêu Nghi. Nàng cũng không tính toán làm gì? Nàng muốn an phận, mà thôi!

Miêu Mân Khanh nhìn Tur Mã Nhã Quân cười, nói: “Nếu thế, muội muội cứ đi!”

Xem trong đám này, nàng chỉ thích tính của nàng ta. So với ả Nhược Thi kia, thì nàng nên đề bạt nàng ta. Để hai kẻ này, có thù từ trước, đấu đá lẫn nhau. Nàng không cần phải ra tay, không cần tự tay lấy hạt bụi kia ra khỏi mắt. Nên để kẻ khác, lấy nó đi và diệt nó!

Âm quý tần nhìn Chiêu Nghi phi, ánh mắt chán ghét vô cùng. Đúng là, kẻ vô năng. Chỉ biết nịnh bợ hoàng thái hậu, không có tiền đồ! Ngu ngốc! Xem người là kẻ thù, chẳng khác nào hạ nhục bản thân!

Nhã Quân cũng không quan tâm tới ánh mắt của Nhược Thi gì mấy, liền hành lễ, rồi lui đi.

Hai người kia nói vài câu, cũng tìm cách lui.

Sau khi màn nói chuyện kết thúc. Miêu Mân Khanh chỉ càng thêm tức giận, ánh mắt đầy phẫn nộ.

Muốn hỏi tin từ nàng sao? Đúng là lũ gian xảo! Cứ tưởng sẽ biết được chút tin về hoàng hậu từ họ, ai ngờ họ cũng chẳng tốt lành gì, cũng đến moi tin tức từ nàng mà thôi!

Linh Nguyệt liền nhanh nhẹn rót cho vị chủ tử của mình một ly trà, vừa đưa ly trà cho Miêu quý phi vừa nói.

Lời nói nhỏ nhẹ: “Thưa nương nương, nô tỳ nghe nói. Thục phi đã ngã bệnh, hoàng thượng đã định tới nay đến Lạc Hoa cung để thăm.”

“Sao?” Miêu Mân Khanh mới đưa ly trà lên, mới để nó chạm vào môi, định uống nhưng vừa nghe Linh Nguyệt bẩm báo như thế, nàng có phần kinh ngạc.

Đề ly trà xuống bàn, mắt nhìn nô tỳ của mình hỏi: “Bệnh? Thật sao? Thực phi người, bệnh cũng đúng lúc quá!”

“Dạ, nô tỳ chỉ nghe thế!” Linh Nguyệt vừa xoa bóp vai cho chủ tử của mình, lại nói tiếp: “Chỉ sợ bệnh này, có khi là giả. Cái chính, vẫn là muốn biết tin của hoàng hậu thế nào rồi mà thôi!”

“Đúng là..Tình ty muội, sâu đậm!” Miêu Mân Khanh cố ý nhấn mạnh lời của mình, nhếch môi cười, ánh mắt cực kì thâm độc.

Đồng lục cung.

Phụng Nghi cung - Tẩm cung của hoàng hậu. Trừ tẩm cung của hoàng thái hậu ra, thì cung của hoàng hậu là cung lớn nhất trong các cung ở hậu cung này.

Cảnh sắc xung quanh vô cùng đẹp. Những đình đài, lầu các, phòng ốc,v.v.v. Được xây dựng và bố trí rất có thẩm mỹ, mang đậm vẻ đẹp của kiến trúc cung đình cổ kính.

Cung này có một điểm đặc trưng rất đặc biệt, mà ai vừa bước vào đều có thể nhận ra ngay. Điểm đặc biệt đó chính là toàn bộ hoa được trồng ở Phụng Nghi cung, chỉ có một màu duy nhất, đó là màu trắng thuần khiết và mộc mạc.

Vì toàn bộ hoa ở nơi đây đều là màu trắng, nên Phụng Nghi cung còn có một tên gọi khác đó là Bạch Hoa Lâm.

Khi nhắc tới Phụng Nghi cung ở chốn hậu cung này, thì ai cũng nhớ tới câu chuyện về Bạch Hoa Lâm, khắp thiên hạ ai cũng đều nghe qua câu chuyện đó. Nhưng khi nhắc tới câu chuyện đó, ai cũng tỏ ra vẻ thương tiếc đến đau lòng, tiếc cho một mối tình ngọt ngào trong chốn thâm cung và nơi hội tụ của âm mưu cùng toan tính này bị bóp nát thành bi kịch.

Nghe người ta truyền miệng nhau và kể lại rằng..

Vào năm 17 tuổi, thái tử Nam Chương Khải Thụy kế vị ngai vàng. Hắn vừa mới lên ngôi thì đã bắt tay vào việc bình ổn lại giang sơn, kế hoạch chinh đồn được tiến hành trong 3 năm. Sau khi bình ổn được giang sơn, cũng là lần đầu tiên hắn tuyên tú theo quy củ từ bao đời vua, khi ấy hắn đã 20 tuổi.

Trước ngày tuyển chọn tú nữ, hắn đã sắc phong trưởng nữ của Tể Tướng đại nhân có tài đức lẫn dung mạo vẹn toàn làm Quý phi và con của một số vị công thần khác cũng được phong vị. Nam nhi được nâng cấp vị quan tước hoặc ban thưởng theo công lao, nữ tử được chọn tiến cung hoặc được ban hôn với vương gia hay công tôn quý tộc ngoại quốc.

Lý do hắn đột ngột đưa ra quyết định chọn Phương Tuyết Y làm quý phi, một phần cũng vì phụ thân của nàng đã phò tá hắn lên ngôi và giúp đỡ hắn cũng không hề ít, ông có công rất lớn. Một phần cũng tại Tể Tướng đại nhân không có vị con nào là nam tử cả, chỉ có bốn vị nữ nhi, mà đâu thể cho nữ tử làm quan hay chỉ ban thưởng này nọ thôi, hoặc ép gả họ, vì hắn biết ông rất thương yêu họ. Mà một phần khác cũng là vì trước khi lên làm hoàng đế, khi còn tại vị thái tử thì hắn đã có ý với nàng rồi. Phương Tuyết Y liền được đưa vào cung, năm đó nàng chỉ mới 15 tuổi.

Mấy người được đặc ân và ban thưởng, không có một ai ý kiến gì, kể cả việc sắc phong phi đối với mấy vị con của các vị quan kia, cũng chẳng ai lên tiếng. Nhưng đến đạo thánh chỉ sắc phong cho nữ nhi của Tể Tướng, thì bắt đầu có người ồn ào.

Một số vị đại thần cùng với mẫu hậu của hắn đã phản đối kịch liệt và gây biết bao trận sóng gió ngầm, mục đích là để gây áp lực cho hắn. Họ ép hắn phải sắc phong biểu muội của mình - Tức là Miêu Mân Khanh, nữ tử của quốc cửu gia làm Thực phi thì họ mới chịu nhường một bước. Hắn đành nhu thuận trước sức ép đó. Hắn đáp ứng chuyện sắc phong Miêu Mân Khanh làm Thực phi, cũng chỉ vì người hắn yêu thương. Khải Thụy muốn Tuyết Y luôn ở bên cạnh của hắn như hình với bóng, mãi mãi không cách xa.

Sau đợt tuyển tú nữ, hậu cung tuy chưa tới mức 3000, nhưng cũng không ít hoa thơm. Nhưng Khải Thụy chỉ cung chiều mỗi Phương Tuyết Y, biến nàng thành người nữ nhân hạnh phúc nhất thế gian. Vì đặc sủng đó, mà nữ nhân trong hậu cung có cùng một kẻ thù chung là con của Tể Tướng gia. Sóng gió nơi hậu cung nổi lên từ đó.

Hoàng thượng sủng Phương quý phi tới mức, chúng nhân trong thiên hạ đều truyền miệng với nhau rằng: Sau này, dù cho khắp hậu cung có biết bao nhiêu loài hoa và đầy đủ mùi vị, nhưng đương kim hoàng thượng chỉ nhất kiến chung tình với một đoá hoa! Chỉ cần thứ mà Phương quý phi muốn, dù ở đâu, khó khăn ra sao? Thì vị hoàng thượng cao cao tại thượng của họ, sẽ cho nàng mọi thứ. Kể cả ngôi vị hoàng hậu!

Một năm sau đó, hoàng thượng đã sắc phong vị Phương quý phi lên làm hoàng hậu, đứng đầu hậu cung. Cũng cho Miêu Mân Khanh lên làm quý phi cùng lúc đó, để tránh đám người kia lại gây khó dễ cho quyết định này của hắn, như là tránh mẫu hậu hắn không chịu.

Trước khi đại lễ sắc phong được cử hành thì được biết, người hắn yêu - Phương Tuyết Y rất thích loại hoa có màu trắng, nên đã cho người đi tìm đủ loài hoa có màu trắng ở khắp mọi nơi, từ trong nước đến ngoài nước. Đem tất cả hoa tìm được về trồng ở cung Phụng Nghi, mục đích chỉ muốn đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân mà thôi!

Từ sự việc đó, nữ nhân chốn hậu cung lại càng thêm căm ghét nàng, lại càng ghét nàng bội phần khi biết nàng đã mang long chủng của hoàng thượng.

Và kể từ đó, ai trong Tần Y quốc cũng biết vị hoàng thượng tài cao lẫn dung mạo đều song toàn của họ, đã muốn độc sủng vị Phụng hoàng hậu này!

Nhưng lại buồn thay, vị Phụng hoàng hậu này không có phúc khí để hưởng sự sủng hạnh vô biên đó. Mới lên ngôi hoàng hậu chưa đầy ba ngày, nàng đã phải về tây thiên.

Một xác mà hai mạng, làm hoàng thượng suy sụp hoàn toàn. Đến mức ghét bỏ hậu cung, 7 năm không bước xuống lấy một lần, dừng việc tuyển chọn tú nữ. Mặc cho quần thần lẫn mẫu hậu khuyên giải hay ép buộc thế nào, hắn vẫn giữ nguyên quyết tâm, không bước nữa bước xuống hậu cung hay thay đổi quyết định về việc tuyển tú.

Nhấn chìm cả thiên hạ trong một mối tình buồn của hắn, làm tắt cả hoa trong thiên hạ chờ đợi đều phải tàn theo năm tháng. Tuổi thanh xuân trôi qua.

Chỉ mấy việc đó, khắp thiên hạ có biết bao nhiêu kẻ muốn thay thế vị trí của Phụng hoàng hậu. Nhưng muốn cũng không được một lần cơ hội, muốn tiến cung cũng khó, nói chi đến việc thay thế!

Sau khi tịnh tâm suốt 7 năm, hắn mới bước xuống hậu cung. Nhưng cũng tại vì có bóng dáng của Phụng Tuyệt Y ẩn hiện trong Phụng Hạ Y - Nàng ta được hắn trực tiếp hạ chỉ đem vào cung làm Thục phi, khi hắn gặp qua nàng trong một buổi yến tiệc do mẫu hậu của hắn sắp đặt.

Hoàng thái hậu thấy nam tử của bà cứ buồn bã, bà rất đau lòng. Bà tốn tâm tư sắp đặt mọi việc cũng vì muốn hắn hãy quên Phụng Tuyệt Y đi, nhưng xem ra không thể.

Hắn do bà mang thai chín tháng mười ngày, biết khổ cực chừng nào? Hắn do bà chính tay chăm sóc và dạy dỗ, bảo bọc. Có thể nói tâm tư của hắn như thế nào, bà đều nắm rõ. Nhưng xem ra, bà đã sai. Hắn đã thay đổi rất nhiều! Nhiều đến nỗi bà không nhận ra. Hắn bắt đầu chống đối lại bà, cứ như xem bà là kẻ thù!

Sau khi Phụng Hạ Y lên làm Thục phi, nàng cũng không mấy được sủng hạnh bằng Phụng Tuyệt Y.

Hắn đã sủng hạnh một vị phi tử trong đám kia, rồi phong nàng ta làm vị hoàng hậu thứ hai của hắn.

Trước đó ai cũng nghĩ thầm rằng, vị Phụng Hạ Y này sẽ được làm hoàng hậu, chứ Miêu quý phi lẫn các vị phi khác thì không có cửa, vì diện mạo nàng ta quá giống với Phụng hoàng hậu. Nhưng sự việc lại khác, thật bất ngờ.

Phụng Hạ Y cũng không nghĩ tới việc, hắn sẽ lập người khác làm hoàng hậu như vậy! Cứ tưởng, nàng sẽ là Phụng hoàng hậu thứ hai chứ? Ai ngờ, sự việc lại biến đổi thành ra thế!

Kể từ vụ án tử của vị hoàng hậu đầu tiên của hắn, hắn thay đổi đến mức khó tin. Sự ôn nhu ngày nào trên gương mặt anh tuấn đó đã có thêm vài phần sắc lạnh, băng lãnh và khó gần, lạnh nhạt cùng xa lánh.

Xem nữ nhân trong hậu cung như kẻ thù của hắn, nên hắn rất ít khi đi xuống hậu cung và thị tẩm cũng ít, cho dù có bóng dáng của người hắn yêu ở đó.

Ngoài mặt thì sủng hạnh, nhưng lòng thì xem họ chỉ là kẻ làm ấm giường, kể cả Phụng Hạ Y. Vì nàng ta, hoàn toàn khác Đại tỷ của nàng ta về tính cách, nên hắn cũng không thể có ngoại lệ. Mặc dù Phụng Hạ Y cũng có ôn nhu và dịu dàng, nhưng sự ôn nhu và dịu dàng đó, không giống Đại tỷ của nàng. Cũng như mọi nữ nhân trong chốn hậu cung này, nàng ta cũng có nhiều tham vọng về ngôi vị hoàng hậu.

Muốn thay thế vị trí của người trong tim hắn? Đừng vọng tưởng đến! Dù hoa kia có đẹp, hay giống với đoá hoa trong lòng của hắn đến mấy! Nếu có cái tư tưởng thay thế kia, thì hắn sẽ không ngại bóp nát nó.

Khi nhận ra điều khác biệt đó giữ hai người, hắn đều cho mỗi nữ nhân trong hậu cung một lần cơ hội được thánh ân, nhưng thánh ân đó chỉ đến một lần và không có lần thứ hai nào. Trừ quý phi và một số vị phi được cho là hắn sủng ái nhất hậu cung, hắn cũng thường lui tới, nhưng cũng không đo được là ai hơn ai.

Vậy mà, đám nữ nhân đó cứ thích tranh.

Sự lạnh lùng của hắn làm ai thấy cũng phải khiếp, ai nhìn qua cũng hoảng. Nhưng nữ nhân trong hậu cung lại bị hắn sự lạnh lẽo và hờ hững đó thu hút, ngất ngây mỗi khi thấy hắn nở nụ cười. Cho dù hắn lãnh đạm tới mức nào, nhưng ai ai cũng đều biết rõ, hắn chính là kẻ chung tình nhất trong thiên hạ! Một nam nhân như thế, hỏi kẻ nào không muốn?

Chúng quần thần trong triều đã không còn dám cả gan đắc tội với hắn, cũng như ý kiến quá nhiều trước mấy quyết định của hắn. Không dám chọc giận hắn. Ngay cả mẫu hậu của hắn cũng nhường hắn 3 phần, không tùy tiện quyết định này nọ. Nhất là sau vụ gặp gỡ vô tình của hắn với Phụng Hạ Y trong yến tiệc, mà bà đã tổ chức.

Nhờ mấy vụ việc đó, mà sóng gió nơi hậu cung cũng ít đi một phần nào.

Nhưng những màn tranh giành mới lại nổi lên, một cơn sóng to đã nổi lên cuộn cuộn, ngầm ngầm trong hậu cung lại khởi dậy khi vị hoàng hậu thứ hai của hắn bị hành thích không hiểu lý do. Chưa đầy 3 ngày đã chết!

Vậy mà đám nữ nhân không biết điều đó, cứ muốn lên làm hoàng hậu.

Hắn cảm thấy chán ghét họ, không muốn bận tâm đến sự sống chết của họ. Vì vậy, ai muốn hắn sủng thì hắn sẽ sủng, người muốn lên ngôi hoàng hậu thì hắn cũng cho.

Miêu quý phi cũng muốn, nhưng bị hoàng thái hậu khuyên ngăn kịp thời. Vì qua mấy năm trải nghiệm chuyện tranh đấu chốn hậu cung, bà thấy có điều bất ổn.

Quả nhiên có điều bất ổn. Án mạng cứ xảy ra liên tiếp ở ngôi vị hoàng hậu, làm hắn phải can thiệp. Vì mỗi vụ án từ đều giống với vụ án của Phụng hoàng hậu đã khuất. Mỗi thủ đã kim nén bao nhiêu năm trong lòng của hắn, lại trỗi dậy.

Hắn muốn trả thù cho người mình yêu, nên không tiết hy sinh một vài mạng người. Không mẫn đến điều gì cả, con mồi như cứ thế được thay. Đến khi hắn tìm ra hung thủ và tra ra kẻ chủ mưu giết Phụng hoàng hậu, mới chịu dừng tay.

Sau khi có 11 vị hoàng hậu lên ngôi, thì có 11 vị chết và tính luôn Phụng hoàng hậu, thì đã có 12 người chết rồi. Bởi thế, ngôi vị hoàng hậu hiện giờ làm bọn nữ nhân kia sợ đến xanh mặt, sợ đến mất mặt. Không ai dám tranh giành và muốn làm hoàng hậu nữa, vì tranh giành nó, chẳng khác gì tranh nhau đi chết.

Nên kể từ khi người thứ 12 lên làm hoàng hậu và chết đi, muốn tìm người thứ 13 lên thay thế. Nhưng không có ai dám đứng ra trong đám nữ nhân đó, dám ở trước mặt của hắn mà muốn đòi hỏi về ngôi vị hoàng hậu nữa.

Trước đó, không biết vì sao Tứ tiểu thư của Tể Tướng gia lại muốn nhập cung vào lúc ngọn sóng tranh quyền và đoạt vị ở hậu cung, đang ngày một cao trào như thế? Nàng nhập cung vào lúc vị hoàng hậu thứ hai đi về cõi âm, sau Tam tử của nàng chỉ mấy tháng. Thời điểm nàng nhập cung, nàng đã tròn 16 tuổi.

Càng không hiểu tại sao vị Tứ tiểu thư đó, lại muốn làm con mồi và làm vị hoàng hậu kế tiếp – Làm người thứ 13 mà không phải thứ 12, đợi khi người thứ 12 chết mới đứng ra? Có phải nàng, không muốn sống nữa? Hay vì một nguyên nhân khác nào đó, nên nàng vẫn muốn đi vào chỗ chết, khi bản thân đã biết đó là quỷ môn quan?

Phụ thân không can ngăn, vì nàng đã nói ân đoạn nghĩa tuyệt với Tể Tướng từ lúc bắt đầu quyết định nhập cung, không ai biết rõ lý do. Đòi cả họ của chính mình, lấy họ Từ Ân. Cho nên Nam Chương Khải Thụy không biết nàng là Tứ tiểu thư của Tể Tướng đại nhân.

Mọi người cũng chỉ biết vị tứ tiểu thư đó, đã từ Tể Tướng, nhưng không hề biết nguyên nhân hay biết gì thêm nữa. Nói chung, thân phận của nàng rất ít kẻ biết!

Khải Thụy chỉ nhớ là đã gặp qua nàng trong một lần tình cờ vô ý. Hắn chỉ biết nàng là kẻ không biết sợ chết khi nghe nàng quyết định thế thân, hắn thấy nàng là kẻ ngốc nghếch khi ngay lần gặp đầu tiên, không có chút ấn tượng nào với nàng.

Mặc dù dung mạo của nàng, có thể nói là vô cùng diễm lệ. Nhưng sự khờ khạo và ngu ngơ gần như giống kẻ ngốc nặng trên khuôn mặt của nàng, làm hắn không để ý tới dung mạo đẹp đẽ đó. Dù vậy, hắn cũng sẽ không để vào mắt. Hắn phớt lờ qua mặt nàng, mà đi. Hình ảnh về nàng, rất mờ nhạt, không ấn tượng gì mấy.

Hắn đã cho người xem xét thân phận của nàng, biết nàng là người không có thân phận gì đặc biệt hay có thân thích với vị văn võ bá quan nào, là dân nữ bình thường, không có gia quyền.

Trước ngày sắc phong, hắn có cho người đến hỏi và cho nàng suy nghĩ lại, nhưng nàng lại quyết tâm muốn làm, nên hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều, mà đáp ứng nguyện vọng đó cho nàng. Không cần qua sủng hạnh, trực tiếp hạ lệnh sắc phong. Không hiểu tại sao hắn lại quyết định vội vã như thế? Ít nhất cũng phải tìm hiểu cận kề, gặp nàng vài lần như mấy vị phi tử kia mới phải?

Có lẽ, cho là nàng cũng như đám nữ nhân kia, muốn lên làm hoàng hậu mà bất chấp mọi thứ. Ngu ngốc đâm đầu vào chỗ chết. Hắn cũng chán ghét, không quan tâm gì nhiều.

Sự tình thật sự về tất cả chuyện khó hiểu đó, không một ai biết ngoài vị Tứ tiểu thư của Tể Tướng ẩn danh đó!

Nghe được mật tin, nữ nhi của ông lên làm hoàng hậu. Tể Tướng gia đã ngã bệnh nặng, đến nay vẫn còn chưa khỏi hẳn.

Ông đã thức suốt đêm vào ngày sinh tử cận kề của nữ nhi mình, không thể nào an tâm được, nơm nớp lo sợ. Ông định vào cung để cầu xin hoàng thượng, nhưng Nhị phu nhân của ông đã ngăn cản. Nếu ông nói ra tất cả sự tình, ông và nữ nhi của ông lẫn dòng tộc trên dưới cũng mấy trăm mạng người khó thoát khỏi tội khi quân phạm thượng. Sợ rằng mạng của ông và nữ nhi mình cùng tất cả người trong gia tộc khó bảo toàn. Ông đành cắn răng chịu, bỏ mặc cho số mạng của nữ nhi mình quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thuỷ hoa nhân

Vì tiết trời sắp chuyển sang mùa đông, nên không khí có thêm vài phần lạnh. Thời tiết lạnh lẽo làm cho những loài bạch hoa ở Phụng Nghi cung, hầu như không thể nở được. Có lẽ, phải chờ tới mùa xuân về thì mấy loại bạch hoa đó, mới nở được. Nhưng trước hết, nó phải chống chịu qua cái lạnh của mùa đông buốt giá sắp đến thì mới có cơ hội khoe sắc.

Một số loài bạch hoa, không chịu nổi cơn lạnh đã sớm chết và héo tàn, nó đã gục ngã trước biến đổi của khí hậu. Nhưng vẫn có số ít giống bạch hoa, lại nhân cơ hội này để làm nổi mình. Chớp lấy thời cơ mùa đông đang tới gần, loài bạch hoa kiên cường đó cố gắng khoe sắc để có một ấn tượng tốt trong lòng người ngắm hoa.

Dù loài bạch hoa đó, chỉ là có một cơ hội duy nhất. Nhưng mà nó cũng muốn, người ngắm hoa có một cái nhìn khác về nó, cho người ngắm kia biết nó rất kiên nhẫn và kiên cường. Ba mùa trong năm đã trôi qua, mà nó không thể nổi bật nhất chốn này. Nhưng hiện giờ, đã có cơ hội chứng tỏ về đẹp của nó. Chứng tỏ, nó là hoa đặc biệt như thế nào?

Những cây cao to có tán lá xanh xum xuê, từng chiếc lá xanh tươi đã sớm ngả màu, chuyển sang màu vàng từ lúc thu về. Gió se se lạnh thổi qua, làm cho những chiếc lá vàng héo úa và đỏ cam lác đác rơi khỏi cành cây.

Vì nó không thể trụ nổi trận gió đó, nên đã rơi. Nhưng nguyên nhân làm nó rơi, cũng có thể là do nó không có chút kiên cường nào, dễ bị rơi trước gió.

Nếu ngay cả trận gió nhẹ này, mà không thể vượt qua? Những cơn gió lớn ở nơi đây là muôn trùng điệp điệp, thì có thể vượt qua được sao? Nếu chịu không được, vậy thì nên từ bỏ ngay từ đầu, đừng nên lưu luyến, muốn đạt được địa vị cao nhất!

Nguyên nhân làm nó rơi như thế và lạc đến chốn này, cũng có khi bị một cành cây nào đó đã phụ sự kì vọng của nó. Buông tay nó và làm nó thất vọng, để nó tìm tới với gió mà không màn đến tương lai sẽ ra sao? Mặc cho gió đưa đi.

Giờ nó mới nhận ra rằng, ngọn gió đưa nó đi là ngọn gió vô tình! Đúng là sai lầm! Ngọn gió làm nó rơi từ trên cao xuống, để nó nằm ở dưới bầu trời bao la giữa tiết trời lạnh lẽo, nó nằm chờ ngày hoà lẫn vào trong đất mà thôi! Chờ chôn thân ở nơi này!

Có cây chỉ còn vài chiếc lá vàng hoặc lá chỉ còn nửa xanh nửa đỏ và nửa thì vàng úa, gió cứ thổi nhưng nó không rơi, không phải cuộn lá mạnh mẽ hay cành lá muốn giữ nó lại. Mà là những chiếc lá đó, cố gắng trụ lại đến phút cuối và đang chờ đợi một thời cơ tốt nhất. Khác với ý niệm trên, lá này đang chờ cuồng phong tới. Đợi một cơn gió đủ lớn và đủ mạnh thổi qua, đưa nó đi thật xa, tự do bay lượn, mặc dù thời gian đó không dài, nhưng cũng đã đủ.

Gió có thể đưa lá lên tới đỉnh cao mà nó muốn. Nhưng cũng có thể, làm nó rơi bất cứ lúc nào! Sợ lần rơi đó, nó sẽ không bao giờ có cơ hội lần nữa để xoay chuyển mình. Có khi mất mạng, nằm chờ chết cũng nên.

Nữ nhân trong hậu cung này, có lẽ cũng như thế chăng? Bàn thân lạc tới chốn này, có thể lựa chọn?

Nhưng cũng có không ít cây đã trụi lụi lá, chỉ còn cành thôi. Sinh mạng của nó, không phải là đã kết thúc. Mà là nó đang nghỉ ngơi và đang chờ đợi, chờ mùa xuân về để nó có thể hồi sinh. Có thể sống lại với một diện mạo vô cùng mới trong một cuộc sống hoàn toàn mới.

Một sinh mạng nhỏ nhoi của ai ở đâu đó trong hoàng cung này, cũng giống loại cây nói trên. Loài bạch hoa ở Phụng Nghi cung này, thì có giống không? Không biết, có khoe sắc để chứng tỏ cho người ngắm hoa nơi đây thấy hay không? Hay muốn giữ vẻ đẹp của mình, cho mình ngắm thôi? Hay muốn chờ ngọn gió nào khác đưa đi? Hay là tự mình tạo gió để tự đưa mình đi khỏi nơi đây, không muốn chờ hoà lẫn vào trong đất?

Không biết, lá kia có muốn trả thù cành cây đã phụ lòng nó hay không? Vì cành cây đó, làm lá phải chôn số phận mình nơi đây. Hay tại lá tự đưa mình tới đây không lý do, nên không thể trách ai sao? Những kẻ hại mình ra nông nỗi này, hỏi ai lại không từng nghĩ tới chuyện trả thù? Ánh Kiều này, hay Lệ Khuynh này, cũng không ngoại lệ!

Dù cô có ngoại lệ, nhưng ta đây không! Có thù tất báo!

Tên khốn hoàng đế, lão nương xem ngươi sống được bao lâu? Ta nguyện, con lẫn cháu đều vô cầu được! Cầu ngươi, chết yểu, không có con để nối dòng! Ta nguyện, nguyện, nguyện..

Ánh mắt mang theo vài phần lạnh lẽo vẫn nhìn ra phía cửa sổ thu lại, cúi đầu nhếch miệng cười lạnh một cái, không để ai phát hiện tâm tư của mình ra sao.

Ngày mà ta ra khỏi đây, cũng là ngày hoàng cung của ngươi biến thành tro tàn! Ta sẽ đốt sạch! Nướng ngươi, chiên, xào luộc, v.v.v làm ngàn món! Đem cho chó ăn!

Lệ Khuynh trong lòng vừa nguyền và vừa chửi cái tên đã có tình duyên ở trong tình cảnh này, không ngừng.

Trong tâm phòng của hoàng hậu.

Một mùi hương dịu nhẹ bay lan toả khắp căn phòng. Mùi thơm rất dễ chịu, làm cho người ta cảm thấy khoan khoái, tinh thần thoải mái. Nhưng có vẻ, người trong phòng này không có sự khoan khoái và thoải mái đó. Bọn họ đang trong trạng thái đề phòng lẫn nhau, nói là vậy! Thật ra là một chọi tất cả,

một chọi vô số.

Hồ tử thần đang ở khắp nơi. Không chết cũng bị thương, người sống ta chết hay ngược lại thì cũng là chuyện thường trong chốn hậu cung này!

Bầu không khí nơi đây trở nên quỷ dị, làm ai cũng nghẹt thở vì họ cứ đề phòng lẫn nhau.

Tẩm phòng của hoàng hậu được bày trí khá đơn giản, nhưng rất đẹp và sang trọng. Chỉ bày trí có một vài món đồ như: Bình ngọc và bình sứ, lư hương, vài viên ngọc và mã não, mấy bức tranh chữ, mấy món đồ làm bằng gỗ và bằng ngọc cũng như vàng này nọ, mấy loại màn hoa và tấm thảm. Nhưng những món đồ đó, toàn là đồ quý hiếm và thuộc hàng cực phẩm. Cách bày trí không quá cầu kì, mà là rất trang nhã, tinh tế, nhìn vô cùng bắt mắt.

Nhìn mấy món đồ cô, mà muốn đem mấy chiếc container tới dọn sạch sẽ, bứng tất cả đi hết về hiện đại! Không giàu mới lạ!

Trên chiếc phụng sàng rộng lớn và sa hoa mà ai cũng muốn nằm thử, nó được phủ đầy chăn nệm lông thú trắng muốt, vô cùng êm ái. Có lẽ trời đang chuyển sang lạnh, nên mấy chiếc lò sưởi thô sơ của thời cổ đại được mang đặt khắp phòng. Cho nên, ở ngoài lạnh lẽo ra sao, thì ở trong phòng cứ ấm áp dễ chịu. Nếu không có, chỉ sợ nàng đã sớm chết queo rồi! Vì cơ thể này, hiện tại rất yếu!

Thời tiết như vậy, mà lại ngồi im như xác chết? Muốn ngủ đông như gấu, mà không dám ngủ. Tham ngủ thành ngu, chết khi nào cũng không hay!

Một vị nữ tử vận một bộ tử y, nó rất hợp với làn da trắng của nàng, nàng đang ngồi xếp bằng ở trên chiếc phụng sàng, hướng ra phía cửa sổ.

Có khi nào mặc đồ như bây giờ? Một chỗ hở để chữa cho lỗ chân lông thở cũng không có, là sao?

Tóc đen tuyền xoả dài tùy tiện, để nó rơi một cách tự nhiên nhất. Lâu lâu lại khẽ lay trong gió, phiêu phiêu tung bay.

Rõ ràng tóc lúc trước được cắt ngắn rất gọn gàng, ngủ một đêm thì không hiểu sao lại thành tóc dài? Khụ..Cũng may, mấy chỗ khác không dài ra bất thường! Thật sự, khi nhìn thấy tóc dài và nhiều như thể này, nàng rất bức!

Trên tay vị nữ tử đó ôm một con tiểu bạch hồ nho nhỏ, nhìn dễ thương vô cùng. Tiểu hồ ly có bộ lông trắng muốt, mắt phốt hồng và có một chút màu tím nhạt, trông vô cùng đẹp và đáng yêu. Bộ dạng của nó đang rất biết tận hưởng sự âu yếm, mắt nhắm lại ngủ, nằm im hưởng thụ sự vuốt ve của bàn tay trắng nõn và đầy dịu dàng của chủ nhân nó.

Bản thân thích động vật thật, nhưng nuôi gà vịt và chim có thể làm thịt lai rai vài ly thì có hứng hơn! Nhưng không nghĩ có ngày, thích đến nỗi phải đi nuôi một con tiểu bạch hồ ly độc. Không ăn thịt được! Nếu ăn được, có cơ hội sát sanh thì bốn toạ thể sẽ không tha cho loài động vật này!

Chủ nhân của con hồ ly đó, đầu quấn một miếng vải băng màu trắng.

Nhảy xuống toà nhà cao chọc trời bằng chiếc dù lượn rách? Không chết, mà xuyên luôn? Ôi cuộc đời, sao xui vậy? Cho ngủ, lia đời thì còn hơn là sống lại, mà như thế này!

Nàng cứ cúi đầu mãi, hết cúi đầu rồi lại ngược đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng và khuôn mặt thì thơ thẩn và ngây dại. Chốc chốc lại cúi đầu, lại ngẩn người ra.

Nếu mà đưa nào mới nhìn vào mà thấy con này, nói nó bình thường. Ảnh Kiều này, xin chuyển viện cho đưa đó tới bệnh viện tâm thần luôn, không lấy một đồng! Có lẽ, sẽ không có! Bởi ai nhìn một cái là biết cô gái này, đẹp nhưng ngặt nỗi nó bị điên! Hoặc thấy nó như một kẻ ngốc nghếch vô cùng, hoặc là kẻ có thần trí không ổn định, hay giống một kẻ mắc bệnh tự kỷ nặng cũng nên.

Bàn tay trắng nõn, ngón tay thon dài khẽ vuốt lông của con tiểu hồ ly trắng muốt nằm trên tay mình. Có vẻ không quan tâm gì mấy tới những vật xung quanh và người đang tồn tại ở trong phòng này, cứ chú tâm vào việc nghịch lông của con tiểu hồ ly mà mình đang ôm, mắt nhìn ra phía cửa sổ ngẩn ngơ.

Vị nữ tử vừa nhìn có vẻ vô tri và vô giác đó, chính là Từ Ân Lệ Khuynh.

Nghe tên Lệ Khuynh, khỏi soi gương cũng biết dung mạo của người này ra sao rồi. Nhất Lệ Khuynh Thành!

Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn. Làn da non nót và trắng như loài bạch hoa ngoài kia, mịn màng như da của tiểu oa nhi.

Đôi mày ngài rất đẹp, không quá nhạt mà lại không quá đậm. Mi dài và cong, rất đẹp.

Đôi mắt phượng đẹp, nhưng lạnh lẽo và mang theo chút gì đó buồn bã, mơ hồ như là kẻ rất si tình. Chiếc mũi cao và thẳng nhỏ nhắn, đẹp một cách tự nhiên.

Đôi môi hơi đỏ hồng mộng, ướt át và gợi cảm, nhìn là muốn hưng hăng cho nó một trận, cho bỏ tật khiêu khích. Đương nhiên, nàng cũng chưa tới mức quái đản, tự cắn lấy môi của mình.

Lần đầu nhìn thân xác này từ chiếc gương đồng phản chiếu mờ mờ kia, cứ tưởng yêu nghiệt hiện hình. Không ngờ Ảnh Kiều này lại có phúc, xuyên vào thân của một đại mỹ nhân đẹp như hồ ly hoá thành này!

Vóc dáng yêu kiều, mảnh khảnh và yếu đuối. Thân thể thiếu nữ mới 16 tuổi, nếu ở hiện đại có lẽ đang ở độ tuổi còn ăn học, vậy mà ở đây là bắt đi hầu hạ đàn ông rồi!

Còn nghe qua họ của thân thể này, khỏi nói cũng biết con nhỏ này, không có người thân rồi. Lấy họ Từ Ân - Từ trong từ bỏ, còn Ân trong ân đoạn nghĩa tuyệt!

Rõ ràng, thân phận cao quý và đầy hiềm hách như thế mà lại thành ra thế này? Cha là Tể Tướng – Là tứ tiểu thư, nhưng không phải con của Đại phu nhân hay nhị phu nhân, mà là con của tiểu thiếp. Mẹ mất lúc mới 3 tuổi, cha hết mực yêu thương. Nhưng không hiểu sao, ông lại để con mình vào hậu cung bấy đặt muôn trùng này, để rồi bỏ mạng như thế này? Tại sao chủ thân thể này, lại không nhận ông khi quyết định vào cung? Có lẽ là gì tên Bát vương gia – Nam Chương Truy Kinh.

Lúc còn sống ở hiện đại đã mò côi, bây giờ lại sống tiếp kiếp mò côi luôn sao? Hiện tại, có người thân mà không nhận? Bị kịch!

Nói đến chuyện tình của thân thể này, nàng không biết nói gì nữa?

Trước khi tiến cung, thân thể này có thương thầm một tên nam nhân, tên đó là Bát vương gia của Tần Y quốc. Nhưng trời trớ trêu không thương xót nàng, tên bạo quân điên khùng của Tần Y quốc, hẳn lại muốn tuyển tú. Tể Tướng gia, ông cả gia tài chỉ có bốn vị nữ nhi, mà hẳn không buông tha, lấy hai người (Đại tỷ và Tam tỷ của nàng) lại muốn thêm?

Nhị tỷ - Phương Ny Tư và hai vị kia là con của Nhị phu nhân, mà nàng ta và vị Bát vương gia kia lại có tình ý với nhau. Nên hẳn ta đâu thể dằng người trong lòng của mình cho hoàng huynh, vì thế hẳn ta đã xin mẫu hậu - Tức là hoàng thái hậu thành toàn. Thế là Tể Tướng còn có đứa con gái út, 16 tuổi.

Nghe nói, thân thể này đã thổ lộ tình cảm của mình với tên vương gia đó, nhưng bị cự tuyệt. Mọi hy vọng trong lòng của nàng vụt tắt, đã biết thất bại mà cứ cố, càng cố giữ càng đánh mất. Mà Nhị phu nhân lại muốn nàng, vào cung phụ giúp Tam tỷ của nàng tranh sủng, liền bàn với phụ thân của nàng, cho nàng tiến cung, nhưng cha nàng không đồng ý, vì bây giờ trong hậu cung đang tranh đoạt khốc liệt.

Nàng ngọc này không muốn vào cung, nhưng sau vụ tỏ tình thất bại thì lại đi vào cung như kẻ mất trí. Vì sợ mình ở trong cung gây họa cho cha nên đã từ ông, không còn tình nghĩa hay quan hệ với Phương gia. Chuyện này, chấn động cả thiên hạ. Ai cũng biết, mà có một thẳng bị mù thông tin là không biết.

Lão Tể Tướng bị nàng chọc giận đến nổi lâm trọng bệnh, cả mấy tháng, tưởng ông đã bị nàng chọc cho đi về tây thiên rồi. Vào cung được mấy tháng, chắc là vì không còn hồn phách nữa, nên khi biết tin Bát vương gia và Nhị tỷ thành thân, nên đã lên ngôi vào ngai vị hoàng hậu đầm máu kia, mà không thêm suy nghĩ. Ngọc ngêch làm mối như cho tên hoàng đế kia.

Chuyện này, nàng được nghe Liên Hoa thuật lại. Nàng chẳng mở lời, mà nàng ta lại nhân lúc không có ai nên đã thao thao bất tuyệt, kể tất cả chuyện của nàng, từ ngọn đến gốc. Kể cả chuyện trong cung, kể tất cả, kể luôn chuyện tình của tên hoàng đế luôn và mấy vụ án mạng từ ngôi vị hoàng hậu này. Có lạ không?

Một vị cung nữ đứng xa chiếc phụng sàng khoảng tầm hơn 10m, hoặc có hơn. Nàng ta vừa lau dọn các vật dụng và mấy món đồ bày trí cẩn thận trong phòng, vừa đưa mắt lên nhìn về phía phụng sàng. Thấy bộ dạng và hành động của vị mỹ nhân như kẻ ngọc ngêch có hơn, nàng ta thì thầm với vị cung nữ đang đứng ở bên cạnh.

“Hoàng hậu nương nương. Đầu bị va đập mạnh nên thần trí, có phải bị chấn động đến nỗi không còn minh mẫn nữa? Biến thành kẻ si ngọc rồi?”

Vừa dứt lời, liền lên liếc nhìn về phía phụng sàng. Nàng ta vội vã cúi đầu, tay chân run rẩy, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Trong lòng lo sợ, không yên. Không biết lời nàng vừa nói, có phải bị hoàng hậu nghe được hay không? Mà người đưa mắt nhìn về phía nàng một cái đầy giá lạnh, rồi cúi đầu tiếp tục công việc vuốt lông của con tiểu hồ ly. Làm sao bây giờ? Nếu nghe thấy, đầu của nàng sẽ bay khỏi cô! Có nghe thấy hay không đây?

Vị cung nữ đứng ở bên cạnh, thấy nàng ta tự dưng hỏi và nói chỉ có mấy câu xong thì thần sắc bỗng chốc trở nên sợ hãi. Bộ dạng như gặp phải ma quỷ vậy!

Nên ghé miệng vào tai nàng ta hỏi nhỏ: “Ngươi bị làm sao vậy?”

“Mịch Dương. Hoàng hậu, hoàng hậu mới, mới vừa nhìn ta bằng ánh mắt rất đáng sợ. Rất, rất đáng sợ đó! Có phải người, người nghe được lời của ta nói rồi hay không? Làm sao đây?” Nàng ta sợ xanh mặt, lời nói không trôi chảy và giọng có chút run run. Mặt đầy căng thẳng và đầy vẻ kinh sợ.

“Nhìn ngươi bằng ánh mắt, rất đáng sợ sao?”

Vị cung nữ được gọi là Mịch Dương, nàng ta đưa mắt nhìn về phía phụng sàng một hồi lâu, rồi quay đầu nhìn An Tĩnh vẫn đang trong trạng thái sợ hãi.

Mịch Dương cười, thấp giọng hỏi: “Với khoảng cách đó, ngươi nghĩ người có nghe thấy được không?” Lấy tay chỉ vào đầu nàng ta, nói tiếp: “Ngươi ngọc! Làm sao nghe được chứ?”

“Hừ! Ngươi nói, hoàng hậu nhìn ngươi bằng ánh mắt rất đáng sợ sao?” Mịch Dương lại hạ giọng hỏi, có chút không tin.

Liếc nhìn về phía phụng sàng một cái, rồi lại nói tiếp: “Từ ngày, người tỉnh lại. Ngươi thấy người thế nào? Có nghe người nói với ai lời nào hay không? Có để ý gì không? Có đi khỏi phụng sàng không? Trừ lúc đi nhà xí, đi tắm ra thì mới rời chiếc phụng sàng thôi! Ngoài ra, vẫn ngồi yên, ngày ngọc vuốt lông của con tiểu hồ ly đó, mỗi ngày mà thôi!”

Lời của Dương Mịch vừa dứt, một đôi mắt ở phía xa chuyển tới chỗ của hai người đang bàn tán ngay lập tức. Ánh mắt sắc bén và khá lạnh, đầy nội khí. Họ chẳng phát hiện rằng, có người đang nhìn họ chăm chăm như thế nào? Đáng sợ ra làm sao?

Lệ Khuynh trong lòng thầm mắng mấy câu, rồi nhếch miệng cười lạnh một cái.

Nàng mấy ngày nay vẫn nói chuyện tự kỷ như vậy đây. Từ khi tỉnh lại đến nay đã được 4 ngày, một chữ vẫn chưa ra khỏi miệng hay phát một âm thanh lạ nào. Nếu ai ở tình trạng như nàng, thế nào cũng sợ đến nổi, xì hơi cũng nín luôn chứ? Không biết còn sống tới nay hay không nữa? Coi chừng ngủm rồi!

Nàng sống trụ được 4 ngày, coi như đã là cao thủ rồi! Cũng coi là thắng trùm rồi! Có thể nói mỗi ngày nàng sống ở chốn này, cảnh giác còn hơn lúc làm kẻ trộm ở thời hiện đại nữa. Nếu so ra và được chọn, thì thà ở hiện đại bị người khác truy đuổi như tội phạm còn hơn!

Nàng hiện giờ, như kẻ bị tự kỷ nặng. Muốn nói chuyện, thì chỉ biết nói trong lòng thôi! Ngày thì nói với chính mình, đêm thì tâm sự với động vật! Nhịn nói đến độ sắp thối ruột và sắp điên, mà hiện tại, không biết phải giải bày chuyện này với ai cả?

Nói chuyện nhập hồn sống lại và chuyện xuyên không gì đó, với bọn họ? Với người cổ đại này sao? Kiến thức khoa học chẳng có? Trình độ hạn chế này? Dù nói với họ, họ cũng không tin lời nàng! Vậy tốn nước bọt để làm gì? Thôi mình nói, mình nghe và biết cho chắc! Tránh bị mấy câu hỏi vớ vẩn và làm mình tốn hơi, nguy hiểm đến bản thân!

Mà nói cho cùng, để tìm một người tốt và đáng để mình tin cậy trong đám này? Thôi cho nàng xin, đám này toàn là đồ âm binh và trướng quỷ, không đáng tin!

Có khi trong đám này, lại có người muốn giết thân thể này cũng nên. Kẻ thù của chủ nhân thân thể này, coi chừng đã cài gián điệp vào đám này rồi. Chờ có cơ hội tiếp cận và thủ tiêu nàng cũng nên! Vì nàng đã chết hụt một lần rồi, trong 4 ngày mới tới đây!

Sau ngày đó, nàng đã rút ra bài học về kinh nghiệm để tồn tại ở đây. Muốn sống, tốt nhất là cứ giả ngu, làm theo lời của họ nói về thân thể này! Họ nói lúc trước nàng ngốc, ừ nàng sẽ làm cho thân thể này thành kẻ ngốc và còn khuyên mãi luôn cái bản mặt khờ khờ nữa. Diễn càng sâu, càng sống lâu! Càng ngu ngốc, càng sống tốt!

Nhưng nàng biết, nếu còn ở lại hoàng cung này thì có ngày họ cũng tiễn nàng về trời! Nhưng không biết khi nào thôi? Nói chung, chuyến bay vô hạn của nàng về thế giới dưới ở (âm phủ), lúc nào cũng còn vé cho nàng! Có vé chờ sẵn cả, nên nàng cũng lo lắng! sợ cái vé đó, nàng sẽ lấy trong một ngày đẹp trời nào đó thôi!

Nói chung, thân chết hiện tại đang cùng ở với nàng. Quanh quẩn bên thân nàng, nửa bước không dám rời.

Thần chết! Ông đối với ta nặng tình, ta biết mà! Kiếp trước, kiếp này mãi không tha cho ta. Bám theo hai kiếp luôn! Ta xuyên không, ông cũng xuyên theo. Ta phục ý chí của ông ấy rồi! Quả là ý chí bền vững như keo dán 502! (hiệu keo dán sắt)

Lệ Khuynh cúi đầu xuống thấp thêm tí nữa, tay vuốt lông của con tiểu hồ ly càng thêm bạo và nhanh như tên lửa làm bọn cung nữ đứng xa xanh mặt. Bọn họ cho nàng đang phát điên lên rồi, họ chỉ biết thờ dài và tội nghiệp cho nàng, cũng như cho số của họ quá đen.

Tốc độ vuốt lông của con tiểu hồ ly nhanh và bạo, đến nỗi làm nó giật nảy mình, muốn chạy nhưng không khỏi. Bàn tay kia đã túm cổ của nó, đôi mắt ác quỷ nhìn nó cảnh cáo.

Lệ Khuynh nghiêng răng nghiêng lợi, thì thầm với nó: “Mày mà chạy, tao lột da mày!”

Ánh mắt ác ma làm nó sợ nằm im, ngoan ngoãn nghe lời. Có lẽ, nó rất khó khi có một người chủ như thế này!

Chủ nhân của nó, ngày thì vuốt lông nó đến nỗi bóng loáng và theo nếp luôn, nó không cần phải chăm sóc hay tốn nước bọt để liếm lông vào mỗi ngày. Không phải như thế là không tốt, chủ nó cũng vuốt có khi nhẹ. Nhưng có khi rất bạo như thế này!

Đêm về, chủ nhân của nó, để nó nằm ở bên cạnh nói chuyện rù rì bên tai nó, làm nó không ngủ được. Đi lòng vòng trong phòng thì bắt nó ngồi đó nhìn, dám nhắm mắt ngủ thì sẽ biết tay.

Nét mặt Lệ Khuynh đầy thống khổ, muốn khóc mà không thể.

Thật cảm động, có phải không? May mắn quá đi, khi có ông bên cạnh! Thần chết..Ta vui quá! Vui đến nỗi muốn bật khóc thật to! Thành tiếng luôn, nhưng thôi! Hoàn cảnh, tất cả vì hoàn cảnh. Ta không thể khóc ra tiếng! Ông thấy đó, ta hiện giờ ra sao mà? Tình hình Cuba căng thẳng như thế nào, ta cũng như vậy đó!

Ta biết mà! Ta biết ông, hiểu ta nhất mà! Ông cũng đồng cảm với ta có phải không?

Không kim nổi sự xúc động nữa rồi! Ô..ô..ô..Nước mắt chảy ngược vào trong, ta chỉ khóc trong lòng thôi! Ông đúng là, vừa đẹp trai và vừa thấu hiểu nỗi lòng của ta! Đúng là người đàn ông..Number one! I love You!

Cường điệu vuốt lông con tiểu hồ ly giảm lại. Bọn cung nữ nhìn qua, thấy vậy lại thờ dài. Cả cuộc đời của họ, không có lúc nào mà thờ dài nhiều hơn lúc này đâu. Từ khi họ dọn tới đây, mỗi ngày mà không thờ dài để than thở, là họ không thể ăn cơm. Cũng như vị chủ tử của họ, không ngồi vuốt lông con tiểu hồ ly là không chịu được. Hầy..

Lệ Khuynh không biết toàn bộ người ở đây, đã bị nàng làm ảnh hưởng như thế nào? Nàng có ý nghĩa gì, góp phần gì trong cuộc đời họ, đó là làm cho họ chỉ biết than thở và thở dài mà thôi!

Nàng không quan tâm, vẫn ngồi tự kỷ nói chuyện với thần linh. Nếu họ biết bệnh tình nàng đã đạt tới cảnh giới cao như thế này, chắc họ thở dài đến chết luôn cũng nên! Thật ra, cảnh giới của nàng đã đạt đến mức yêu ma đều phải quỳ! Nàng đã ở vượt ngoài tam giới rồi!

Mặc dù ta biết, ông không nở rời xa ta! Ta cũng không nở rời ông! Nhưng do tâm trạng ép buộc ta quá! Ta thật sự, thật sự không còn cách nào!

Thần chết nghe ta nói này, chuyện tình mình tới đây là đủ xàm rồi! Kết thúc đi, đường thẳng nào nấy đi! Ông về dưới ở với Diêm La Vương! Ta chúc ông với ông ta hạnh phúc! Con, thì từ từ tìm cách sinh cũng được! Cố gắng phấn đấu, con đàn cháu đống nha! Ô.. ô..ô..

Hãy! Đừng nhớ ta quá! Ta thì, cũng không nhớ ông đâu! Mà ông hãy luôn luôn nhớ rằng, là ở trần gian này, có một người con gái, lòng vẫn không hướng về ông và nó đã nói rằng..MÃI MÃI KHÔNG CẦN ÔNG! Người đàn ông áp lực! Đi đi! Bye!

Lệ Khuynh thở dài trong lòng, cười khổ.

Mất thấy tai nghe, nhưng muốn nói gì thì tự độc thoại nội tâm cho chắc! Tránh để họ sinh nghi này nọ, tính mạng mình không thể giữ được nữa cũng nên! Ôi, sao mà sống lại thêm một lần nữa, thì lại khổ sở như thế này? Hà trời? Khi nào, con mới thoát khỏi cảnh địa ngục này đây?

Nàng thương tâm, cúi đầu. Tay vuốt ve con tiểu hồ ly trắng trên tay, trong lòng khó chịu vô cùng.

Các người ăn không ngồi rồi! Tám chuyện về ta? Không còn chuyện gì, để đem ra bàn nữa sao? Ta ngốc như heo thì sao? Ủ! Ta ăn và ngủ một chỗ đó, rồi làm sao? Nếu nằm ở trên giường được, thì ta cũng làm rồi! Còn nữa, nếu ta đi đại tiện luôn ở trên cái giường này! Các người có dám ở chung với ta nữa không? Nếu dám nói một chữ “Dám” thôi, ta đây sẵn sàng đi đại tiện ở trên đây luôn cho các người xem!

Hãy..Thôi dẹp đi, an phận đi! Chấp nhận cục diện bây giờ đi! Rồi nếu thấy có cơ hội thoát được nơi này, thì tính sau vậy!

An Tĩnh nhìn về phía phụng sàng một cái rồi nhìn Mịch Dương, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi: “Nhưng, ta cảm thấy..Hình như, người đã nghe được lời của ta nói. Nên mới nhìn ta một cái liếc mắt, cực kì đáng sợ kia. Coi chừng lời của người khi nãy, người cũng đã nghe rồi đó!”

Chắc chắn, người nghe được lời mình. Không phải là trùng hợp hay vô ý, mà là đúng lúc bắt gặp được ánh mắt đó! Là đang nhìn mình, cảnh cáo mình!

Mịch Dương nhìn về phía phụng sàng thêm một lần nữa, nghiêm mặt nói: “Rất xa đó!”

Thấy nàng ta vẫn cứ với bộ dạng sợ hãi, liền tức giận nhỏ tiếng mắng: “Nói linh tinh làm gì, rồi đâm ra sợ hãi?” Mịch Dương thấy An Tĩnh cứ nom nớp lo sợ, nên nói: “Dù thỉnh thoảng tai của tiểu cầu, cũng không thể nghe. Người an tâm đi. Mau lo làm công việc của người đi.”

Nàng ta nói xong liền bỏ đi, bộ dạng có vẻ chẳng lo lắng gì tới việc, lỡ như lời mình bị hoàng hậu nghe được rồi sao? Một chút bộ dạng sợ hãi, cũng không hề có.

Quả là, khoảng cách giữa họ và vị hoàng hậu đang ngồi ngay ngóc kia rất xa. Có lẽ, người bình thường sẽ không thể nào nghe thấy những lời thì thầm nhỏ xíu của An Tĩnh và Mịch Dương khi nãy được. Nhưng ngặt nỗi, người ngồi trên phụng sàng kia chẳng phải là người bình thường.

Tay của Lệ Khuynh nắm chặt thành quyền rồi lại thả lỏng ra, ánh mắt gian ác thoáng cái đã biến mất. Tiểu cầu?

Nhớ lúc trước ở hiện đại, vẫn ở trong thân thể của mình, dù lỗ tai luyện thính tới cỡ nào. Ảnh Kiều nàng đây cũng không thể nào, mà nghe rõ được từng chữ một trong lời nói của hai vị cung nữ, đang nói chuyện ở khoảng cách khá xa và với âm thanh nhỏ như thế được. Nhưng không biết có phải do thân thể này, rèn luyện cái tài nghe trộm tới mức xuất quỷ nhập thần, hay là xuất thần nên quý đã nhập vào người rồi không? Lỗ tai thính tới mức, hơn cả máy con chó săn ở thời hiện đại kia nữa. Hơn cả bực rề đại cầu ca nữa!

Thấy vị cung nữ kia nói xong thì đã đi, Lệ Khuynh ngẩng đầu, đầu hơi quay nhìn vị cung nữ khi nãy bảo đầu nàng có vấn đề. Trong lòng có chút buồn cười, nên miệng cũng nhếch lên cười lạnh.

Lỗ tai của tiểu cầu? Ha ha ha..Hết bị coi là ngốc nghếch, đần độn, thần kinh có vấn đề? Nay lại bị coi là, chó luôn sao? Chúc hoàng hậu này, đúng là hữu danh vô thực rồi! Vô quyền lực! Ngay cả mấy vị cung nữ hèn mọn, không có địa vị cũng coi thường được! Hỏi còn ai không dám khinh thường, vị Từ Ân hoàng hậu này?

An Tĩnh vừa nghe Mịch Dương dứt lời rồi bỏ đi, liền nhìn về phía phụng sàng. Xem hoàng hậu có phản ứng gì không? Thì quả là không nằm ngoài dự đoán của nàng, vị hoàng hậu mấy ngày nay luôn tỏ vẻ ngốc nghếch và đần độn đang nhìn mình, nhếch mép cười tà ác. Chân tay nàng liền mềm nhũn ra, đánh rơi chiếc khăn lau. An Tĩnh hốt hoảng, hướng về phía phụng sàng, vội vã quỳ xuống.

Dập đầu liên tục trên sàn, miệng cầu xin không ngừng: “Hoàng hậu nương nương, tha mạng. Hoàng hậu nương nương, tha mạng..” Cả thân người sợ hãi, run rẩy.

Những nô tì đang quét dọn và bày trí đồ trong phòng, cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra, vậy mà vẫn lật đật quỳ rạp xuống sàn ngọc, cúi đầu, thân người khẽ run.

Trừ Hương Ly và Liên Hoa, thì tất cả cung nữ và thái giám trong cung Phụng Nghi đều là người mới. Họ mới nhập cung, liền được an bài đến hầu hạ vị Từ Ân hoàng hậu này rồi. Không biết là phúc hay họa, mà vừa đặt chân tới đây làm việc là bị cấm túc luôn, ở yên trong cung Phụng Nghi này. Không khác gì, là tội phạm bị giam lỏng. Sống những ngày tháng phập phồng lo sợ, đề cao cảnh giác đủ điều!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Kẻ lạ mặt xuất hiện

Lệ Khuynh thấy An Tĩnh đang sợ mình, thì cười như điên trong lòng, nàng âm thầm lên kế hoạch.

Mịch Dương nghe thấy tiếng khóc nức nở của An Tĩnh vội vã quay lại, vừa vào thì thấy tất cả mọi người đều đang quỳ rạp, cúi đầu run rẩy. Mắt nhìn về phía phụng sàng, thì thấy hoàng hậu vẫn ngồi với bộ dáng cúi đầu, tay vẫn là đang vuốt ve con tiểu bạch hồ xinh xắn kia.

“Có chuyện gì?”

Mịch Dương đi đến An Tĩnh muốn nâng nàng ta đứng lên, nhưng bị nàng ta kéo tay cùng quỳ xuống bên cạnh.

“Mau, mau quỳ xuống. Hoàng hậu nương nương, nghe được lời người đã nói khi nãy rồi! Mau cầu người, tha tội đi.” An Tĩnh run rẩy, mặt tái xanh, nước mắt đang chảy dài trên má. Đừng nói, nàng mới vào cung làm cung nữ, liền bị cho đi về tây thiên nha! Ô..ô..ô..Đừng mà!

“Sao? Đã nghe, nghe được lời của ta nói sao?” Mich Dương có chút không tin, lắp bắp hỏi.

An Tĩnh run run, đầu gật mạnh một cái.

Mịch Dương vẫn không tin, nhìn về phía phụng sàng thì thấy hoàng hậu chẳng có phản ứng và có biểu hiện gì cả.

“Người nói gì vậy? Làm gì có? Hoàng hậu có gì khác thường đâu?”

“Nhưng khi nãy..”

“Khi nãy? Khi nãy, người có nói gì không? Có mờ lời, trách người gì không? Có lên tiếng không?”

Mịch Dương thấy nàng ta lắc đầu, vừa đỡ nàng ta dậy, vừa nói: “Vậy người quỳ thỉnh tội làm gì? Mau đứng lên đi!”

“Nhưng mà..” An Tĩnh nhìn về phía phụng sàng, vẫn không dám tùy tiện đứng lên.

An Tĩnh nàng là người rất nhát gan, không phải như Mich Dương.

Rõ ràng nàng thấy ánh mắt của hoàng hậu nhìn nàng, có vẻ rất tức giận và còn cười tà ác với nàng mà? Sao lại không nói gì cả, mà ngồi im thế kia? Nên làm sao đây? Có nên tự ý đứng dậy hay không? Hay chờ người cho phép? Nếu chờ, có lẽ sẽ quỳ tới chết!

Mịch Dương nhìn bọn cung nữ ở phía sau An Tĩnh, giọng như đang ra lệnh: “Mau đứng lên đi. Hoàng hậu nương nương không hề trách tội gì, mắc gì quỳ? Đứng lên cả đi.”

Đám cung nữ nhìn nhau, rồi nhìn Mich Dương và An Tĩnh, rồi lại đưa mắt về phía phụng sàng. Họ cũng đang phân vân, không biết có nên đứng lên hay không? Mặc dù, không phải hoàng hậu bảo họ quỳ hay bị phạt quỳ, nhưng tự dung quỳ đã rồi lại tự đứng lên. Nếu hoàng hậu trách cứ, rồi họ biết phải làm sao?

Lệ Khuynh vẫn ngồi cúi đầu, tay vẫn cứ vuốt lông của con tiểu hồ ly. Nàng không nói, không biểu hiện gì khác thường, im lặng là chính. Mặc xác hai vị cung nữ đang cãi vã, kẻ thì quỳ, kẻ bảo đứng lên.

Nàng cười lạnh trong lòng. Các người biết sợ sao?

Mắt hơi liếc nhìn Mich Dương.

Con nhỏ kia, người cũng to gan quá rồi! Thôi lên làm thay ta đi, lên làm hoàng hậu luôn đi! Cho ta khỏe, khỏi lo này nọ! Và cũng bảo toàn được mạng sống nữa!

Ảnh Kiều nàng là một Siêu trộm, ừ thì nàng dám nhận. Thần trộm, thì không dám vỗ ngực nhận danh. Sát thủ lừng danh, giết người hàng loạt thì không hề dám nhận, vì nàng chưa tới mức phải gọi là sát thủ. Cái gì cũng có nguyên nhân, kẻ chết dưới tay nàng không phải kẻ nào cũng đều là người vô tội!

Nói thật tâm, nàng cũng cho là đi làm ăn trộm, là một việc làm không tốt đẹp gì. Chẳng phải nghề nghiệp gì cả. Nhưng có cô gái nào, sinh ra là muốn

mình làm ăn trộm đâu? Nàng cũng thể thôi!

Người khác bị đẩy tới bước làm cái nghề này, không biết họ vì lý do gì, hay có bao nhiêu lý do? Bản thân nàng chỉ có một lý do và một hoàn cảnh. Vì nàng mồ côi, không ai có thể làm chỗ tựa cho nàng, lại đi theo sai người. Nên lỡ bước vào nghề trộm này!

Lệ Khuynh thở dài trong lòng.

Giết người cũng chưa bị bắt và bị kết án lần nào. Coi như, một phần là do số mình vẫn chưa tới mức để đi ăn com tù, hoặc để ăn một viên đạn rồi về trời. Mà một phần khác, cũng là nhờ ông ta, là người có quyền cao chức trọng, có thể lực trong sở cảnh sát mà thôi!

Ném bom và lựu đạn cũng đã thử, vài lần tưởng đi đời nhà ma rồi, thế mà vẫn sống nhăn răng mới ghê chứ?

Tất cả coi như là chưa tới số, vận vẫn còn may!

Ai ngờ có ngày mình lại chết, tức cười, như thế này?

Cứ nghĩ đến việc bản thân chết, vì sử dụng chiếc dù lượn rách như tổ ong vò vẽ kia để chạy thoát thân. Hầy, bản thân cảm thấy chuyện này, là hết sức buồn cười. Cứ nghĩ tới, là trong lòng đầy thù oán. Nàng muốn trở về hiện đại để báo thù! Giết quách lão già hồ ly đó để rửa hận!

Ông ta chỉ coi nàng là công cụ kiếm tiền, và là công cụ giết người mà thôi! Ngu ngốc! Bị lừa, mà còn tỏ vẻ khôn lanh? Cuối cùng, chết queo rồi mới biết! Mình ngu cỡ nào?

Mà đâu phải, muốn về là về.

Lão thiên đã an bài cho nàng ở trong thế xác này và đang dính vào một số chuyện, có thể xem là hơi làm rối não nàng một tí! Hơi nguy hiểm một tí! Đặc biệt là an bài ở cái thời đại hơi lạc hậu một tí, với cái địa vị xã hội mà nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Không biết có phải vì lão thiên đã thấy nàng chết oan uổng quá, hay cái chết đã làm cho ông cười đến vỡ ruột, đứt gan, cười đến nghẹn phổi, tắt mạch máu hoặc với một cái lý do khác nào đó. Mà cái lý do đó, nó đã làm ông hạ chiếu ban thưởng cho nàng thêm một sinh mạng thứ hai. Để có cơ hội làm lại cuộc đời!

Nhưng khổ nỗi, ông cũng chọn đúng người để nàng nhập hồn ghê. Đúng thời gian dữ, cổ đại lạc hậu. Đúng địa vị ghê, hoàng hậu, nhưng không có quyền hành gì?

Lão thiên, ông thấy tốt sao? Thiên thời địa lợi cực tốt, chỗ nào? Ảnh Kiều này không thấy? Chỉ thấy, mạng mình sắp bay về phương nào, lần hai mà thôi!

Nghe nói, hậu cung của Tần Y quốc được chia làm hai cung lớn, Đông lục cung và Tây lục cung. Phụng Nghi cung - Tẩm cung của hoàng hậu nằm ở Đông lục cung.

Tây lục cung, thì nàng không biết nó đẹp tới cỡ nào? Nhưng có một điều, hai cung này có sự khác biệt hoàn toàn rõ rệt.

Tây lục cung đông vui và náo nhiệt bấy nhiêu thì, Đông lục cung này càng giống cái chùa, giống một cái am ni cô không hơn không kém. Đông lục cung rõ ràng lớn hơn Tây lục cung rất nhiều, vậy mà mấy vị phi tần không chịu ở đây. Cứ bon chen, xách vali kéo đến Tây lục cung ở.

Thật ra nàng cũng đón được, tại sao họ lại chuyển qua Tây lục cung ở như thế. Đơn giản, vì các phi tử mà hoàng thượng sủng ái nhất đều ở đó, muốn gặp mặt long nhan thì nên dọn đến đó. Còn không thích tranh sủng, sống an nhàn, muốn chết già mà không cần đến lãnh cung, cứ đến Đông lục cung mà ở.

Nếu ở Đông lục cung, theo tình hình này, đến già cũng không biết có cơ hội được gặp thánh ân hay được hoàng long liếc nhìn dù là một cái hay không? Chứ đừng nói gì đến chuyện được sủng hạnh. Thế mới nói, Đông lục cung này là cái viện dưỡng lão tốt nhất! Là cái trại nuôi và là nơi sống, mà không cần làm việc mỗi ngày thật vất vả.

Mặc dù trên tất cả phương diện đều là nhất, ăn sung mặc sướng như cậu ấm cô chiêu, nhưng cũng không cần lo mấy chuyện ăn và mặc. Nói chung là com ngày vẫn ba bữa, áo thì đủ ấm. Nhưng với điều kiện là không nên đặt mộng ngời vào vị trí hoàng hậu mà ngồi là được sống yên.

Đó là tư tưởng của mấy người không thích đi, không có tư tưởng tung hoành bốn bể. Nàng là người có tư tưởng ngược lại, nên nàng muốn đi khỏi đây.

Đang suy nghĩ, Lệ Khuynh nghe hai vị cung nữ thân cận của nàng đi vào. Hai nàng ta liền giải quyết mấy chuyện kia, mà không cần hỏi qua nàng. Vì họ biết, dù họ có xin ý kiến của nàng, thì nàng cũng im lặng. Chi bằng họ giải quyết cho rồi!

Màn đêm buông xuống thật nhanh, chẳng mấy chốc lại đến giờ nghỉ ngơi. Có thể nói, đây là lúc nàng có thể tự do, đi lại cho xương cốt không bị đông cứng.

Trong tẩm phòng, ở căn phòng ngủ của hoàng hậu. Ánh sáng loe lét, mờ ảo. Lệ Khuynh vận bộ đồ ngủ màu trắng, ngồi xếp bằng trên phụng sàng, mắt nhắm hờ. Hai tay của nàng để như người đang luyện công, bộ dạng rất tập trung.

Con tiểu hồ ly nằm ở bên cạnh, mắt vẫn mở nhìn vị chủ nhân của nó đang đối tư thế vận công với tốc độ liên hoàn cước.

Chú nó dùng sức chường về phía ngọn nến.

"..." Ngọn nến vẫn cháy.

Mặt nàng đầm mồ hôi, từng hạt rơi xuống vì mệt.

"Cuối cùng, thì không đúng chỗ nào?" Nàng nằm lăn ra, nhìn lên trần nhà.

Lệ Khuynh đã đôi và dùng tất cả các tư thế vận khí, vận công mà nàng thấy ở trong phim kiếm hiệp. Nhưng xem ra, tất cả đều không có tác dụng.

"Bản thân, có võ công mà không dùng được? Hừm, xem ra số của mình xui đến vô cực âm rồi!" Nàng nhếch miệng cười khổ, lẩm bầm.

Làm sao có thể sử dụng võ công và nội lực của thân thể này đây? Biết tìm ai để chỉ dạy cách vận khí, sử dụng võ công đây?

Định ngồi dậy đi uống ít nước, mới bước xuống phụng sàng thì tất cả nến trong phòng đều tắt cả. Lệ Khuynh phản ứng cực nhanh, liền bay lên chiếc phụng sàng, ôm con tiểu hồ ly, đồng thời hét to.

"Người..." Chưa nói hết, nàng bị một cổ lực nào đó chạm vào người.

Cả thân người của Lệ Khuynh liền bất động, tiểu hồ ly cũng thoát khỏi tay của nàng đi đâu mất, mắt liếc nhìn xung quanh đa phần đều cao cánh giác. Trong lòng không khỏi lo lắng cùng bất an, khi không nghe được tiếng động gì cả. Mắt chỉ thấy, mờ mờ là con tiểu hồ ly nhảy về phía của bóng đen đó. Nhưng không thấy người đó né tránh gì, cũng không nghe con tiểu hồ ly đó phát ra bất kì âm thanh gì.

Kỳ này, thì nàng không xong thật rồi!

Một bóng đen cao lớn, đang từng bước đi về phía của nàng. Theo cảm nhận trong không gian tối như thế này, nàng cảm thấy tên kia là kẻ có võ công rất cao cường. Bước chân của hắn ta rất nhẹ, nhẹ đến mức không thể nghe hay cảm nhận được, chỉ có thể nhìn bằng mắt mới có thể nhận ra rằng hắn đang di chuyển.

Lệ Khuynh đứng trên chiếc phụng sàng, mắt mở căng tròn, tư thế đang bỏ chạy. Nàng nhìn cái bóng đen ấy, đang ngày một đến gần kia mà không có phản ứng gì được.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hoa khởi

Lạc Hoa cung.

Ánh trăng khuyết mờ tịch, gió lạnh thổi qua từng con.

Nam Chương Khai Thụy bước vào tâm phòng của Thục phi.

"Mau lui cả đi." Hắn ra lệnh cho đám nô tài và cung nữ lui ra ngoài.

Đám người kia nghe, liền tuân lệnh hành lễ cáo lui.

Một vị nữ tử vận bộ y phục màu hồng nhạt vội bước xuống giường, nàng liền hành lễ theo quy củ. Sắc mặt của vị nữ tử đó mang theo vài phần tái nhợt, mặt không trang điểm, để lộ vài phần sức khoẻ không được tốt. Nhưng không thể che đi mỹ mạo của nàng. Sự yếu đuối đó, khiến nam nhân không thể có lòng nhẫn tâm bỏ mặc.

"Thần thiếp..."

Khai Thụy vội đi đến bên cạnh nàng, đỡ lấy thân nàng.

Âm thanh nhu hoà: "Ái phi, không cần đa lễ. Thân thể của nàng đang không được tốt. Không cần hành lễ với trẫm. Mau trở lại nghỉ ngơi. Để trẫm đỡ nàng."

Dứt lời, hắn chẳng phải làm như lời đã nói, là đỡ gì cả. Mà là bế bổng nàng lên, bước lại giường.

Phượng Hạ Y cũng không giấu nổi kinh ngạc, mà thốt lên hai tiếng nhẹ như tiếng mèo kêu: "Hoàng thượng..."

“Có vấn đề gì?” Khai Thụy cúi đầu nhìn người trong lòng của mình, hỏi.

Hắn nhếch miệng cười ôn nhu, lại hỏi: “Sợ trầm làm gì sao?”

Hạ Y đỏ mặt, cúi đầu, nói lí nhí: “Thần thiếp..” Trong lòng nàng cười khỏ.

Đây là lần đầu tiên, hắn bế nàng! Nàng nên vui hay nên buồn, khi hắn đối xử tốt với nàng như thế? Nếu như nàng, không giống Đại tỷ của nàng, thì hắn có đối xử tốt với nàng như thế hay không?

Cẩn thận đặt mỷ nhân trong ngực nằm xuống, kéo chăn phủ lên người của nàng thật cẩn thận. Sau đó, hắn ngồi bên mép giường.

Đôi tay thon dài, từ từ khê vén tóc của nàng, miệng cười dịu dàng.

“Trời đã trở lạnh. Nhớ khoác nhiều áo một chút, giữ ấm cơ thể. Đừng để trầm phải lo, đau lòng.”

Hạ Y nhìn hắn, cười yếu ớt, trả lời: “Hoàng thượng có nhiều việc phải lo. Vậy mà thần thiếp không chia sẻ được cho người, mà còn để người phải bận lòng.”

Vừa dứt lời, một dòng nước ấm nóng khẽ chạm vào tay của hắn.

Khai Thụy nhíu mày, vội đỡ nàng ngồi dậy, rồi ôm vào lòng.

“Tại sao nàng khóc? Trầm đã bảo, trầm không thích thấy nàng rơi lệ rồi mà? Nàng không nghe sao?” Mặc dù lời hắn của nhẹ, nhưng nghe qua là biết hắn có chút tức giận gì đó.

Mỗi lần thấy nàng rơi lệ, là hắn cảm thấy rất đau lòng. Tim hắn bỗng co thắt, nhói đau. Hắn chưa bao giờ để Tuyết Y của hắn phải khóc. Hắn chỉ muốn nàng cười, sống hạnh và vui vẻ. Kể cả người có diện mạo giống nàng, hắn cũng không cho phép rơi lệ. Dù có chuyện buồn, cũng không được buồn trước mặt của hắn. Muốn khóc, cũng không được khóc trước mặt của hắn.

Hạ Y ngược đầu nhìn, liền thấy khuôn mặt ôn nhu kia đã biến mất. Nàng liền cúi đầu, vội lấy tay lau khô nước mắt. Lại ngẩng đầu, cười nhẹ.

“Thần thiếp sẽ nhớ kỹ. Sẽ không có lần sau.” Miệng cười, nhưng lòng nàng cay đắng vạn phần.

Nàng biết, là hắn không muốn thấy Đại tỷ của nàng khóc, chứ không phải nàng. Làm cách nào, để hắn có thể đối xử với nàng, có một phần không là vì Đại tỷ đây? Nàng thật sự rất ghen tỵ với Đại tỷ của nàng, vì tỷ ấy có thể chiếm trọn trái tim và tâm tư của hoàng thượng như thế! Cho dù tỷ không còn tồn tại ở trên thế gian và bên cạnh của ngài, nhưng ở trong tim của ngài, tỷ lại có một vị trí mà mọi nữ nhân không thể thay thế hay tranh giành được!

Muội thật sự rất ghen tỵ với tỷ!

Môi mỏng nhếch lên, nói: “Nếu còn lần sau. Trầm sẽ không tha thứ cho nàng đâu.” Tay nâng niu gương mặt của nàng.

Nghe xong, nàng chỉ biết cười khỏ. Nếu lần sau thấy nàng mà khóc, hắn chắc chắn sẽ không tha cho nàng! Coi chừng sẽ không quan tâm cho nàng nữa, không đến đây, không muốn gặp hay thấy nàng nữa cũng nên.

“Mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Hắn liền đặt nàng trở xuống, nằm lại.

Hạ Y nhìn hắn, nàng nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng, thần thiếp có một thỉnh cầu.”

“Nói đi.” Khai Thụy nghịch tóc của nàng, cười nhẹ.

“Thần thiếp, muốn biết hoàng hậu tỷ...”

Đôi tay hắn chợt dừng lại, liền đứng dậy. Sắc mặt có chút không tốt, nhẹ giọng hỏi: “Hình như, nàng không để ý đến những gì trầm đã nói và hạ lệnh thì phải?”

“Hoàng thượng..” Thấy hắn đang đi, Hạ Y vội ngồi dậy.

“Tốt nhất, nàng nên tịnh dưỡng cho khoẻ. Đừng bận tâm đến chuyện gì, hay chen chân vào. Mà lo chăm sóc cho bản thân, mau chóng bình phục. Lần sau trầm đến, không muốn thấy bộ dạng như lúc này!”

Dứt lời, thân ảnh của trường bào màu tím kia liền đi.

Hạ Y nhếch miệng cười lạnh khi nghe lời cảnh báo. Hắn lo cho nàng hay Đại tỷ nàng?

Vừa thấy hoàng thượng bước ra, một vị thái giám mang áo choàng đến bên cạnh, khoác vào cho hắn thật cẩn thận.

“Hoàng thượng hồi cung..” Một thái giám lên tiếng.

Bước ra khỏi cửa cung của Thục phi, Khải Thụy liền đổi hướng. Hắn không đi về cung của mình, mà đến một cung khác.

Tiểu Ninh Từ vội lên tiếng: “Hoàng thượng, Hướnɡ đó..” Ngài bị lăm đường sao?

Khải Thụy nhìn tiểu thái giám, ánh mắt có phần khó chịu: “Trẫm muốn đến Phụng Nghi cung. Ngươi có ý kiến gì sao?”

Tiểu Ninh Từ vội cúi đầu: “...” Sao lại đến đó?

Từ Ân Lệ Khuynh nhìn bóng đen to lớn kia đang ngày một tới gần, mồ hôi trên trán rơi ngày một nhiều vì căng thẳng và lo lắng.

Thần chết! Chúng ta chia tay nhau rồi mà! Sao ông vẫn chưa đi? Chẳng lẽ, sức hút của Ảnh Kiều này lớn tới như vậy?

Đám người khốn kiếp này, canh gác cái kiểu chó gí mà mình sắp chết queo rồi, lại không hề hay biết?

Giờ phút sinh tử cận kề, người mà nàng nghĩ tới nhiều nhất không phải là người thân của nàng hay người thân của khối thân thể này! Mà là, cái tên đã cố ý để nàng sống trong địa ngục, hấn cố tình để nàng sống chung với đám nguy hiểm và có ý định giết nàng. Nếu không phải hấn, thì nàng không cần ở đây vào lúc này với tình cảnh như vậy, cũng như khối thân thể này không cần phải chết oan uổng đến vậy!

Cầu hoàng đế! Vương gia chết tiết, phụng tình! Hai đứa bây không sống yên, không yên được đâu..

Lệ Khuynh gào thét trong lòng, chửi rủa hoàng thượng và Bát vương gia không thôi.

Bóng đen kia từng bước đi lại gần phụng sàng, bỗng dừng dừng lại khi cách phụng sàng chỉ khoảng chừng 3m.

Thanh âm trầm trầm, nhẹ nhẹ vang lên như đang ra lệnh cho một tên thuộc hạ đi cùng với hấn, cường độ trầm thấp.

“Triệu Vương, ai mượn ngươi tắt tắt cả đèn?” Lời nói có chút tức giận, giọng trầm và ảm áp.

Từ trên góc xà ngang của căn phòng, một tên ám dạ đáp xuống, che miệng ho nhẹ, trả lời.

“Khụ! Tại thuộc hạ lỡ tay..”

Hấn quen rồi, hể đột nhập vào nhà của người khác vào đêm tối, thì điều đầu tiên hấn làm chính là tắt hết đèn.

Triệu Vương thần tốc thấp lại tắt cả đèn có trong căn phòng ngủ của hoàng hậu, với một tốc độ rất nhanh. Thân ảnh lướt qua từng vị trí của các ngọn đèn, rồi trở về vị trí mà hấn đã đáp xuống. Hấn đứng khoanh tay, nhìn chủ nhân của hấn.

Lệ Khuynh vừa tận mắt chứng kiến một màn trình diễn công phu cao thâm, trong lòng không khỏi cười lạnh, khinh bỉ bản thân của mình. Nàng cũng chẳng kinh ngạc gì nhiều, vì đây cũng là chuyện thường ở thế với cổ đại này. Tên đó có võ công cao như thế, cũng là điều hiển nhiên. Trong khi đó, thân thể hiện tại của nàng cũng biết võ công, mà nàng không biết sử dụng, có nức cười không?

Mà điều nàng quan tâm hiện giờ, là tên đẹp trai đang ôm con tiểu hồ ly kia là ai? Tại sao con tiểu hồ ly không cắn hấn, mà còn có vẻ, hấn và nó có vẻ rất thân? Hay là..

Đúng là động vật mà mê trai đẹp hay gái đẹp, là bó tay, vô phương cứu chữa. Tao nuôi mày mập thế? Mày, dám phản tao sao? Thà nuôi chó, còn ngon hơn!

“Ngươi, ra ngoài canh đi. Nếu không có chuyện gì, thì đừng vào!” Mỹ nam tử lại lên tiếng, cường độ âm thanh vẫn trầm nhẹ.

Ảnh nền mờ nhạt chiếu rọi, làm rõ từng ngũ quan của vị mỹ nam tử. Hấn toàn thân vận một bộ y phục màu lam nhạt, tay thì ôm con tiểu hồ ly trắng muốt của nàng. Mắt hấn chuyên chú, không hề rời khỏi người đang đứng bất động trên phụng sàng kia. Đôi mày kiếm hơi nhíu nhẹ, khi thấy người đó nhắm mắt lại.

Đôi hàng mi cong vút hạ xuống, Lệ Khuynh thở phào nhẹ nhõm trong lòng, vì tính mạng nàng vẫn còn được bảo toàn. Tuy không biết hai tên này đến đây có chuyện gì, nhưng nghe giọng điệu của tên ôm con tiểu hồ ly, có vẻ hấn không có mấy phần ác ý gì. Nếu hấn muốn giết nàng, không cần phải mất thời gian và nhiều lời như thế, đã giết nàng từ lúc hấn đột nhập rồi.

Mỹ nam tử đi lại bàn ngọc ở phía kia ngồi xuống, ngồi đối diện với phụng sàng của nàng.

Tay vuốt lông con tiểu hồ ly, nhẹ nhàng nói: “Nàng không sao chứ?”

Dứt lời, hấn vung nhẹ tay về phía nàng, một luồng sáng màu lam nhạt đọng vào thân nàng.

“Ấu..” Cả thân người của Lệ Khuynh liền ngã nằm trên phụng sàng, với một tư thế cực kỳ khó coi.

Bộ dáng nàng như con cóc chết nằm sấp, mặt đập mạnh xuống mấy lớp chăn nệm mềm mại.

Hai tay nàng bấu chặt chần nệm, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cũng may là không bị ngã khỏi chiếc giường, nếu bị ngã rơi xuống sàn nhà, thế nào cũng bị đập mặt! Tên khốn!

Lệ Khuynh không lên tiếng, lật người lại, nằm ngửa ra. Tay nắm chặt chần nệm, miệng thổi một luồng khí lên mấy sợi tóc đang xoã trên mặt của mình bay nhẹ lên.

Ánh Kiều, mày xuyên đến đây để cho người ta hành xác thì phải? Chứ đâu phải là sống, một cuộc sống tốt. Đến đây để cho người ta hành hạ thân xác, dờ sống dờ chết đây mà!

Nàng nhếch miệng cười lạnh, khi chợt nhận ra vài điều.

Nàng không sao chứ? Sao? Không có tên sát nhân nào, lại hỏi nạn nhân của mình như thế cả. Lại là ai đây? Bà đây, không đủ sức chơi với các cung rồi! Lão thiên, rước ta lần hai đi!

Mỗ nam từ nhìn về phía phụng sàng nhú mày, có chút kinh ngạc cùng khó hiểu, khi thấy vị cô nương kia không có chút phản ứng gì, không thềm ngó hần, không lên tiếng.

Chẳng lẽ, bị mất trí nhớ thật sao?

Mỗ nam từ tiện tay rót một ly trà, miệng hỏi: “Nàng không nhớ hay cô tình không biết ta?”

Dứt lời, mắt liền hướng về phía phụng sàng. Đôi mắt u lạnh, mày kiếm nhú lại. Tay định nâng ly trà đưa lên miệng uống, dừng lại nửa chừng.

Lệ Khuynh lồm cồm ngồi dậy, bộ dạng lười nhát bò lại chiếc gối. Không thềm để ý tới hần. Nàng nằm xuống ngay ngắn, kéo chăn, nhắm mắt lại ngủ.

Trong lòng chỉ mắng một chữ: Nhảm!

Miệng chép vài cái, nhếch miệng cười nhẹ. Nụ cười tà ác, ẩn ý tràn đầy tính thâm độc.

Vươn tay ngáp một cái: “Oai..” Chép miệng vài cái, rồi nằm bất động.

Nhìn bộ dạng hồ hững, không quan tâm gì cả, mà cứ an giấc kia. Thân ảnh đã đến bên cạnh chiếc phụng sàng.

“Ta, không phải đến canh cho nàng ngủ.” Ánh mắt thanh u nhìn người kia đang an giấc.

Động tác cực kì nhanh. Lệ Khuynh ngồi bật dậy, xoay người, đồng thời tay thuận thế rút cây trâm cài tóc ra, đâm thẳng về phía hần một cách đột ngột.

Mỗ nam từ cũng không ngờ nàng lại hành động như thế. Không phải là hần không thể né tránh, mà là hần cố tình để nàng đâm trúng.

“Phập!” Cây trâm đâm vào ngực của hần, máu bắt đầu đi ra, thấm ra bên ngoài y phục.

Lệ Khuynh nhú mày, đôi mắt thoáng qua vài tia kinh ngạc.

Tại sao hần không tránh? Chẳng lẽ, lão nương đâm phải chỗ thịt thừa, nên hần không biết đau?

Nam Chương Truy Kinh nhìn nàng, cúi đầu nhìn ngực của hần một cái. Ngẩng đầu nhìn nàng, miệng cười nhẹ.

“Nàng hận ta đến vậy sao?”

Dứt lời, hần bắt lấy tay nàng đẩy mạnh vào, làm cho cây trâm kia đi sâu thêm vài phần.

“Này!” Lệ Khuynh liền hốt hoảng, kéo tay mình ra.

Nàng vội kìm lại, muốn thu tay về. Nhưng không được. Cây trâm đã đi sâu thêm vào, máu bắt đầu chảy ra ngày một nhiều.

“Nếu nàng hận nhiều như thế!? Vậy, hãy giết ta đi.”

Bàn tay to đó lại tiếp tục tăng thêm lực đạo, ép tay đang cầm cây trâm của nàng lại đâm sâu thêm vào ngực của hần.

Lệ Khuynh vội dùng luôn tay kia để kìm chế lực đạo lại, không cho hần đẩy cây trâm vào nữa. Nếu đẩy vào nữa, chỉ sợ có án mạng.

“Người điên sao? Mau bỏ ra.” Tên khùng này!

Đôi mắt u lạnh nhìn nàng, mang theo vài phần ám áp cùng đau thương. Miệng hần, vẫn cứ giữ nguyên một góc độ cười yếu ớt.

Truy Kinh vẫn nắm lấy tay của nàng, rút mạnh cây trâm cài tóc ra. Gương mặt nghiêm túc, trong đôi mắt u lạnh kia lại ánh lên vài phần vui vẻ.

“Nếu không nở ra tay, thì...đi với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Một tiền hạ ba chim

Tiết trời về đêm càng lúc càng lạnh, xem chừng tuyết cũng sắp rơi.

Lạc Hoa cung.

Phương Hạ Y đứng ở phía trước cửa của tẩm phòng, ánh mắt vẫn dõi theo một hướng, trong đôi mắt có chút gì đó hối hận cùng thương tâm. Tầm nhìn càng lúc càng xa, đến khi thân ảnh màu tím kia đã khuất bóng nàng vẫn không thu lại tầm mắt.

Tiểu Thanh đứng bên cạnh, thấy trời lạnh thế này, mà chủ tử thân thể lại đang còn mang bệnh, nếu cứ còn đứng mãi ở đây, e rằng bệnh tình lại nặng thêm mấy phần.

“Nương nương. Bên ngoài lạnh lắm! Để nô tỳ dìu người vào trong nghỉ ngơi.” Vị cung nữ đó cuối cùng nhịn không được mà lên tiếng.

“Ừm!”

Hai người vừa bước vào trong phòng thì thấy một vị nam tử đang ngồi ở bàn thưởng trà, thân hấn vận một bộ hắc y.

Phương Hạ Y có chút kinh ngạc nhưng ngay sau đó liền cho Tiểu Thanh lui ra đóng cửa, bảo nàng ta ở phía ngoài canh giữ.

Thực phi đi đến bên cạnh bàn, ngồi đối diện với vị nam tử kia, nàng cười nhẹ.

“Biểu ca. Không biết, có việc gì mà huynh lại đến vào giờ này?”

Thái Hiền Cảnh không nói gì, đặt ly trà xuống, đưa tay vào áo rồi móc trong người ra một vật gì đó, rồi đặt lên bàn. Hắn đẩy vật lên phía trước, rồi hỏi.

“Vật này, là đồ của muội?”

Xem giọng nói, rõ ràng hắn biết chắc đây là đồ của Thực phi, không thể sai được.

Hắn cũng không có kinh ngạc gì mấy với những chuyện nữ nhân trong chốn hậu cung này, vì muốn đạt được địa vị cao nhất mà bất chấp tất cả, không trừ thủ đoạn gì, ngay cả chuyện thủ tiêu tỷ muội ruột thịt của mình cũng dám làm!

Hạ Y nhìn miếng ngọc màu vàng nhạt trên bàn có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao miếng ngọc của nàng bị mất cách đây vài ngày lại ở trong tay của biểu ca?

“Đúng vậy! Miếng ngọc này là của muội. Tại sao, nó lại ở trong tay của huynh?”

Thái Hiền Cảnh nhìn về mặt Hạ Y đang kinh ngạc, hần bình tĩnh nói rõ từng chữ một: “Huynh nhặt được nó ở trong tẩm phòng của hoàng hậu!”

Dứt lời, mắt hắn vẫn không dời, dẫn tỉ mỉ quan sát biểu hiện trên khuôn mặt của Thực phi.

“Trong tẩm phòng của hoàng hậu?” Hạ Y có chút sùng sốt, nhưng rồi nàng lại nhếch mép cười lạnh: “Chẳng lẽ..”

Không đợi Thực phi nói hết lời, Thái Hiền Cảnh đã lên tiếng, nói: “Đúng vậy!”

Hạ Y cười nhẹ, nhìn Thái Hiền Cảnh: “Huynh cho là muội, là kẻ sát hại hoàng hậu vào đêm trước sao?”

Nàng nhặt miếng ngọc phi thủy màu vàng nhạt kia lên rồi giơ lên trước mặt của hắn.

“Chỉ dựa vào miếng ngọc này, mà huynh đã cho là muội, là kẻ sát nhân đó rồi sao?”

Nàng đặt miếng ngọc xuống, nói tiếp.

“Mặc dù lúc còn ở trong phủ, muội thừa nhận, là muội không hề vừa mắt với Tứ muội. Nhưng nói gì, thì dòng máu mà muội ấy đang mang trong người là dòng máu của nhà họ Phương, cũng là Tứ muội của Phương Hạ Y muội! Dù có ác cảm và độc ác đến cỡ nào, muội cũng không thể nào mà nhẫn tâm dồn muội ấy vào con đường chết như thế!”

Ngọc bội phi thủy kiều như thế này, có đến bốn cái và gồm có bốn màu: xanh nhạt, vàng nhạt, cam nhạt, trắng. Đại phu nhân đã tốn tâm tư cho đặt làm bốn miếng, cứ vào sinh thần thứ 15 của một trong bốn tỷ muội của nàng, bà liền đem tặng một miếng, trên dưới Phuong gia đều biết. Đại tỷ là màu trắng, Nhị tỷ thì là màu xanh nhạt, còn nàng thì là màu vàng nhạt, Tứ muội thì có màu cam nhạt.

Và trên mỗi miếng ngọc đều khắc ghi rõ họ tên của tỷ muội họ. Các nàng đều mang nó bên người, xem nó như là vật bất ly thân, dù là đi đâu cũng mang theo bên mình, kể cả lúc vào cung. Nhưng do Tứ muội vào cung, nên nàng đã không dám mang nữa, vì an toàn của cả hai! Tứ muội cũng không thấy mang nó bên mình.

“Hy vọng muội nhớ kỹ lời mình đã nói!” Hân hy vọng hai tỷ muội của họ sẽ không vì chức vị hoàng hậu kia, mà tương tàn rồi có một kết cục không mong muốn nhất trong hậu cung này!

Thái Hiền Cảnh nói đến đây thì dừng lại, móc ra thêm một miếng ngọc màu cam nhạt nữa đặt lên bàn. Hân đưa miếng ngọc màu vàng kia ra trước, chỉ là muốn xác nhận và thử vị Thực phi này có mấy phần ác ý với hoàng hậu mà thôi!

Nàng ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ, cười nhẹ: “Biểu ca ta tin muội, không có hạ độc thủ với muội ấy!”

Hân vẫn chưa mang hai miếng ngọc giao ra hay nói cho bất kì ai biết, nếu giao hai miếng ngọc ra thì chẳng khác nào đem tất cả đầu người trên dưới của Phuong gia giao ra.

Vì kẻ kia không chỉ muốn hoàng hậu phải chết, mà còn muốn Thực phi phải chết cùng và lôi tất cả người ở Phuong gia xuống nước!

Xem ra, có kẻ nào đã biết thân phận thật của Khuynh nhi rồi! Mà kẻ này, lại muốn Phuong gia không tồn tại nhất!

Đúng là một tiền song điều!

Đầu tiên là giết hoàng hậu trước! Dựa vào miếng ngọc màu vàng nhạt để lại đó, có thể giá họa cho Thực Phi chính là kẻ giết hoàng hậu, lại muốn vạch trần thân phận của hoàng hậu sau khi chết để Phuong gia mang tội khi quân!

Mà nếu không giết được hoàng hậu hay giá họa không được cho Thực phi thì dựa vào hai miếng ngọc, cũng coi lần hành thích này không hề thất bại!

Kế hoạch rất song toàn! Trước sau gì, thì hoàng hậu và Thực phi kẻ cả Phuong gia đều chết! Quả là hiểm độc!

Nếu ngày hôm đó để cho Miêu Dân Tê đi điều tra, e rằng không tránh được họa diệt vong cả gia tộc!

Hạ Y nhìn hai miếng ngọc, nàng cũng đã nghĩ ra được mục đích mà tên sát thủ để lại miếng ngọc của nàng, không chỉ muốn giá họa cho nàng, mà còn muốn hại Phuong gia, nên nàng không khỏi lo lắng.

“Vậy huynh tính sao đây?”

Nếu chuyện này mà để hoàng thượng truy ra, Phuong gia sẽ mang đại tội, không chết cũng bị lưu đầy ra biên ải mãi mãi không về được, mà như vậy thì không khác nào là xử tội chết!

Nếu biết trước sự tình nghiêm trọng như thế này, thì đã không cho ả Tứ muội sao chổi của nàng vào cung rồi!

Thái Hiền Cảnh trầm mặc một lúc thì lên tiếng: “Dù gì thì phải kết thúc vụ án mưu sát hoàng hậu hàng loạt này càng sớm càng tốt trước! Đưa Khuynh nhi ra khỏi cung, trước khi hoàng thượng biết thân phận thật sự của muội ấy!”

Phuong Hạ Y bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng, vội nói: “Nhưng không phải, Tứ muội và Phuong gia đã không còn quan hệ gì rồi sao? Thì sợ gì chứ, cho dù có truy ra...” Minh à chết thôi!

Thái Hiền Cảnh nhíu mày, có chút tức giận hỏi: “Chẳng lẽ muội định để muội ấy chết?”

Hạ Y cúi đầu: “Không. Muội làm gì có ý đó?”

“Muội nên biết. Muội ấy và Phuong gia vẫn còn quan hệ! Chuyện muội ấy cắt đứt mối quan hệ với Phuong gia chỉ là để phòng ngộ nhờ..Nếu truy ra, biết tất cả chỉ là giả. Muội nghĩ, Phuong gia có thể thoát tội?”

Thái Hiền Cảnh định nói tiếp, nhưng lại hừ lạnh, tức giận nói: “Chẳng phải, mọi chuyện, việc muội ấy vào cung, cũng một phần là vì muội hết sao? Nếu không do nẫu thân của muội ép buộc..”

Đại tướng quân cố kìm cảm xúc lại, không để phát tiết, tức giận về chuyện Lê Khuynh bị ép buộc vào cung tranh sủng hộ Tam tỷ của nàng, mà hiện tại tính mạng nàng đang ngàn cân treo sợi tóc.

Hân bưng ly trà lên uống cạn, rồi đặt xuống: “Thôi bỏ qua chuyện muội ấy bị ép vào cung đi.”

“Vậy, manh mối của vụ án, huynh đã điều tra được gì rồi?” Không chỉ được phụ thân cưng chiều, mà ngay cả biểu ca cũng hết lòng lo lắng như thế này? Người đứng là có phúc!

Thái Hiền Cảnh lắc nhẹ đầu, thờ dãi: “Chưa điều tra được gì, manh mối không xác định!”

Nghe xong, Thục phi vội hỏi: “Có phải đêm đó, Tứ muội cũng bị hành thích? Là có kẻ ám sát?”

Thấy Thái Hiền Cảnh gật đầu, Hạ Y nhú mày lắm nhảm “Chứ không phải là muội ấy, tự kết..liều sao?”

“Y nhì, muội..đang nói cái gì vậy? Ý muội là sao?” Nghe được mấy lời lắm nhảm của Hạ Y, Thái Hiền Cảnh vội hỏi lại. Tự kết liễu..? Khuynh nhĩ?

Hạ Y lắc đầu lia lịa, cười nhẹ nói: “Không, không có gì!” Nàng vội rót ly trà, bộ dáng có chút bất thường.

“Rõ ràng huynh nghe..” Thái Hiền Cảnh bất lấy tay của Hạ Y, hỏi: “Cuối cùng, có chuyện gì liên quan đến Khuynh nhĩ? Muội nói ‘Muội ấy tự kết liễu’ là sao?”

“Không, muội không có nói gì cả. Muội không có nói như thế! Huynh nghe lầm rồi!” Hạ Y vẫn luôn miệng chối.

Thái Hiền Cảnh buông tay nàng ra, đứng dậy bỏ đi, nhưng trước khi đi, hần buông lời cảnh báo.

“Nếu muội muốn nhìn tất cả người ở Phụng gia đều mất mạng, thì muội hãy giữ lấy bí mật đó!” Hần tin chắc rằng, Hạ Y đã biết điều gì đó về vụ án! Bí mật gì liên quan đến cả vụ án cũng nên!

“Biểu ca..” Hạ Y hốt hoảng ngăn hần lại.

Thái Hiền Cảnh liền ngồi lại bàn, rót trà: “Cuối cùng thì có chuyện gì?”

Thục phi đứng dậy, bắt đầu kể sự thật về mục đích Lệ Khuynh vào hoàng cung.

“Mục đích chính của muội ấy vào hoàng cung này là để, trả thù cho Đại tỷ, cho Tuyệt nhĩ? Dọn đường cho muội lên làm hoàng hậu?” Sau khi nghe xong, mặt Thái Hiền Cảnh không giấu nổi sự sốt và kinh hoàng.

Không thể nào, biểu muội ngốc nghếch và hiền lành của hần, sau lại là kẻ sát nhân mất nhân tính đó chứ? Dù muốn trả thù, cũng không thể ra tay với nhiều người vô tội như thế? Không thể nào!

“Đúng vậy!”

Thái Hiền Cảnh, gương mặt cảm xúc lẫn lộn, hỏi: “Muội ấy chính là kẻ giết tất cả hoàng hậu sau này sao?”

“Muội không biết!” Hạ Y ngồi xuống bàn, miệng cười lạnh: “Cũng có thể là như vậy, cũng nên?!”

Ai cũng bị bộ dạng ngu ngốc của nó đánh lừa! Ngay cả nàng vừa nghe qua, còn khiếp sợ đây!

Thái Hiền Cảnh khó khăn lắm mới trấn định tinh thần của mình xuống một chút, hần nhìn Hạ Y hỏi: “Vậy, sau khi giết vị hoàng hậu cuối cùng kia. Muội ấy sẽ lên làm hoàng hậu, rồi sẽ tự sát, kế tiếp sẽ đến muội lên làm hoàng hậu?”

“Kế hoạch lúc đầu là như thế! Nhưng sự tình, tiến triển ra sao thì muội không biết rõ. Huynh muốn biết thì..”

Chưa nói hết thì thân ảnh của biểu ca nàng đã biến mất tiêu rồi.

Thái Hiền Cảnh vội vàng kéo khăn che mặt lên, thì triển khinh công đến Phụng Nghi cung nhanh nhất có thể.

Hần cứ tưởng sự việc Lệ Khuynh vào cung là vì bị ép buộc, là vì Bát vương gia mà nghĩ không thông, nên hần đã cầu Bát vương gia vào cung đưa muội ấy ra khỏi cung, hy vọng muội ấy sẽ đồng ý bỏ trốn khỏi Tần Y quốc. Nhưng hiện tại, sự việc không chỉ đơn giản như thế!

Ở hậu hoa viên của Phụng Nghi cung, 11 người toàn thân mặc áo đen, che kính dung mạo, tay cầm vũ khí đang quỳ trước một tên. Toàn thân tên đó cũng vận một bộ hắc y, đeo mặt nạ, áo choàng phủ kín cũng là màu đen.

“Lần này tuyệt đối không để xảy ra sai sót. Có biết chưa?”

“Chúng thuộc hạ nhất định sẽ không để xảy ra sai sót!”

“Mau đi đi.”

“Dạ!”

Dứt lời, 11 tên đó liền phi thẳng về hướng của tấm phòng hoàng hậu.

Phụng Nghi cung, tấm cung của hoàng hậu nương nương.

Toàn bộ cung nữ và thái giám trực đêm trong tấm phòng, lẫn thị vệ canh gác trước sau và xung quanh trong tấm khoảng 10m đều bị Triệu Vương và thuộc hạ của hắn ta hạ, đánh tráo thân phận.

“Ài..” Hương Ly vừa đi vừa ôm bụng than thở: “..Đau chết đi được!”

Không hiểu nàng ăn phải thứ gì, mà đi ngoài cả mấy lần rồi, mà vẫn chưa chịu dừng.

Hương Ly vừa đi đến cửa của tấm phòng hoàng hậu thì cũng không để ý, hai vị thái giám đứng như tượng và không hề cử động nữa, mà nàng cứ đẩy cửa rồi đi vào phía trong của tấm phòng.

“Um..ư...”

Nàng ta vừa mở cửa đi vào phòng, một tên ám dạ từ đâu xuất hiện, vừa bịt miệng nàng, rồi điểm huyết nàng.

Hương Ly hoảng sợ, nhưng khi thấy được dung mạo của hắn ta thì trừng mắt nhìn. Triệu Vương? Sao hắn lại đến đây? Không lẽ..

“Hương Ly?”

Triệu Vương kinh ngạc nhìn vị cô nương mà hắn đã điểm huyết, ngay sau đó hắn lại giải huyết đạo cho nàng ta.

“Ngươi đến đây để làm gì?”

Triệu Vương không trả lời, mà hắn quay đầu nhìn vào phía trong kia.

“Bát vương gia đến sao?” Dứt lời, nàng ta liền đi vào trong.

Triệu Vương vội ngăn lại: “Ngươi vào để làm gì?”

Bên trong phòng ngủ của hoàng hậu.

Thân chi vận bộ đồ lót ngắn màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo lụa mỏng dài thướt tha cũng là màu trắng. Hoàng hậu cứ thế mà đứng nhìn tên đã đột nhập vào phòng của mình một cách bất minh.

Lệ Khuynh ngưng động nhìn hắn, hơi nhíu mày, có chút khó tin về câu kết mà hắn mới nói với mình, ngay cả ánh mắt mà hắn đang nhìn mình có thể thấy, hắn đối với khối thân thể này có chút tư vị gì đó bất thường!

Ánh mắt của hắn, càng nhìn thì càng làm nàng cảm thấy có chút tội lỗi. Nếu hắn là người thân hay đại khái quan trọng đối với khối thân thể này, thì..

Bỗng nàng cảm thấy lương tâm ở đáy lòng mình kêu gào dữ dội, cảm giác tội lỗi trào dâng lên cuồng cuộn, nhưng tiếc là tâm ma của nàng quá lớn, cảm giác tội lỗi gì đó, hay cái kiểu lương tâm cắn rứt liền bị chó tha ngay, liền tìm cách chối đi tội lỗi mà mình đã gây ra.

Nhưng là do hắn..Ăn miếng trả miếng thôi! Ai bảo hắn làm cho tinh thần lẫn tâm lý của mình hoảng sợ, rồi làm té ngã mình làm chi? Có oán tất báo, khoảng cách một tác đó, ngu sao không báo, khờ dại gì mà chờ đến 10 năm sau mới báo thù, rồi để làm quân tử sao?

Vừa rút tay của mình ra khỏi tay của hắn, nàng vừa nhếch mép cười gượng, làm ra vẻ vô tội, khẩu khí thì nghe qua mà ai có thể chắc mót được một tí của kẻ thành khẩn thấy có lỗi thì cũng khó.

“Đúng, là ta không nở ra tay với ngươi. Ngươi cũng thấy rõ có phải không?”

“...” Nam Chương Truy Kinh nhìn vị nữ nhân đang nói.

“Nhưng thật xin lỗi ngươi, ta..Cái này là ta nói, ta chỉ ‘Lỡ’ thôi!”

Nàng cầm cây trầm bạc đưa lên trước mặt của Truy Kinh, nói tiếp: “Ta nói cho ngươi biết, cây trầm này có độc! Mà độc đó, ta không có thuốc giải! Chỉ đơn giản như thế thôi!”

Cây trầm đó, chính là cây trầm nàng dùng để thử độc trong chén cháu độc kia.

Có lẽ hắn xui xẻo, hôm nay tự dung nàng lại hồ đồ đi lấy cây trầm đó ra để dùng.

Lúc nàng đâm hấn, cứ nghĩ hấn với thân thủ cao siêu như thế, hấn sẽ tránh là cái chắc, nhưng cái chắc kia, nàng không ngờ đến là, hấn không tránh?

Mà lúc nàng chợt nhớ đó là cây trâm độc, thì đã muộn. Nàng đã cố ngăn lại, mà hấn cứ muốn đâm vào thân. Nếu hấn có chết, cũng không thể trách nàng, là hấn tự tìm đường chết!

Nàng không hề có ý định giết hấn, chỉ ngộ sát thôi! Nói cho cùng, nàng vô tội!

“Sao? Có..độc sao?”

Truy Kinh thấy Lệ Khuynh gật nhẹ đầu, miệng còn cười ra vẻ vô tội. Một tay hấn ôm lấy ngực, một tay diễm vài huyết đạo gì đó. Hấn cảm thấy đầu óc bắt đầu choáng váng, mắt bắt đầu mờ mờ, thân có chút đứng không vững nữa.

“À! Còn chuyện người có lòng tốt muốn đưa ta ra khỏi đây. Người hãy đi một mình đi, ta ở lại! Cảm ơn ý tốt của người!”

“...” Thân thể của Bát vương gia bắt đầu xiên vẹo, không có trọng tâm, đứng không còn vững nữa.

“Này, này! Người đừng..đừng có chết ở...” Chưa nói hết thì, chuyện đã đến.

“Phịch.” Cả thân người của Truy Kinh ngã đổ về phía trước.

“Này!” Đôi chân của Lệ Khuynh rung rẩy, thân thì cố trụ khỏi thân thể khổng lồ kia đang đổ ập vào người nàng.

“Nặng quá!”

“Khuynh nhi..Nàng..” Truy Kinh thì thào vài tiếng không rõ ràng, rồi ngất lịm đi.

Đầu hấn ngã tựa vào vai của nàng, lúc này sức nặng của hấn đã đến mức ngàn cân rồi, mà sợi tóc như nàng làm sao chịu nổi, nên nàng bị hấn đè bẹp trên phụng sàng.

“Con mẹ nó!” Tiếng hét vang vọng trời xanh.

Hương Ly và Triệu Vương nghe tiếng hét của hoàng hậu, hai người liền chạy xông vào bên trong, thì vừa thấy cảnh Bát vương gia ngất lên người của hoàng hậu như thế nào.

“Bát vương gia..” Hai người kia vội kêu lên.

“Còn..không..mau lại đây? Mau lên...” Lệ Khuynh mặt đầy thống khổ khi bị một con voi to tướng đè bẹp.

Quân lính đứng canh gác xung quanh liền hô hoán chạy đến tẩm phòng hoàng hậu, bao vây chung quanh.

“Hoàng thượng...” Tiểu Ninh Tử cùng Tiểu Thuận Tử vội kêu hoàng thượng, chân thì chạy theo thân ảnh màu tím kia.

Nam Chương Khải Thụy vừa đi đến cửa cung của cung Phụng Nghi thì nghe tiếng hét một tiếng thất thanh ‘Con mẹ nó’ của nàng thì vội thi triển khinh công đi ngay.

Kể cả Diệp Lương và Diệp Ảnh luôn âm thầm đi theo cận kề bên hoàng thượng cũng gấp gấp đuổi theo vị chủ nhân của bọn hấn ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kéo một đồng minh

Bóng tối bao trùm vạn vật.

Toàn cung cảm khá yên tĩnh, trừ tẩm cung của hoàng hậu đèn đuốc vẫn thấp sáng thì hầu như những phòng của các cung đã tắt lịm.

Mười một tên hắc y nhân thi triển khinh công tiến về tẩm phòng của hoàng hậu để tiến hành kế hoạch thích sát, đột ngột nghe được tiếng gọi ám hiệu từ đầu vang lên, không nghĩ nhiều, tất cả thân ảnh liền tung mình tản ra tứ phương tám hướng, biến mất mà không hiểu lý do là vì sao?

Trước tẩm phòng của hoàng hậu đang náo động không ít, có lẽ là vì lý do này nên bọn sát thủ mới không hành động.

Quân lính hô hoán chạy đến thì thấy có khoảng hơn cả chục tên hắc y tay cầm vũ khí từ trong tấm phòng của hoàng hậu bay xông ra. Bọn binh lính liền đuổi theo mấy tên hắc y nhân, hô hoán bắt người, từng đạo quân kéo đến dùng cung tiễn bắn về phía bọn thích khách.

“Mau bắt lấy thích khách!”

“Mau hộ giá!”

“Mau bảo vệ hoàng hậu!”

“Mau bắt lấy chúng!”

“Đuổi theo!”

Mấy tên hắc y nhân được lệnh liền tản ra, ly khai để đánh lạc hướng bọn quân binh đang đuổi theo sau ráo riết không buông tha.

Cả hậu cung vì thế bị náo động một phen, đèn phòng của các cung ở hậu cung dần được thắp sáng lên.

Bát vương gia bị trọng thương, hắn ta được Triệu Vương và một tên áo đen hộ tống xuất cung, theo sau còn có một tán quân binh đuổi theo, nhưng hầu như số lính đuổi theo toàn là thuộc hạ của Bát vương gia cải trang thành.

Một tiểu tướng vẫn đầu ra lệnh: “Mau, mau đuổi theo, bắt lấy chúng! Không được để chúng trốn thoát!”

Tiếng binh khí va chạm, tiếng người la ầm ĩ và hô hoán náo động cả hoàng cung. Sự tình hỗn loạn, phức tạp.

“Người mau đưa chủ tử của người đi trước đi. Ta sẽ ngăn bọn họ.” Tên mặc bộ hắc y vừa giao đấu với bọn quân lính vừa nói.

“Người bảo trọng.” Nói rồi, Triệu Vương liền sử dụng khinh công đưa Bát vương gia đi trước, nếu không đi chỉ sợ một lúc nữa quân binh kéo đến chặn tất cả đường thoát thì có nước là chết.

Tên hắc y nhân cầm đầu ra sức ngăn cản các quân binh, lại phải đỡ tên bắn liên tục về phía hắn ta. Nếu để ý kỹ thì thấy hắn chỉ đã thương bọn quân lính, chứ không thẳng tay giết.

Thấy tình hình càng lúc càng phức tạp và khó ứng phó, tên hắc y nhân dẫn đầu hạ lệnh rút lui, ai ngờ lúc hắn ta vừa quay đầu định rồi thì bị một chưởng từ đâu bay đến. Bị tấn công quá bất ngờ nên hắn không kịp né tránh, chỉ kịp phản ứng, lấy kiếm chắn trước người, nhưng vẫn ăn trọn một chưởng lực lớn đó, thân bị đẩy ra sau khá xa.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi cứ thế trào ra khỏi miệng, thấm ra lớp khăn che mặt. Thân thể có chút chật vật, chao đảo, hắn dùng kiếm để chế trụ bình ổn thân người, trong đầu liền không khỏi cảm thán.

Người này nội công đúng là thâm hậu, hắn đã dùng trường kiếm cùng nội lực của bản thân để áp chế một phần để giảm bớt lực sát thương nhưng cũng không tránh khỏi nội thương, nếu không kịp đỡ thì sao đây? Kết cục chắc là chỉ có một chữ...chết!

Đôi mày hắn ta càng lúc càng nhăn lại khi thấy rõ diện mạo của tên đã hạ thủ với hắn ta, người kia thân một trường bào màu tím lạt phất trong gió lạnh, áo choàng trắng xám khoác ngoài, tay không vũ khí, khí thế uy áp bức người, mặt đa phần lạnh nhạt.

Hoàng thượng!

Lang Đình Nguyên dẫn đầu đội quân xông vào trong phòng ngủ của hoàng hậu thì thấy Hương Ly đang chắn trước mặt hoàng hậu nương nương, nàng ta cũng đang bị trọng thương không nhẹ, ngoài nàng ta ra thì không thấy vị cung nữ hay thái giám nào khác nữa.

“Mau bảo vệ hoàng hậu!”

Một số quân lính liền vây quanh hoàng hậu và đề cao cảnh giác, một số khác đi lục soát xung quanh tấm phòng.

“Hạ thần cứu giá chậm trễ, xin hoàng hậu trách phạt!” Hắn ta ôm quyền, cúi đầu, quỳ hành lễ trước mặt hoàng hậu thỉnh tội.

Lệ Khuynh không để hắn vào mắt, khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi một cách rõ ràng, tay ôm tiểu bạch hồ ép sát thân vào người Hương Ly run rẩy, gương mặt kém sắc, tái nhợt, hoảng sợ tột cùng. Nhưng ấn nhãn trong đôi mắt là một cái nhìn lạnh lẽo đầy bất mãn với bọn người mang danh nghĩa đến cứu giá kia.

Đám này được cái, chỉ biết làm màu. Nếu có thích khách thật, bọn họ vào cứu giá gì đó mà vào ngay bây giờ, chắc cũng đến để thu dọn tàn cuộc mà thôi! Sợ hoàng hậu nàng đã thăng thiên từ lâu rồi!

“Nương nương, người không sao chứ?” Hương Ly lo lắng hỏi.

Nàng, một cái liền diễn tròn vai của mình, ngay lập tức sử dụng chiêu bất tỉnh nhân sự đứng ngất với cái lí là thân thể nữ nhân vốn yếu đuối, không chịu được chấn động tâm lý, toàn thân mềm nhũn.

Tiểu hồ ly rời khỏi chủ, hình như nó cũng muốn phụ diễn nên ra sức liếm láp mặt của nàng, miệng không ngừng kêu cái gì đó có trời mới hiểu.

Cơ mặt của Lệ Khuynh có chút biến động sau mỗi lần cái lưỡi của con tiểu bạch hồ lướt qua, nhưng vẫn cố nhịn, bị nhột và khó chịu không hề nhẹ.

Hương Ly mắt xẹt qua một tia cả kinh cùng bất ngờ trước hành động và biểu hiện của nàng, nhưng một giây đó liền trấn tĩnh phối hợp với nàng.

“Hoàng hậu nương nương.” Mọi người hốt hoảng.

Hương Ly đỡ lấy thân thể của hoàng hậu, quay đầu nhìn tên tiểu tướng quân mặt than kia, khẩn trương nói: “Mau truyền thái y đến.”

Một lúc sau đó.

Lệ Khuynh đảo mắt thấy những người kia đã ra khỏi phòng, quan sát một lượt liền ngồi dậy nhìn Hương Ly, hạ giọng, nói: “Không được tiết lộ tình trạng của ta bây giờ, cho bất kì kẻ nào biết!”

“Nô tì rõ, tiểu thư người cứ an tâm.” Hương Ly nhìn nàng gật nhẹ đầu.

Trong lòng Hương Ly vui mừng không thể tả, vì biết vị tiểu thư của mình không hề có bất kì về vấn đề đầu óc nào, mà nàng ta còn cảm thấy tiểu thư của mình hình như không còn giống với lúc trước. Nhất là ánh mắt ngày ngày nào đã không còn, có vẻ khá lạnh lẽo và cứng chặc hơn.

Lệ Khuynh nhìn nàng ta một cái rồi hạ mi, tay vuốt tiểu hồ ly trắng trong lòng, nàng dùng chất giọng lạnh vốn có của khối thân thể này: “Ta hiện tại, không biết nên tin ai trong đám người các người.”

Hương Ly nghe xong lời lạnh nhạt kia, không khỏi sùng sốt cùng tổn thương, nghi vấn hỏi: “Tiểu thư, người..”

“Tại sao ta lại nói như thế?” Nàng cười nhạt.

Không cần nàng ta hỏi, nàng liền nói rõ ràng. Mà điều nàng sắp sửa nói ra đây, cũng là điều mà Hương Ly đang nghi hoặc và định hỏi nàng.

“Hiện tại, ta không nhớ gì hết. Tất cả mọi chuyện về bản thân ta lẫn người bên cạnh hay người xung quanh đều không nhớ. Quên tất cả những việc đã từng xảy ra trong quá khứ.”

Đôi mắt Hương Ly càng mở to khi nghe rõ những lời của nàng, mặt và cả thân thể của nàng ta chấn động không ít. Trong lòng Hương Ly rối bời, không biết chuyện này là tốt hay xấu đây? Nói là điều tốt thì cũng có, mà nói là xấu thì cũng có.

Quan sát biểu hiện trên khuôn mặt của nàng ta, nàng lại nói tiếp: “Sau hai lần bị ám toán, ta cũng không rõ, người bên cạnh ta ai tốt, ai có vụn ý xấu với ta. Nên không biết, người là loại người nào? Trước đó, người đối với ta như thế nào?”

Nàng dừng lại một chút, mắt nhìn nàng ta, xem biểu hiện lẫn phản ứng của nàng ta.

Hương Ly nhìn nàng trân trối, nàng ta như đang tiêu hoá lời của nàng, cho dù không nuốt trôi cũng phải cố, dù có kích động cũng phải cố nén xuống để nghe nàng nói rõ ràng trước.

“Tất cả những điều trước đó, ta không cần biết và không bận tâm đến. Cái ta cần là hiện tại và mai sau, người đối với ta như thế nào?” Cuối cùng nàng chột lại hai câu ngắn gọn, về mặt nghiêm túc nhìn tiểu nha đầu trước mặt của mình, chờ đợi.

Nói ra tất cả lời này, nàng cũng đã cân nhắc và liệu trước rồi. Nếu Hương Ly là kẻ có tâm đen tối, là người muốn hãm hại nàng, thì đã sớm cáo trạng vụ Bất vương gia rồi, chứ đâu cần phối hợp diễn một màn vô ích, sẽ không tự động thủ làm thân bị thương để bao che cho nàng.

Nếu nói tất cả chỉ diễn cho nàng xem để nàng tin tưởng nàng ta thì..nàng ta đã đạt được mục đích rồi!

Hương Ly vội quỳ xuống, nước mắt lưng tròng nói: “Tiểu thư, người an tâm đi. Nô tì trước sau như một! Dù có chuyện gì, nô tì cũng sẽ ở bên cạnh người.”

Nàng ta rất thông minh, biết nàng tự dung nói ra bí mật lớn này, cũng có nghĩa là nàng đã chọn tin tưởng nàng ta rồi!

“Người đứng lên đi.” Nàng cười nhẹ, nhưng sắc mặt có chút không tốt, có lẽ do thương tích vẫn chưa khỏi hẳn.

Khí huyết trong người có chút bất ổn, chắc do nội thương, mà bị nội thương phải cần có nội công chữa trị mới mau chóng bình phục, chứ chi thuốc than thì không biết đến lúc nào? Nói về khoảng nội công, nàng bất lực!

Hương Ly vội đi đến bên nàng, lo lắng hỏi: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Lệ Khuynh nhìn Hương Ly nói, sau lại bổ sung thêm: “Nhưng thể trạng của ta, không được tốt!”

Hương Ly vừa nghe mặt thoáng hốt hoảng, hỏi: “Vậy, vậy để nô tì đi truyền thái y đến xem lại.”

Lệ Khuynh vội ngăn nàng ta, thờ dài, bộ dạng thương tâm nói: “Tim thái y, cũng vô dụng!” Cái nàng cần chính là nội công, cần người chỉ điểm!

“Vậy, vậy..ô..ô..ô..” Hương Ly hoảng sợ, khóc lóc, nước mắt giàn giụa nói: “..Người đừng bỏ nô tì lại một mình..ô..ô..”

“Sao? Người nói năng bậy bạ gì đó?” Nàng có bảo mình sắp chết đâu mà nàng ta lại khóc và nói như thế?

Thân thể này, chắc là một phần cũng bị nô tì bên cạnh trù mới chết!

“Chuyện này hết sức quan trọng đối với việc bình phục cũng như việc giữ được tính mạng của ta ở chốn ác liệt này!”

Hương Ly chăm chú nghe nàng dặn dò.

“Mà hai chuyện kia, nhớ thận trọng một chút!” Nàng nhìn nàng ta đang tiếp thu.

“Nô tì đã rõ!”

“Còn nữa..” Nàng định nói thêm gì đó với Hương Ly nhưng lại phát hiện có kẻ khác tiến vào nên dừng lại.

Ngay lập tức Lệ Khuynh nằm xuống, Hương Ly cũng rất nhanh liền hiểu, nàng ta lấy chân phủ lên người của nàng. Tiểu hồ ly ngoan ngoãn nằm bên cạnh chủ nhân của nó.

Hương Ly vừa quay đầu thì thấy Liên Hoa tiến vào, bộ dạng nàng ta rất khẩn trương, lo lắng chạy vào trong.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao quân binh bao vây như thế kia?” Liên Hoa vừa vào trong thì nhìn về phía phụng sàng một cái, miệng hỏi Hương Ly đang đi lại.

“Khi này, có người đến hành thích hoàng hậu.” Hương Ly nhìn bộ dạng của Liên Hoa trả lời, có chút kì quái gì đó khi nhìn nàng ta.

Bị hành thích? Có kẻ nào khác ra tay, sao?

Liên Hoa đầu nghĩ khác, biểu tình ngoài mặt cũng khác, mặt nàng ta đầy lo lắng, vội hỏi: “Hoàng hậu, không sao chứ? Người có bị thương hay không?” Là kẻ nào, cũng muốn mạng hoàng hậu?

Nàng ta muốn lại gần để xem, nhưng Hương Ly vội ngăn.

“Thái y vừa đến xem. Nói người không sao, chỉ hoảng sợ quá độ mà ngất thôi. Vừa mới an giấc, đừng kinh động người.”

Lệ Khuynh hơi hí mắt nhìn họ, quan sát Liên Hoa từ đầu đến chân, một chỗ nhỏ không muốn bỏ sót, mày nàng nhú nhẹ, rồi nhắm mắt lại để cho đôi tai hoạt động. Nghe nói, bọn nô tì thái giám đều bất tỉnh và bị đem đi cấp cứu, sao con này còn chạy loạn thế kia?

“Cũng may, người không bị gì.” Liên Hoa thờ phào, lại quan sát người Hương Ly một chút, nhú mày hỏi: “Muội, cũng bị thương sao?”

“Chỉ là chút thương tích nhỏ, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khoẻ lại, tỳ đừng lo.” Hương Ly cười nhẹ, sờ lên cánh tay phải bị thương của mình.

Tỳ ấy ra ngoài một mình sao? Đi đâu khi trời tối thế này? Chẳng phải Liên Hoa tỳ rất nhát gan, sợ ma sao?

Hương Ly nhú mày, nhìn Liên Hoa có chút nghi hoặc: “Tỳ, ra ngoài một mình?” Bọn nô tỳ lẫn nô tài trực đêm đều bị Triệu Vương đánh mê thì..

“Thật ra..” Liên Hoa nghe qua cũng không biết rõ ý tứ của nàng ta đang nghi ngờ cái gì, về mặt ngữ cảnh cũng có vẻ khó nói, hạ giọng nói nhỏ: “..Tỳ, mới từ nhà xí đi vào!”

Tay xoa xoa cái bụng nói tiếp: “Không biết bữa tối, tỳ ăn phải thứ gì không tốt vào bụng..liền bị đau đi mãi không thôi!”

Hương Ly mắt xẹt qua một chút chấn động, nhưng lại xoa xoa cái bụng của mình, nói: “Muội cũng thế!”

Liên Hoa kinh ngạc: “Muội cũng bị sao?” Sau lại nói: “Đề ngày mai, tỳ sẽ nhờ người đến Thái Y viện xin ít thuốc cầm!”

Hương Ly gật nhẹ đầu, cười nói: “Ừm!”

Đúng lúc đó, có người đến truyền ý chỉ của hoàng thượng, truyền họ đến chính điện của Phụng Nghi cung.

Chính điện Phụng Nghi cung.

Nam Chương Khải Thụy ngồi ở chỗ cao nhất của chính điện, nhướng mày nhìn Thái Hiền Cảnh đang đứng một bên, thần sắc có chút không tốt: “Người đang bị thương, mau lui xuống trước đi.”

Thái Hiền Cảnh trong bộ thiết giáp oai vệ vội đi ra quỳ xuống, cúi đầu, ôm quyền, nói: “Tạ ơn hoàng thượng quan tâm. Hạ thần không sao. Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng lo ngại.” Hắn ta mỉm cười.

Nói là thế, chứ thật sự thì hắn bị thương không hề nhẹ. Nếu hắn đến chỗ hoàng hậu chậm một chút, thì không biết sẽ xảy ra sự tình gì đây? Cũng may hắn đến vừa kịp lúc!

Thái Hiền Cảnh đã cùng thuộc hạ của mình giả làm hắc y nhân đánh lạc hướng bọn quân lính, gây náo động để giúp Bát vương gia rút lui an toàn. Nhưng cũng không ngờ, người truy đuổi hắn không chỉ có bọn cảm y vệ kia, mà còn có cả vị hoàng thượng cao cao tại thượng của mình nữa!

Thương tích này thì khỏi nói, chính là do hoàng thượng ban tặng cho hắn! Nếu lúc này, không nhờ có Mộ Thiên đến đúng lúc thì cái mạng này của hắn, có lẽ đã bị hoàng thượng lấy đi.

“Trẫm thấy người vì truy đuổi thích khách mà bị thương cũng không nhẹ. Mau lui về nghỉ ngơi đi.” Khải Thụy cau mày, thấy thân thể chật vật của hắn ta thì lại lên tiếng.

“Ồ trong phủ tịnh dưỡng vài ngày cho khỏi hẳn, rồi hãy tiếp tục chức trách. Diệp Lương, người đi một chuyến đi.” Hắn cho thuộc hạ thân cận của mình hộ tống Đại tướng quân về phủ nghỉ ngơi.

“Vậy, hạ thần xin cáo lui.” Thái Hiền Cảnh hành lễ xong, liền được Diệp Lương dìu đi.

Hoàng thượng vẫn sắc mặt không chút biến động, nhàn nhạt hỏi: “Hoàng hậu, sao rồi?”

“Dạ bẩm hoàng thượng, hoàng hậu không có vấn đề gì. Chỉ do hoảng sợ quá độ mà bất tỉnh, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.” Lý nữ y, Lý Nhu Đồng hay đi theo Mộ Thiên vừa xem mạch hoàng hậu, bẩm báo.

Khải Thụy nghe xong cũng không hỏi gì thêm, hắn nhìn đám nô tài của Phụng Nghi cung, gương mặt không rõ đang vui hay buồn, hay tức giận.

Nhắc ly trà lên, tay đảo nhẹ ly trà, hỏi: “Các người nói xem. Các người đáng tội gì?”

Một đám người có mặt ở tâm phòng cũng như không có mặt!

Lần trước hoàng thượng đã cảnh cáo, nay sự việc lại xảy ra thử hỏi ngài sẽ làm gì bọn họ đây? Nhưng cái chuyện này, khác với chuyện lần trước, lần này là có người hành thích, chứ không phải do họ mà ra. Nhưng họ khó thoát tội được. Không nhiều cũng ít!

Chỉ vừa nghe xong, thân của bọn nô tài đang quỳ không khỏi càng lúc càng thêm run rẩy, sợ hãi hiện rõ trên nét mặt của từng người.

“Hoàng thượng, xin người khai ân, tha mạng cho chúng nô tài.”

Bọn cung nữ lẫn thái giám dập đầu lia lịa, miệng cầu xin tha mạng không ngừng. Chuyện này, sao có thể tính hết lên đầu của họ chứ?

Mộ Thiên đứng bên cạnh hắn liền hạ giọng, khẽ nhắc nhở: “Hoàng thượng, chuyện lần này là do thích khách.” Hắn ta sợ, vị hoàng đế này nổi hứng đem họ đi chém hết!

Nam Chương Khải Thụy đặt mạnh ly trà xuống bàn một cái thật mạnh, nước trong tách trà cũng rơi không ít ra ngoài, thần sắc của hắn không có chỗ tốt, mặt tối sầm.

Chuyện này nặng hay nhẹ, hắn tự biết cân nhắc!

Mình công công cũng hoảng sợ, tay cầm cây phát trần run run, mắt liếc tên không an phận kia một cái, như nói: Người làm ơn im lặng đi!

Mộ Thiên chân tự chủ, lùi về phía sau. Hắn có nói cái gì sai sao? Đầu thế giận cá mà chém thót được? Đồ tất cả tội lên họ?

“Chuyện thất trách lần này, trẫm sẽ không truy cứu.” Hoàng thượng mặt phủ một tầng băng mỏng, nói xong liền bỏ đi.

“Đội ân hoàng thượng. Đội ân hoàng thượng.” Chúng nô tài trên dưới dập đầu đa tạ hắn tha mạng.

Hoàng thượng hết lần đến lần khác bỏ qua chuyện thất trách của họ, không biết là do ngài độ lượng hay người có vụn tâm gì khác đây?

Ra khỏi cửa cung Phụng Nghi đã khá lâu, tâm tình hoàng thượng vẫn không thấy tốt lên cho mấy, mặt vẫn xám xịt. Đám nô tài vẫn theo sau hắn ngay cả thờ họ cũng nén xuống, chân kiềng cao mà bước.

Mộ Thiên cũng quyết không rời đi, không phải hắn ta không biết nơi đây đang rình rập nguy hiểm mà cũng tiến đến mà là vì hắn ta biết, hoàng thượng sẽ

không tha cho hần ta, có trốn cũng không khỏi, thôi thì cứ đối mặt.

Không khí trầm mặc và im lặng, bỗng giọng hoàng thượng vang lên bên tai của bọn họ làm thót tim.

“Không bắt được tên nào sao?”

Lang Đình Nguyên mặt nghiêm nghị và lạnh như tiền, tiến lên thêm vài bước, bẩm báo: “Dạ thưa hoàng thượng, bắt được hai tên. Nhưng hai tên đó đã tự tử.”

“...” Hoàng thượng nghe xong cau mày, sắc mặt lại càng thêm âm trầm.

“Hai tên ngu ngốc! Vì bảo vệ cho tên chủ mưu, mà không tiếc tính mạng!” Mộ Thiên đi ở sau lên tiếng, lại nói thêm: “Chắc..Cần gì hy sinh cả tính mạng, cuối cùng được lợi gì mà không thấy được?”

Nam Chương Khải Thụy nghe xong câu cuối cùng thì dừng bước, không nặng không nhẹ nói: “Trẫm không cần người đến cứu giá!” Nói xong tiếp tục sai bước đi.

Nếu khi này, không phải tên này từ đâu chạy đến, thì hần đã bắt sống được một tên rồi!

“Hoàng thượng, ngài sao lại nói như vậy?” Mộ Thiên đi theo sau hoàng thượng, không sợ chết nói thêm: “Khi này, nếu ta không đến kịp, chỉ sợ ngài..”

“Chỉ sợ trẫm? Người còn mặt dày, cả gan nói ra những lời này sao?” Khải Thụy cười lạnh một cái, lại nói: “Không biết người đến tiếp ứng hay đến giúp cho tên hắc y kia chạy thoát thân?”

“Oan uổng cho ta..” Tên mõ nam kia bày bộ mặt uỷ khuất, lại cố tình nói: “Nếu ta không đến. Vì bảo vệ ngài mà không tiếc thân, lấy thân đỡ cho ngài nhất kiếm kia..chỉ sợ rằng ngài đã sớm..” Lìa đời. Hần không gan đến mức nói ra hai chữ bất kính kia.

Đúng vậy, Mộ Thiên hần ta cố tình bay ra cản, nhưng là cản hoàng thượng ra tay chứ không phải tên sát thủ kia. Hần nhận, hần làm vậy là sai, nhưng cũng không thể không ra tay ngăn hoàng thượng hạ thủ!

“Người, mau rút ra khỏi hoàng cung của trẫm càng sớm càng tốt! Trẫm không muốn nhìn thấy mặt của người nữa.” Khải Thụy thần sắc càng lúc càng xấu, sao trên đời này lại có loại người như hần chứ?

Mộ Thiên sờ chóp mũi, lại muốn ghẹo gan vua: “Hoàng thượng, ngài có lẽ đã quên. Lần trước chúng ta đã giao kèo, ta hiện tại vẫn chưa có thể đi.”

“Người tốt nhất ở yên trong thái y viện. Đừng đi quanh quẩn cho trẫm thấy mặt.” Khải Thụy nhếch miệng cười đầy nguy hiểm, lạnh nhạt nói: “Nếu thấy, người không cần mang đầu đi ra khỏi cung.”

Thân trường bào màu tím lất phất, hoàng thượng sai bước đi, tâm tình chính là đang xuống cực thấp. Nghĩ lại, sao lúc trước hần lại hồ đồ muốn mang tên này vào cung? Lại nhiều lần giữ chân hần ta? Hiện tại muốn tống khứ hần đi thật xa, mà không có cách?

“Hoàng thượng bớt giận.” Minh công công cùng hai tiểu thái giám chạy theo hoàng thượng.

Mộ Thiên nghe xong mặt không có chút kinh sợ, mà còn nhe răng cười, miệng gọi tha thiết: “Hoàng thượng..”

Thật ra trong lòng hần đang thờ phào nhẹ nhõm, khi này thấy hoàng thượng cứ lờ mờ tên họ Thái kia, tim của hần tưởng không còn đập. Nhưng cũng may, tên cuồng màu tím này không rõ ngọn ngành, nếu biết thì nhà họ Mộ còn có tên nam tử độc nhất là hần đốt nhang và giữ gìn hương hoá cũng lên bàn thờ ngồi chung với tổ tông mấy đời rồi!

Diệp Ảnh lờ mờ hần: “Bớt phô diễn lại đi.” Nói xong liền nhanh chóng phi thân đi.

“Người..” Mộ Thiên nhếch mép cười gian ác: “Nếu người chạy không kịp thì ăn ngủ không ngon rồi!” Tiểu tử thôi!

“Mộ huynh..” Lang Đình Nguyên mặt than đi lên.

“Chuyện gì?” Mộ Thiên không quay đầu, hần cau mày, tên này sao mặt lúc nào cũng thế kia?

“Đạo này ta ngủ không được, không biết có thuốc an thần nào giúp cho ta an giấc được không?”

Thầy thuốc có lương tâm trả lời bệnh nhân: “Ta nói cho người biết, ta không phải thái y hay ngự y của hoàng cung các người. Đừng hờ ra bảo ta kê đơn, cho thuốc!”

“...” Phía sau im lặng như tờ.

Mộ Thiên thở dài: “Người muốn mất đầu hay sao mà xin thuốc an thần?” Tên mặt than, đầu hần chứa đầu hủ sao?

“...” Một mảnh im lặng.

Mộ Thiên chấp tay ở phía sau, vừa đi vừa nói: “Ngươi đang bảo vệ hoàng hậu mà xin thuốc an thần?”

“...” Lại một mảnh im lặng.

“Ngủ đi rồi khi tỉnh lại, một là ngươi ở cực lạc chơi với phật tổ! Hoặc là đi dạo U Minh giới, hay là gặp Diêm Vương nói chuyện phiếm!”

“...” Vẫn là một mảnh im lặng.

Mỹ nam tử lịch sự, nho nhã sải bước trên con đường ra khỏi hậu cung, miệng thao thao bất tuyệt: “Ta thấy ngươi nên tìm thuốc thông tuệ đi, vừa tốt cho ngươi, lại có ích cho hoàng cung này! Sẵn xin luôn thuốc gì bồi mặt, giúp mặt ngươi có cảm xúc một tí, cho những lúc ngươi xuất hiện ở chỗ nào để chỗ đó liền có sinh khí, đẹp trời một chút! Đề người ta bớt xa cách ngươi, chứ không, người ta không dám đến gần hay ở cùng với ngươi đâu.”

“...” Cuối cùng vẫn là một mảnh im lặng.

“Ngươi khỏi xin ta. Ta không có thứ thuốc đó đâu!”

“...” Một cơn gió nhẹ thổi lướt qua.

Sao im quá vậy? Im lặng, không thèm phản bác? Hắn thật quá đáng!

“Ta nói.” Thân bạch y quay đầu lại nhìn tên mặt than mới phát hiện hắn ta đã dẫn thuốc hạ đi về Phụng Nghi cung, vậy này giờ hắn nói một mình?

Mặt Mộ Thiên tối sầm, nắng: “Tên tiểu tử vô lễ!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Xuất thủ

Năm ngày sau.

Ánh nắng dần dần nhạt đi, mặt trời cũng bắt đầu ngã về tây.

Bình vương phủ của Bát vương gia.

Trong thư phòng, Nam Chương Truy Kinh một thân lục y nhạt ngồi tựa lưng vào thành giường, sắc mặt có chút chuyển biến tốt lên.

Mộ Thiên bạch y không đổi, hắn ta ngồi ở cái bàn bằng gỗ được sơn màu đỏ đặt góc trái bên cạnh cửa sổ, vừa kê đơn vừa nói: “Độc trong người ngài, đã được giải hết. Chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, kết hợp uống vài đơn thuốc ta kê cho sẽ sớm bình phục.”

Bát vương gia nhìn hắn ta, khẽ nhếch miệng cười: “Đa tạ ngươi.”

Không ngờ độc tính mà hắn trúng, lại mạnh đến thế. Nếu không kịp thời được Mộ Thiên có y thuật cao minh cứu chữa, sợ rằng hắn đã sớm mất mạng!

Mà ngàn vạn lần điều mà Bát vương gia không ngờ đến nhất, chính là người ra tay với hắn!

“Ngài đừng khách khí như vậy! Nhưng mà...” Mộ Thiên đặt bút xuống, hắn khẽ thở dài: “..Lần sau, nên cẩn trọng một chút. Ta không phải thần y hay hoa đà cái thế, độc nào cũng giải được.”

Loại độc này, Mộ Thiên tốn rất nhiều công sức lẫn tâm trí mới có thể giải được. Bát vương gia là người luyện công, nói về cảm cực và ngăn cản độc tính xâm nhập đến lục phủ ngũ tạng cũng hơn hẳn người thường, nếu không nhờ có một thân võ công cao thì sợ đã mất mạng từ lâu.

Truy Kinh không nói gì, hắn hơi cúi đầu trầm mặc, nhớ lại sắc mặt và thái độ lẫn những lời của hoàng hậu vào đêm đó, lòng chợt dâng lên một cảm giác không rõ ràng.

Có phải hắn đã quá vô tình, làm nàng tổn thương nặng nề? Hận đến mức này?

Triệu Vương đứng ở phía cửa phòng, khoanh tay trước ngực, hắn có vẻ tức giận nói: “Hoàng hậu cũng nhẫn tâm quá! Ngài có lòng..”

Thấy chủ nhân nhìn qua, Triệu Vương đành ngậm miệng, đứng đó làm tượng, không dám lên tiếng.

Mộ Thiên nhe răng cười, có chút lòng tốt: “Ta khuyên các người, tốt nhất là không nên mạo hiểm như thế này nữa. Còn về phần hoàng hậu, nàng ấy...”
Hắn dừng lại, ánh mắt rất nhanh chuyển về phía cửa: “Ai?”

Triệu Vương và Truy Kinh cũng nhìn ra phía cửa đề phòng, nghe tiếng bước chân ngày một đến gần.

Ở đây ngoại trừ ba người họ thì cũng chẳng có ai dám bén mạng đến gần, vì xung quanh có người canh giữ nghiêm ngặt, không phận sự miễn vào.

Từ ngày Bát vương gia về phủ liền ở mãi trong thư phòng, không cho ai đến gần khi chưa được phép của hắn, người ngoại sự tiến vào một bước liền giết không cần giải thích.

Còn về phần Phương Ny Tư, vương phi của Bát vương gia, nàng ấy được sắp xếp về nhà mẹ đẻ chơi vài ngày. Ny Tư cũng vui vẻ đi, ngoan ngoãn nghe lời phu quân.

Ngay sau đó, một tên nô tài đi đến, hắn ta đứng ngoài cửa thư phòng gõ nhẹ, bẩm báo, nói là có Đại tướng quân đến thăm quý phủ.

Thái Hiền Cảnh cũng vừa mới bình phục thân thể vào hai ngày trước, nhân tiện hôm nay có chút rảnh rỗi liền đem nhân sâm và vài thảo dược quý đến cho Bát vương gia tẩm bổ, mong ngài sớm bình phục lại.

Nhưng một mặt vẫn là cảm thấy áy náy vô cùng về việc Tứ biểu muội của mình làm ngài trải qua thập tử nhất sinh, mà nói đi nói lại cũng do hắn mà ra, nếu hắn không nhờ vả thì ngài cũng không bị trúng độc. Mà chuyện Tứ biểu muội hạ thủ với Bát vương gia thì quả thật là chuyện khó tin, mặc dù khó tin nhưng vẫn phải tin, vì đó là sự thật!

Đầu tiên Thái Hiền Cảnh cảm tạ Mộ Thiên đã ra tay ứng cứu mình trong tình thế nguy cấp, sau lại cẩn thận hành lễ với Bát vương gia.

“Bát vương gia, Thái Hiền Cảnh thay mặt Tứ biểu muội cũng như chính mình, xin tạ lỗi với ngài.”

Bát vương gia hơi cong cong môi, nói: “Người đứng lên đi. Đừng khách sáo như thế, dù gì chúng ta đã là người một nhà!”

Thái Hiền Cảnh ngập ngừng nhưng rồi cũng đứng lên, lòng vẫn còn áy náy: “Đa tạ vương gia..”

“Người không cần phải áy náy hay tự trách.” Bát vương gia miệng vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt: “Tính ra chúng ta cũng là chỗ quen biết từ trước, có thể nói là bằng hữu với nhau, bằng hữu giúp nhau cũng là lẽ thường. Xét về quan hệ hiện tại, người lại là biểu ca của vương phi ta, mà nàng ấy và vương phi của ta là chỗ ruột thịt. Huống hồ hiện tại, nàng ấy..”

Truy Kinh dừng lại một chút, nửa phần mi sụp xuống, ánh mắt mơ hồ không rõ ràng, miệng cười có vẻ chua xót khi nói ra lời này: “..lại là hoàng tẩu của bốn vương. Nàng ấy không phải có ý làm bốn vương bị thương..”

Hắn nợ nàng, cái này có lẽ là cái giá phải trả!

Ba người kia nghe xong cũng mờ mịt, không rõ tâm tình của Bát vương gia ra sao? Nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thán, quả thật không ngờ về mối quan hệ hiện giờ của hai người họ.

Trong bọn hắn, ai mà không biết rõ, hoàng hậu trước khi nhập cung, nàng ấy đối với Bát vương gia như thế nào? Có thể nói nàng ấy, ngay từ đầu là nhất kiến chung tình đối với Bát vương gia! Lại nói, nếu không phải người, ta nhất định không lấy. Nhưng sự việc hiện giờ, khó mà lường.

“Nếu vậy..nên cân nhắc một chút khi gặp a!” Mộ Thiên cười cười, nói một câu như nhắc nhở Truy Kinh.

Bát vương gia nghe qua cũng chỉ thản nhiên nâng môi cười nhạt, không nói gì, hàm ý trong lời của Mộ Thiên hắn tự khắc rõ hơn ai hết.

Thái Hiền Cảnh liền lườm Mộ Thiên một cái, tên này, bộ miệng hắn rảnh rỗi đến mức nói chuyện dư thừa?

Mộ Thiên cũng không để tâm, nhấp một ngụm trà nhỏ rồi nói tiếp: “Về phần hoàng hậu, nàng ấy tâm trí quả thật có chút ‘không bình thường’, nên..”

Chưa nói hết lời thì Truy Kinh đã ngắt lời của hắn rồi, ánh mắt Bát vương gia âm trầm, thâm sâu, cười nhạt: “Bốn vương lại thấy nàng ấy..” Không biết nên nói sao cho rõ.

Mộ Thiên và Thái Hiền Cảnh lẫn Triệu Vương đều cùng kinh ngạc, đưa mắt nhìn Bát vương gia có chút tò mò.

“Người cũng đã gặp qua và nói chuyện, ngài thấy Tứ biểu muội của ta..nàng ấy có phải, có chút vấn đề hay chỗ nào không đúng?”

Thái Hiền Cảnh thăm dò một chút về Tứ biểu muội của mình từ Bát vương gia, hắn vẫn chưa có cơ hội nói chuyện riêng với nàng, cũng chưa tìm hiểu rõ ràng về những điều mà Phương Hạ Y đã nói.

“...” Truy Kinh trầm mặc, không lên tiếng đáp trả.

“Chẳng lẽ, y thuật của ta có vấn đề?” Mộ Thiên cau mày, hắn chính là nghi ngờ, có phải hắn chuẩn đoán sai? Hoàng hậu, không có bất kì chấn động làm ảnh hưởng đến tâm trí sao? Không thể nào!?

Sau một lúc trầm ngâm, Truy Kinh mới chậm rãi nói: “Nàng..có vẻ không ngốc như bề ngoài mà các người đã thấy. Nhưng không hiểu, tại sao không nhận ra bốn vương?” Trong mắt hắn có chút phiền muộn nào đó, rất mờ nhạt không rõ.

Ánh mắt lạnh lẽo, nhìn hắn đầy xa lạ cùng lạnh nhạt của nàng, như nói cho hắn biết, nàng chưa từng quen biết hắn!

Mộ Thiên và Thái Hiền Cảnh ở trong phủ của Bát vương gia cho đến khi dùng cơm tối xong mới bắt đầu, kẻ thì trở về phủ, người thì về cung.

Phụng Nghi cung.

Bây giờ chắc khoảng gần sáu giờ tối, sắc trời đã đen, trong không khí lạnh lẽo sương mù lượn lơ lửng ảo, đến gió thổi cũng cảm thấy trở nên rét hẳn so với bình thường, trăng cũng không thấy đâu.

Những ngọn đèn trong ngoài cung sớm đã được các cung nữ cùng thái giám thắp lên từ lâu, ngoại trừ căn phòng ngủ của hoàng hậu vẫn tối om như mực.

Thấy vị nữ tử trên chiếc phụng sàng kia có chút cử động, Liên Hoa liền dẫn mấy cung nữ đi trừ phòng chuẩn bị dọn bữa tối như thường lệ.

“Hai người mau đi thắp đèn.” Hương Ly liền nhỏ giọng phân phó bọn cung nữ, quay sang nhìn Mịch Dương: “Người đi báo cho An Tĩnh, chuẩn bị mọi thứ để hầu hạ hoàng hậu nương nương tẩm.”

Sau lại nhìn vị tiểu thư của mình có chút đau lòng, đã mấy đêm liên tiếp người không ngủ, đêm đi luyện công, ban ngày ngủ bù, ai không biết còn tưởng vị hoàng hậu này rõ ràng rất lười, chỉ biết ăn với ngủ.

Hai vị cung nữ thấp xong đèn liền cúi đầu đứng cạnh Hương Ly, mắt hơi liếc nhìn về phía phụng sàng, lòng cảm thán, họ thật có phúc.

Cứ tưởng việc hầu hạ hoàng hậu sẽ không phải là việc dễ dàng gì, cứ nghĩ hoàng hậu là người rất khó hầu hạ, nhưng xem ra họ đã nghĩ quá nhiều rồi, hoàng hậu căn bản chẳng cần họ hầu hạ gì nhiều. Người chẳng thèm ngó ngang họ, chứ đừng nói đến chuyện trách mắng hay hành hạ như mấy vị chủ tử mà họ đã từng nghe kể qua khi mới nhập cung, cái gì mà nhẹ nhất thì trách mắng, nặng nhất là bị đánh đập đến chết.

Tóm lại, họ phúc lớn mạng lớn lắm mới được hầu hạ hoàng hậu, mà vị hoàng hậu này lại là một vị chủ tử có tính dễ. Mặc dù có lúc vì người, mà họ tưởng chừng sẽ không thể sống qua ngày mai.

Nữ tử toàn thân bạch y, bộ dáng lười nhác từ từ rời khỏi phụng sàng sau một giấc ngủ trưa kéo dài đến tận tối.

Đến cử động thôi cũng biếng nhác như con lười, nữ tử lấy tay che chiếc miệng nhỏ xinh, đánh một cái ngáp thật dài.

Sau khi bước xuống phụng sàng, chân tự động xỏ mang giày, còn hai tay túm lấy hai bên vạt áo đang mở phồng phanh lại, mắt nhắm mắt mở, tay tìm một sợi dây ở một bên eo thắt bừa một nút.

Mấy việc này, thay vì cung nữ phải làm cho nàng, nhưng thấy việc nhỏ nhặt này cũng không cần phiền họ, mình có thể tự làm được.

Đôi mắt mơ mơ màng màng, tâm trí vẫn mơ hồ, mông lung. Lệ Khuynh chậm chạp đi, vừa đi vừa che miệng ngáp ngắn ngáp dài, bộ dạng mệt mỏi.

Bọn cung nữ liếc mắt nhìn nhau, khoé miệng co rút, chẳng lẽ hoàng hậu ngủ không ngon? Cái này..Không lí nào, lại có vấn đề ‘ngủ không ngon!’

Tiểu hồ ly thấy chủ nhân quên mất mình, mặc nó ở trên phụng sàng kêu chi chút thế nào, nàng cứ thế mà đi, không thèm quay lại ôm nó theo, nó đã bị lơ được bốn ngày, hôm nay vẫn bị.

Lệ Khuynh và tiểu bạch hồ đang ‘chiến tranh lạnh’!

Nàng tỏ vẻ lạnh nhạt với tiểu hồ ly là để trừng phạt cái tội ‘đoạn tự’ của nó và Bát vương gia, sau đêm đó, nàng hầu như lạnh nhạt với nó luôn. Nếu nó không biết hối lỗi, còn dám thêm lần sau nữa, nàng sẽ thịt nó. Coi như tác hợp nó với tên kia làm ‘đôi uyên ương’ liền cánh, liền cành gì đó ở dưới hoàng tuyền.

Lệ Khuynh cho là Bát vương gia vào đêm đó, dù thoát khỏi hoàng cung nhưng cũng lành ít dữ nhiều rồi!

Bọn cung nữ cũng lén quay đầu nhìn tiểu hồ ly tội nghiệp kêu chi chút không ngừng, trông rất đáng thương nhưng không ai dám đến ôm nó mang đi theo cùng. Coi ngoại hình xinh đẹp đáng yêu kia, nha, lần trước hành hung họ một trận sợ tái xanh mặt mày. Hối thử, có ai dám đến ôm nó không, khi biết ngầm là nó có thể cắn chết người?

Tiểu hồ ly lật đật chạy phóng theo, nhảy lên vai của Lệ Khuynh nằm im, trông nó rất ngoan ngoãn, cái đuôi trắng muốt cuốn vòng qua chiếc cổ trắng nõn của nàng, lâu lâu lại lấy đầu cọ cọ nhẹ vào mặt chủ như đang cố gắng nịnh nọt, xin tha thứ.

Trông sao, con vật này cũng giống cái khăn quàng cổ sống ở trên người nàng.

Lệ Khuynh nhếch miệng cười như không cười, mặc kệ tiểu hồ ly làm gì thì làm, từ từ lách thân đến phòng tẩm, cung nữ lùi thủi đi theo sau.

Phòng tắm cách tắm phòng này không bao xa, Lệ Khuynh cảm thấy bọn người cổ đại thuộc tầng lớp hoàng tộc này sống xa hoa quá mức, phòng tắm thời mà cũng làm to thế kia, lớn như nhà tắm tập thể mà có một người tắm.

Bọn cung nữ không theo hoàng hậu vào trong phòng tắm, mà canh ở bên ngoài như mọi khi.

Chuyện hầu hạ hoàng hậu tắm thì do Hương Ly tỷ tỷ - Đại cung nữ thân cận đảm nhận. Nhưng mấy hôm nay, Hương Ly tỷ lại gọi thêm An Tĩnh vào phụ giúp, ngoại trừ hai người họ thì bất cứ ai cũng không được vào.

An Tĩnh khép cửa phòng lại, sau lại đi nhìn xung quanh một chút, rồi nhìn hoàng hậu và Hương Ly gật nhẹ đầu, nàng ta ngoan ngoãn đi lại phía cửa đứng canh, đề phòng có người lấy cớ tiến vào bất ngờ.

Khỏi hỏi, An Tĩnh đã là người của nàng.

Màn đêm buông xuống, bóng tối trải rộng cũng là lúc các hoạt động mà ban ngày, hay những việc không thể làm giữa thanh thiên bạch nhật, thời điểm này chính là lúc thích hợp để hành động của một số người có hành tung mờ mờ ám ám.

Một bóng đen nhỏ nhỏ vọt ra khỏi phòng tắm của hoàng hậu bằng mái nhà, quan sát xung quanh rồi mới bắt đầu di chuyển sang các mái nhà khác, tránh tầm mắt của lính gác và đi tuần. Sau lại tiếp đất, hắc y nhân lút men theo hành lang, ẩn nấp khỏi các binh lính đang canh gác và đi tuần mà đi đến nơi ở của cung nhân trong Phụng Nghi cung.

Nơi trú ngụ của cung nhân nằm ở phía tây, cách tắm phòng của hoàng hậu không xa cho lắm, nên không cần tốn nhiều thời gian thì đã tới.

Mắt thấy một đám quân lính đi tuần đang đi về hướng của mình, tên hắc y vội tung mình một cái, thuần thục nhảy lên một cái cây bên cạnh rất nhanh gọn lẹ.

Tên hắc y nhân ngồi vắt vẻo trên cây cười đắc ý, vì thấy được thành quả bao ngày khổ luyện trong môi trường khắc nghiệt, không chút nào mất cảnh giác, cuối cùng đã đạt được thành tựu to lớn.

Đội bọn chúng đã đi qua hẳn, tên hắc y mới nhảy xuống, nhìn về hướng họ nhếch mép cười khinh bỉ, lầm bầm mắng: “ Bà nó! Tuần theo cái kiêu..”

Hắn lạt đặt nhảy trờ lên cây, mặt lăm lăm mồ hôi, ngồi tựa lưng vào thân cây: “...” Vuốt ngược thờ phào.

Tuy bọn này đi tuần qua loa, nhưng cũng đâu cần đi nối đuôi nhau như thế? Còn một chút nữa là xong. Cũng may, bộ máy đây nhanh mắt, phản ứng lẹ, chứ không thì thấy bà lẫn mẹ rồi!

Quan sát kĩ dãy phòng im ắng và không đèn phòng vì bọn cung nhân vẫn chưa tan ca, dọc hành lang cũng chỉ có vài chiếc đèn lồng với ánh sáng mờ ảo.

Tên hắc y liền nhìn trước sau, đề phòng bị túm bắt ngờ. Hắn nhanh chóng đi lại gần hai căn phòng đơn khá lớn, đó là phòng riêng của Đại cung nữ ở. Quan sát thì thấy trước một phòng, phía trước có đặt ba chậu hoa gi đó, đánh mất sang phòng bên cạnh.

Khỏi nói, tên hắc y hành tung mờ mờ ám ám này là..hoàng hậu đại nhân.

Sau bao ngày nhận thấy địch vẫn bất động ta, ta cũng bất động đến địch. Mà cứ đợi địch động ta, không phải là..cái đó là chờ chết. Thôi để ta động địch đi, mặc dù không nắm chắc ta có thể địch nổi địch không? Nhưng có gắng địch hết sức, ai biết đâu sẽ tạo ra thắng lợi, kì tích thì sao?

Thay vì chờ người đến giết, thôi thì xuất quan động thủ, đi trước một bước đồ sát chúng vậy.

Nhân lúc đi tắm rửa để ăn tối, Lệ Khuynh liền trốn đi thăm dò chỗ ở của Liên Hoa, bởi Hương Ly không có cơ hội, An Tĩnh thì nhất gan không làm ăn được gì.

Nghĩ đến, không khỏi buồn cười, Hương Ly ở cạnh bên mà không có được, nàng ở xa xôi lại có? Cảm thấy, tướng dưới tay, toàn bất tài!

Do thời gian đi tắm không được kéo dài quá lâu, nếu quá lâu thì người ta sẽ nghi ngờ, nên phải hành động nhanh gọn và về phòng tắm trong khoảng thời gian đã hạn định, không được lố.

Lệ Khuynh quan sát tí mĩ liền đi lại cửa phòng Liên Hoa, dĩ nhiên là cửa đã bị khoá bởi chiếc ổ khoá cổ, mà chiếc ổ khoá cổ này có lai lịch không tầm thường, nó là tổ tiên của các loại ổ khoá thời hiện đại.

Nàng kéo khăn che mặt xuống, nhếch miệng cười khinh một cái, chiếc ổ khoá cổ đại cùi bắp này, sao có thể làm khó Ảnh Kiêu này được? Nếu mở không được nó, coi như mười năm học kia đem đi cho chó ăn, làm mất mặt giới trộm rồi phải không?

Mắt quan sát xung quanh, tay giơ lên đầu, lấy xuống một cây Định Hải Thần ‘Kim’. Động tác lão luyện, nhanh chóng mở được chiếc ổ khoá mà không cần chìa khoá.

Thuận lợi vào được trong phòng của Liên Hoa, cái con nhỏ mà nàng cho là bất thường nhất từ lúc cố ý dụng đồ chén cháo độc kia.

Thật ra, hoàng hậu nàng đây không có ác ý gì với con nha đầu đó nha! Hắc hắc hắc, chỉ là chị ghim trong lòng, con nhỏ này có thể là manh mối để tìm ra kẻ chủ mưu hại chết khối thân thể này, ha ha, chỉ vậy thôi! Đây đâu thể coi là ác ý, thù hằn gì đâu phải không? Ha ha, mà nếu cô ta chính là hung thủ thì..khó nói nha, khó nói nha..Chết bà nó, chứ đùa với Chúa!

Ảnh Kiều nàng đã quyết định rửa hận và báo thù cho Lệ Khuynh - Chủ nhân của khối thân thể này rồi mới đi! Coi như nàng đã nhận ‘ân’ từ nàng ta, nên trả ‘ân’!

Lệ Khuynh vừa vào liền lật đật lấy tay che kín mũi, nín thở. Mò lấy trong người ra một lọ thuốc nhỏ màu xanh do Hương Ly đã lén xin Lý nữ y tên Lý Nhu Đồng, còn chuyện tại sao nàng ấy lại giúp và cho thuốc..dĩ nhiên là có nguyên do.

Nghe Hương Ly nói, nhà nàng ta và nàng ấy trước kia có giao tình, hai người là bạn từ nhỏ rất thân với nhau, nhưng về sau nhà Hương Ly có biến cố, hai người cách xa và mất liên lạc đã năm năm. Không ngờ ngày gặp lại và nhận ra nhau, chính là ở chôn cùng cảm tranh giành ác liệt này!

Lấy một viên thuốc bỏ vào miệng. Hương Ly bảo là cái thứ thuốc này, gọi là cái gì mà..Tiêu Diệu đan, nói nó có tác dụng tránh khỏi những loại khí và hương có độc xâm hại cơ thể, nhưng cũng chỉ duy trì trong vài giờ sẽ hết công dụng.

Hương Ly cũng quá tham lam, nàng ta xin cả mấy loại thuốc, mà ý định của nàng ta là xin cho nàng dùng. Nên hành động tham lam này..Khuyến khích phát huy!

Vì Lệ Khuynh thấy cái bàn thờ phụng phật bà Quan Âm, thấy hương nhang và hai lư hương nhỏ vẫn toả khói nghi ngút, cạnh có một ngọn đèn dầu lưu mờ, nhìn sơ căn phòng có chút quý dị.

Không biết phòng này có không, nhưng đề phòng vẫn hơn! Cỗ đại toàn chơi chiêu hiểm để giết người mà không ngờ đến được, người bị hại đến khi xuống gặp lão ca Diêm Vương vẫn chưa ngộ ra vì sao mà mình chết?

Mà cảnh giới giết người hay gạt người, người chết hay người bị gạt đều không biết vì sao chết hay đến cuối còn mắc mưu, đó mới là cảnh giới cao nhất của ‘nghệ thuật chơi chó’, cũng chỉ theo ý nàng nghĩ.

Lão hồ ly già đã làm thế với nàng, tốt nhất ông ta đừng để nàng gặp lại lần nữa ở thời đại này hay để nàng xuyên về hiện đại được!

Tính đa nghi của Lệ Khuynh nổi lên khi nhìn cái bàn thờ.

Theo nàng nghĩ, trong cung, nô tì đâu dễ tìm nhang thơm và mấy loại trầm hương thơm đến mức như thế này?

Hôm nay, Liên Hoa đó vẫn đến trực đêm cạnh nàng, đốt mấy thứ..nhang thì không nói, trầm hương thơm này đốt làm gì? Đuổi muỗi sao? Người có ở đây đâu mà đốt, chính là cô tình lãng phí để hại người đây!

Nghĩ vậy, Lệ Khuynh lấy một hộp phấn thơm nho nhỏ mà mình đem theo. Còn vì sao nàng đem theo hộp phấn thơm này..Dĩ nhiên là có lý do.

Xé hai mảnh vải đen trên người, đặt chồng chúng lên nhau, Lệ Khuynh cẩn thận đổ hết phấn ra rồi bọc lại thật cẩn thận, thứ này dễ rơi rớt. Sau lại dùng con dao gọt trái cây mà An Tĩnh nhất gan kia phải phi thường tránh tai mắt lắm mới lấy được cho nàng dùng, lấy một ít nhang và thứ linh tinh trong lư hương bỏ vào cái hộp phấn nhỏ ấy.

Tại sao lấy hộp phấn để đựng mấy thứ linh tinh này, mà không lấy vải đựng nó? Câu trả lời là chỉ có một..Dĩ nhiên là có nguyên do.

Sau khi cất cẩn thận đồ thu được, nàng bắt đầu lục soát căn phòng, nhưng chung quanh không có phát hiện gì bất thường.

Lệ Khuynh cẩn cẩn cánh cánh, mắt đảo xung quanh. Không lí nào, lại không tìm được gì?

Nàng liền chuyển hướng nhìn đến chiếc giường ngủ, vẫn không có gì. Đến bàn trang điểm cũng đã lục tung các ngăn tủ rồi mà không có gì khả nghi.

Lệ Khuynh cau mày, nhìn xung quanh, cẩn thận dò tìm. Chẳng lẽ kì này..do nàng quá đa nghi? Nghĩ xấu cho nàng ta?

Đúng lúc liếc nhìn qua bàn thờ phật bà Quan Âm thêm một lần nữa, pho tượng có chút gì đó không đúng, nhưng ngay khi định đến xem cho rõ thì con tiểu hồ ly nhỏ của nàng lại mò đến kêu chi chi mấy tiếng trên mái nhà, nàng phải rút nhanh với vận tốc tối đa nhất có thể.

Con tiểu hồ ly mò đến được đây, dĩ nhiên là do Lệ Khuynh có cách huấn luyện. Nàng đã dặn Hương Ly, nếu có biến thì hãy thả tiểu hồ ly ra, nó sẽ đánh hơi tìm được nàng.

Căn bản thì, nếu Lệ Khuynh không cần dùng hộp phấn thơm kia, con tiểu hồ ly cũng sẽ tìm được nàng. Nó ở lâu với nàng như vậy, chẳng lẽ trên cơ thể chủ nhân của nó có mùi hương đặc biệt gì cũng không phân biệt rõ được sao?

Lúc nàng đi ra ngoài thì thấy mấy hạt nho nhỏ màu trắng từ trên trời rơi xuống như mưa, biết mùa đông thật sự đã đến, tuyết đầu mùa rơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tuyết đầu mùa rơi

Không ngờ, đêm nay tuyết lại rơi.

Những hạt tuyết đầu mùa nhỏ bé từ từ rơi xuống như mưa, màu trắng của chúng hoàn toàn tương phản với bầu trời đêm đen như mực này.

Thánh giả đứng giữa cây cầu nhỏ ở cung Phụng Nghi.

Mỹ nam vận trường bào trắng phối với tím, ngược đầu nhìn lên bầu trời đêm đang có những hạt tuyết nhỏ bé rơi xuống thân mình và dưới chân.

“Tuyết rơi rồi?” Hoàng Thượng cau nhẹ mày, môi mỏng mấp máy, thấp giọng hỏi.

Mình công công và hai tiểu thái giám cũng có chút kinh ngạc, vì tuyết quả thật đang rơi trong màn đêm đen kịt. Sau chẳng ai lên tiếng, họ hơi cúi đầu đứng ở phía sau, mắt nhìn bóng lưng cao cao tại thượng của người trước mặt.

Ba người cùng nhìn cùng thấy bóng lưng thật lạnh lẽo, cao lớn, đầy uy nghiêm nhưng tựa hồ rất cô đơn của hoàng thượng, ngai tay chấp ra phía sau, áo choàng tung bay nhẹ, tóc đen như mực phát phơ, gương mặt tuấn mỹ hơi ngẩng nhìn lên bầu trời.

Cảnh tượng này đẹp đến mức người nhìn không muốn chớp mắt.

Một vài hạt tuyết trắng nhỏ chạm vào da mặt cũng trắng không kém mình, chẳng mấy chốc mỹ nam tử cảm nhận được chút lạnh lẽo trên mặt, xung quanh thân. Đôi mắt phượng với đôi con ngươi đen lãnh đạm nhìn lên bầu trời đêm, thoáng chốc trở nên nặng trĩu buồn, có chút mất mát gì đó cũng không hiện rõ.

Thấy lòng trở nên lạnh lẽo, sau lại cảm thấy tim của mình chợt nhói đau, cảm nhận được nó như đang rỉ máu đau đớn, đau đến mức làm hắn cúi đầu, đột ngột lấy tay đưa lên ngực trái, tay càng lúc càng bấu chặt lên ngực như muốn moi nơi đó ra xem, rốt cục là thứ gì đang đâm vào tim hắn?

Tay còn lại, gắt gao nắm chặt lan can cầu đến mức khớp xương đều hiện rõ lên, mày kiếm cau mạnh, đôi mắt nhắm nghiền, hô hấp không lưu thông.

Một tiếng gọi dịu dàng và quen thuộc cất lên: “Hoàng thượng..hoàng thượng..hoàng thượng..”

Giọng nói đó làm hắn càng lúc càng khó chịu, vì thanh âm kia nghe vào tai hắn thì quá mức thê lương.

Tiếng gọi vang vọng quanh quẩn bên tai hắn, càng ngày càng rõ hơn.

Mày kiếm nhíu chặt, hắn cuối cùng cũng đã nhận biết được đó là giọng của ai, môi mấp máy cũng khẽ gọi tên người đó, giọng đầy đau khổ: “Tuyết Y..”

Tim hắn co thắt, càng lúc càng cảm thấy đau.

Cảnh xưa tái hiện, quá khứ không ngừng chạy về, mang hắn tách biệt với mọi thứ ở hiện tại, đắm chìm trong quá khứ.

Rõ ràng khung cảnh ngọt ngào ở trước mắt, nhưng lại làm người càng nhìn càng đau khổ thế này?

Xung quanh một cái lương đình là vô số giống loài bạch hoa đang sinh trưởng, đây cũng đúng lúc là mùa khoe sắc và nở rộ của một vài loại trong số chúng.

Màn lụa che xung quanh lương đình được xoắn xuống, vài một màu trắng tung bay trong gió. Hương thơm dịu nhẹ của các loài bạch hoa bay lượn lơ trong không khí, phản phát tư vị ngọt ngào.

Cảnh sắc đẹp tựa chốn thần tiên, bướm bay dập dềnh, chim hót véo von, ríu ra ríu rít trên cành cây và trên mái đình.

Trong lương đình có đặt một chiếc ghế tựa quý phi, một bàn trà nhỏ, ngồi trên ghế là đôi nam nữ tình cảm mặn nồng, phu thê thâm thiết bên nhau.

Phượng Tuyết Y thân một bộ bạch y tinh khiết, tóc búi đơn giản, trâm cài chẳng thấy, chỉ mỗi sợi dây vải lụa bằng hai ngón tay buộc hờ ở phần đuôi tóc, thân mềm mại nằm tựa trong lòng của một nam tử vận tử y, giọng dịu dàng như nước gọi hắn.

“Hoàng thượng..”

Đôi mắt mỹ nam tử tràn đầy vẻ cưng chiều, sủng nịnh vô hạn, cong môi: “Hửm?” Chăm chú nhìn người đang gọi hắn, một tay thì đùa nghịch tóc của người đó, tay còn lại thì ôm ngang eo của người đó.

“Khải Thụy..” Nữ tử trong lòng lại gọi, nhưng kì này gọi tên hắn đầy ngọt ngào và vừa tha thiết vừa trêu đùa, nghịch ngợm gọi, đồng thời nàng ngừng

khuôn mặt không tí vết lên nhìn hần, miệng cười tươi.

Phải biết, phi tần dù được hoàng đế sủng đến mức nào, cũng không được gọi thẳng tên của hoàng đế, vì như vậy là mang tội khi quân, sẽ bị xử phạt rất nặng.

Hoàng thượng nghe vị nữ nhân nằm ở trong lòng hần gọi như thế, không giận dữ, càng không có ý trách mắng, mà nâng môi cười hỏi: “Nàng muốn gì, thì nói đi.” Trong mắt vẫn là ngàn vạn sự sùng nịch.

Nhìn vào đôi mắt trông như biết nói kia, hần tựa như biết nàng muốn hần làm gì đó. Càng nghĩ, nụ cười trên môi của hần càng hiện rõ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhìn hần, miệng cười một cái tựa như hoa nở giữa mùa xuân, sau lại tựa đầu vào ngực hần, đôi tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy đôi bàn tay to của hần đặt lên bụng mình, nơi có một sinh mạng nhỏ bé đang lớn lên theo từng ngày, từng tháng trong sự mong đợi của hai người. Đôi mắt mơ màng nhìn ra xa xa, long lanh, hào quang toả sáng, miệng cười vô cùng vui vẻ.

“Mùa đông năm nay, một nhà ba người chúng ta đi Bách Hoa sơn một chuyến có được không? Thiếp muốn ngắm mặt trời lặn và mặt trời mọc ở trên đỉnh núi cao đó khi mùa đông về. Nghe nói, khi mọc thì thấy mặt trời rất gần và rất to, rất đẹp! Còn khi lặn thì thấy tuy nhỏ và xa, nhưng phối với cảnh thì lại vô cùng đẹp!”

Hoàng thượng chỉ cần nghe giọng nói đầy vui vẻ và phấn khích của nữ nhân trong ngực mình, cũng không cần nhìn, mà vẫn biết khuôn mặt nhỏ nhắn kia vui đến mức nào rồi. Hần nâng môi cười, cổ tình không lên tiếng.

Tuyệt Y chờ mãi mà tên nam nhân kia vẫn im lặng, đôi mày liễu nhíu lại với nhau, nàng ngồi dậy, nhìn hần hỏi, khuôn mặt có chút lo lắng: “Có được không?”

Trong lòng nàng không khỏi lo lắng, sợ hần không đi được, bởi hần đã là hoàng đế, công việc rất nhiều, chuyện muốn đi đâu đó là vô cùng khó.

Giả lại, gần đây hần và đám quan viên kia lẫn thái hậu đều đang vì chuyện hần muốn phong nàng làm hoàng hậu mà bất đồng và đối nghịch, mặc dù nàng đã dọn đến Phụng Nghi cung ở rồi, chẳng qua là chưa có công bố chính thức khi nào đại lễ sẽ được cử hành thôi.

Thật ra đối với nàng, nếu không được làm hoàng hậu cũng không sao, miễn được ở bên cạnh hần là nàng đã vui lắm rồi!

Khải Thụy nhìn nàng, hần đã nắm rõ tâm can của nữ nhân này rồi, dĩ nhiên biết nàng đang lo cái gì. Không lên tiếng, mặt giả vờ khó xử nhìn nàng.

Nàng thấy mặt hần như vậy liền cúi thấp đầu, giọng có vẻ buồn và thất vọng, trầm thấp nói: “Không đi được, cũng không..”

“Nàng ngốc quá!” Khải Thụy bật cười thành tiếng, lấy tay gõ nhẹ vào trán của nàng một cái, mắt đầy vẻ cưng chiều, dịu dàng nói: “Nếu nàng thích đến Bách Hoa sơn để ngắm mặt trời..mỗi năm khi mùa đông về, ta liền đưa nàng đi. Có được không?”

“Ừm!” Người trong lòng hần cảm thấy hạnh phúc vô cùng, không còn cầu mong gì nữa.

Mỹ nam tử nhếch miệng cười dịu dàng, nói: “Chỉ cần là nơi mà Y Y nàng muốn đến, chúng ta liền đến. Dù là xa cỡ nào, ta nhất định sẽ đưa nàng đi. ”

Khải Thụy ôm nàng vào lòng, siết chặt vòng tay, nói tiếp: “Ta đã quyết định, hai hôm nữa sẽ cử hành đại lễ sắc phong cho nàng làm hoàng hậu. Nếu lần này, nàng mà hạ sinh một nam hài tử, ta liền tấn phong nó làm thái tử, sẽ định là người kế vị ta sau này!”

Muốn cho người mọi yêu thương, dành những gì tốt nhất cho vị nữ nhân mà mình yêu nhất trong kiếp này! Sủng, cưng chiều nàng đến cực hạn mà hần có thể làm! Dù không thể, cũng quyết làm cho bằng được, miễn điều đó làm nàng sống vui vẻ hạnh phúc là hần làm tất cả.

Tuyệt Y nghe Khải Thụy bảo sẽ đưa mình đi Bách Hoa sơn, nàng rất vui, nhưng khi nghe chuyện hần quyết định phong nàng làm hoàng hậu, rồi cả chuyện muốn đưa hài tử còn chưa ra đời làm thái tử gì đó..

Nàng rất vui, sau nghĩ lại, niềm vui trên môi nàng đã giảm xuống đến phân nửa. Đối với nàng mà nói, hoàng quyền lẫn địa vị không quan trọng! Hần mới là tất cả đối với nàng, nàng không muốn hần vì nàng mà sầu não hay bất cứ điều gì.

“Hay là..” Tuyệt Y miệng cười mằn nguyện, nói: “..Thiếp không làm hoàng hậu cũng không sao!”

“Nàng đang nói ngốc gì vậy?”

Hoàng thượng nâng gương mặt có chút buồn bã và lo lắng muốn cất giấu của nàng lên, hôn nhẹ vào đôi môi kia một cái, ôm người vào lòng, có chút tức giận: “Nếu nàng không làm. Vậy, ai cũng không được làm hoàng hậu của trẫm. Có hiểu chưa?”

Nói cách khác, chỉ có nàng, mới có tư cách làm hoàng hậu của hần!

Nhưng rồi sau đó, thì sao? Người hần yêu, hài nhi của hần..đều không còn!

Khải Thụy siết chặt tay, ánh mắt lạnh đến thấu xương, nhếch miệng cười, trong nụ cười đó, tà ác có, đau khổ có, tất cả đan xen với hận thù chất chứa lâu

năm cao đến mức làm hấn phút chốc trở nên tàn ác, thành một con người khác.

Người, đã làm người mà hấn coi trọng hơn cả mạng sống của mình, khiến nàng vĩnh viễn rời xa hấn, nhất định sẽ không có kết cuộc tốt khi rơi vào tay của hấn!

“Hoàng thượng..hoàng thượng..”

“Ngài không sao chứ?”

Minh công công cùng hai tiểu thái giám vội lên đỡ hoàng thượng, sắc mặt hoảng hốt.

“Hoàng thượng. Hay là..hồi cung nghỉ ngơi đi?” Minh Hề sắc mặt lo lắng.

“Trẫm..không sao.” Khải Thụy từ từ đứng thẳng dậy, trong phút chốc đã khôi phục thần thái, sai bước đi tiếp. Nhất định đòi đầy đủ!

Ba người họ cũng không nói thêm gì, lặng lẽ đi ở phía sau. Minh công công nhìn bóng lưng của hoàng thượng, lòng khẽ thờ dài một tiếng.

“Đại yển của thái hậu còn cách bao nhiêu ngày nữa sẽ đến?” Hoàng thượng bỗng lên tiếng hỏi, không phải hấn không nhớ ngày, mà tại hấn muốn hỏi.

“Thưa hoàng thượng. Đại yển của thái hậu còn khoảng hai mươi hai ngày nữa sẽ được cử hành.” Minh công công cẩn thận tính toán rồi đáp.

Nói là đại yển, chứ thật ra là sinh thần, là tiệc mừng thọ năm mươi chín tuổi của thái hậu. Năm nay tổ chức linh đình hơn mọi năm, nên các nước ắt hẳn sẽ cử người đến chúc mừng, kinh thành sẽ rất nhộn nhịp.

Khải Thụy “Ừ!” một tiếng, sau lại nói tiếp: “Đến lúc đó, ắt sẽ có rất nhiều sứ giả, đặc biệt là các hoàng thân quốc thích của nước khác đến chúc tụng. Trẫm định sẽ tổ chức một cuộc săn bắn ngay sau ngày Đại lễ của thái hậu ở khu rừng Bách Hoa sơn, hai ngày một đêm. Nhằm khắc chặt tình hữu nghị giữa các nước. Ngươi đưa chỉ thị của trẫm xuống, chuẩn bị chu toàn trước mọi thứ.”

“Hoàng thượng..Nếu tổ chức săn bắn ở Bách Hoa sơn, liệu có nguy hiểm quá không?” Minh công công lo cho sự an toàn của hoàng thượng và mọi người mà cả gan lên tiếng.

Lý do tại sao hoàng thượng chọn đi săn ở Bách Hoa sơn, ông cũng hiểu. Nhưng cũng quá nguy hiểm đi, Duệ Lâm - Bãi săn hoàng gia có lẽ sẽ là lựa chọn tốt hơn. Mặc dù biết Bách Hoa sơn nằm ở phía đông của Duệ Lâm, cách hoàng thành không bao xa, nằm gần kinh thành Vĩnh Lạc cũng không đến đâu nguy hiểm, nhưng vẫn nên đề phòng bất trắc, nếu bọn người có âm mưu hành thích cũng dễ thoát thân bằng cách trà trộn vào dân thường và ngược lại.

“Ý trẫm đã quyết!” Hoàng thượng sắc mặt lạnh nhạt, hơi quay đầu nhìn Minh công công khiến ông cảm nín, sau lại phân phó: “Chuyện này tạm giao cho Thượng thư lễ bộ - Tô Kỳ Hằng, bảo hấn chuẩn bị, mười ngày sau đến gặp trẫm.”

“Vâng thưa hoàng thượng.” Minh công công cúi đầu, đỏ mặt hơi lạnh, xem ra ông lo lắng mà cả mạng già của mình muốn mất.

Khải Thụy sai bước, hơi ngẩng đầu nhìn lên trời một cái.

Không ngờ thời gian trôi nhanh đến vậy, chớp mắt đã gần tám năm rồi. Điều mà muốn làm vào năm đó, mặc dù trễ..nhưng vẫn muốn làm!

Trước cửa tẩm phòng hoàng hậu.

Bọn nô tài thấy vị nam tử một thân bạch phối tím y phục cùng với bạch áo choàng phát phơ trong mưa tuyết, trên thân cơ hồ còn đọng những hạt tuyết nhỏ, chân đang sai bước đi đến, họ lật đật đi ra tiếp giá, hành lễ theo quy củ.

“Chúng nô tài xin bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Khải Thụy phát tay cho bọn họ miễn lễ, cởi áo choàng, phủi tuyết dính đầy ở trên người xuống. Hấn bước vào tẩm phòng của hoàng hậu, mắt đảo quanh, chân cũng dạo một vòng, sau lại mở miệng.

“Hoàng hậu đâu?” Cau mày nhìn bọn nô tài hầu hạ hoàng hậu, trung bộ mặt âm trầm không gọn sóng, khí thế uy áp.

Rõ ràng từ lúc hấn bước vào cửa cung đã cho thái giám đi thông báo trước một tiếng, khi hấn đến lại không thấy bóng hoàng hậu ra đoán, khi vào lại chẳng thấy người đâu? Đây là nói lên cái gì? Muốn chống đối đến cùng sao?

Hôm qua vừa hạ triều, hoàng thượng cũng đến Phụng Nghi cung thăm hoàng hậu một chuyến nhưng chưa uống hết tách trà đã rời, hôm nay lại đến.

Nếu không được, đừng trách hấn hạ thủ mà không lưu tình!

Giờ phút này chỉ thấy ở đây có bốn tên thái giám và bảy cung nữ, họ đều khẽ đưa mắt nhìn Chu Đại Nham. Chu công công về ngoài chùng chưa đầy hai mươi lăm tuổi, hấn ta là thái giám mới từ Nội Vụ Phủ điều đến làm tâm phúc của hoàng hậu nương nương vào vài ngày trước, trên danh nghĩa là vậy,

nhưng thật ra là đến làm gián điệp, hẳn ta là do Minh Hề tổng quản cử đến theo lệnh của cấp trên.

Nghe hỏi, hẳn ta lật đật đi ra hành lễ cúi người, cung kính đáp: “Hồi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu đang tắm nên không thể nghênh tiếp thánh giá. Xin hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng thượng vừa an vị tại chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn ở sảnh phòng, cau một bên mày: “Tắm?”

Rõ ràng đến mùa đông, trời lạnh, thân thể không tốt mà lại tắm muộn thế này? Muốn bệnh tật nặng nằm liệt giường?

Khải Thụy mảy màng nhăn lại vì khi biết vị hoàng hậu của hẳn đã định giờ giấc rõ ràng, nhưng hẳn không cảm thấy đúng chỗ nào, tất cả đều thấy không ổn.

Mặc dù hoàng hậu không nói gì, nhưng mỗi ngày đều làm đúng thế, bọn nô tài cũng ngầm hiểu, quy định giờ giấc của chủ tử là thế.

Trời chưa sáng đã dậy ăn rồi lần ra ngủ, trừ những việc bắt buộc phải làm như: vệ sinh và tắm thì chẳng đi đâu ngoài phụng sàng, mà chuyện bắt buộc đó là ngày ngày ai cũng phải làm. Sau lại dậy ăn trưa rồi ngủ đến khi com tối mới dậy, đi tắm rồi dùng bữa, tối an giấc rất sớm.

Nghe xong, chỉ thấy một ngày của hoàng hậu hẳn chỉ mỗi việc ăn với ngủ, ngủ rồi lại ăn.

Vừa lúc hoàng thượng định trách mắng bọn nô tài này, tại sao không phân rõ ràng giờ giấc cho hoàng hậu mà để nàng làm càn như vậy, cả ngày chỉ biết ở trong phòng mãi mà không ra ngoài đi dạo, thì nghe tiếng ‘leng keng’ đến ngày một gần, tiếp sau đó là hoàng hậu đi vào.

Khải Thụy cau mày, nhìn về phía cửa chính.

Lệ Khuynh sau khi tắm thì sắc xuân rạng ngời, toả sáng trong bộ y phục đồ thắm, đáng vẻ rung động lòng người, bộ dạng thướt tha làm cho cung nhân ở cung Phụng Nghi hết há hốc rồi thất kinh, ngăn người nhìn.

Nói là bộ y phục thì có chút không đúng, vì đã bị nàng lược bỏ bớt chỉ còn mỗi bộ đồ lót, trung y một lớp áo, sau lại quyết định mặc thêm chiếc váy lụa dài, vì khi biết ‘ác ma giả làm hoà thượng lại đến nhà hồ ly già đội lớp cừ non tưng kình tới’.

Đại lung cũng chỉ là hai sợi dây trắng đơn giản đan vào nhau, có đính hai quả chuông nhỏ đáng yêu, phát ra tiếng ‘leng keng’ nhỏ khi di chuyển.

Mặc ngoài là một chiếc áo hoa văn nhẹ nhàng thượng hạng dài thướt tha, nó có vẻ hơi dày vì đã đến mùa đông rồi, cần giữ ấm thân thể.

Đối với nàng, bao nhiêu lớp y phục đó cũng đã làm nàng tăng lên vài kí, mỡ bụng cũng dày lên. Nếu mặc tất cả, sợ là nàng không đi được mà bò hay lết hoặc nhờ người khiêng đi, chứ thân thể này nhỏ bé..Hãy, theo đúng hình mẫu mỹ nhân ở đây.

Bọn nô tài của cung Phụng Nghi cũng đau đầu, khi muốn nắm bắt tâm tư của chủ đề hầu hạ tốt hơn, nhưng họ không hiểu nổi vị hoàng hậu này. Không cần nói chuyện xa, chỉ nói ‘mặc.’ Thử hỏi, đi nhìn tất cả các phi tần khi nghe hoàng thượng đến sẽ ăn diện ra sao? Mục đích chính, có phải là để thu hút ngài? Lại nói đến giọng điệu dịu dàng, ngon ngọt,v.v.v Nói chung đủ kiểu để lấy lòng hoàng thượng.

Trước đó, hoàng hậu ăn mặc lúc nào cũng phóng túng, sợ cả hậu cung này khó tìm ra người thứ hai phóng túng bằng, nhưng khi hoàng thượng đến thì khép nép đến lạ thường là sao?

Nếu họ biết hoàng hậu của mình chính là, không thích phô thân trước tên gọi là hoàng thượng. Cái gọi là cho khắp thiên hạ nhìn mà không muốn cho một mình hẳn xem, lão nương bà bà của hẳn phóng túng đến cỡ nào.

Nhớ ngày hôm qua hoàng thượng đến, hoàng hậu không chỉ không hành lễ theo quy củ mà còn không nói hay quan tâm đến ngài, cái liếc mắt cũng quàng đi phương nào. Thấy hoàng thượng mặt âm trầm, lạnh ngắt đến mức làm họ thấy mà toát mồ hôi lạnh cả buổi trưa hôm qua, tưởng cảm mạo luôn chứ?

Khỏi hỏi kết quả hoàng thượng ra sao, cũng đã đoán được vài phần. Buổi trưa tuy nắng không gắt, hoàng thượng đi ra về mà mặt lạnh như mùa đông giữa chốn mùa hè, âm u khó tả, còn họ thấy tâm tình hoàng thượng thì cứ ngỡ như mùa đông tuyết rơi lạnh lẽo mà đến hồ băng đào hố tắm chứ?

Nha, chỉ nhiều đó thôi là đủ thấy hoàng hậu ‘khác’ lạ, nhưng cái ‘khác’ đó chẳng đặc biệt gì, mà chỉ chọc cho hoàng long giận đỏ mặt đến tía tai.

Trong lòng bọn cung nhân ở Phụng Nghi cung đều hi vọng hoàng hậu nên nghĩ cho đại cuộc, mà biểu hiện tốt một chút để hoàng thượng sủng ái. Để họ còn có thể hầu hạ chủ tử lâu dài, để khi đi ra gặp các cung nhân của cung khác còn oai oai một chút, không được chín mười nhưng cũng được một đi, miễn họ không bị khinh như đi theo chủ tử bị thất sủng mà phân vị lẫn phẩm hàm thấp kém, bị người cung khác khi dễ là đa tạ lão thiên, họ sẽ đốt nhang khẩn phạt triền miên nếu hoàng hậu biết nghĩ.

Họ thở hắt ra một hơi, nhưng thôi đi, chuyện đó chắc đợi khi nào mà thái giám có thể sinh con được, chắc sẽ có chút hi vọng ứng nghiệm.

Lệ Khuynh vừa bước vào cửa liền cảm nhận được ngay bầu không khí của bữa com tối mình âm đạm và tồi tệ đến mức nào. Ôn Thần ngồi đó, bảo sao tốt? Chưa gì mà sấm một màu đen thui rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Uy

Lệ Khuynh vì nghĩ cho đại sự trước mắt mà quyết định khom lưng cúi đầu, ai ngờ Khải Thụy lên tiếng đuổi hết cung nhân ra ngoài.

Cả tấm phòng rộng lớn, chỉ còn lại hai người và một con vật.

Tiếng gõ cầm canh báo đến canh hai giờ hội (21 giờ đến 23 giờ) vang lên đã qua rất lâu, mà đèn trong tấm phòng của hoàng hậu vẫn sáng bùng.

Trong căn phòng ngủ.

Vị nam tử có dung mạo hơn người, sắc mặt tuy thoát nhìn là đa phần ôn hoà nhưng lại ẩn chứa vài phần lãnh mị cùng vô tình, đôi mắt phượng đào hoa kia lại vô cùng thâm sâu khó lường.

Khải Thụy vừa thưởng trà vừa quan sát vị nữ tử ngồi đối diện với hắn, người này có tướng ngồi không thể nào bắt nã hơn nữa.

Lệ Khuynh không giữ chút hình tượng thực nữ, ngồi như một vị đại hán lỗ mãng, một tay chống lên bàn ngọc đỡ trán, đầu hơi cúi thấp, mắt nhắm đường thân, mày liễu hơi cau nhẹ.

Hai người ngồi đối diện nhau ở bàn trà làm bằng ngọc, riêng tiểu hồ ly thì ngoan ngoãn nằm trên phụng sàng, ánh mắt của nó lộ rõ sự đề phòng, còn kèm theo sát khí hung tàn khi nhìn về vị mỹ nam tử đang ngồi cùng với chủ nhân nó.

Chủ nhân nó đối với cái biểu hiện ‘hiếu khách’ của nó rất là hài lòng!

Nàng vẫn bộ dáng trầm tư suy nghĩ sau cuộc nói chuyện kéo dài với tên kia, cái gì cần nói cũng đã nói hết, cần gì khách sáo với nhau nữa?

Lệ Khuynh chuyển cái tư thế chống tay trước trán suy nghĩ sang tư thế chống đỡ ở một bên đầu, hơi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, quay nhìn tên đối diện dò hỏi: “Nếu như ta muốn, cứ thế mà rời..”

Nhưng chưa dứt hết lời thì tiếng của cái tách trà vỡ trong tay Khải Thụy vang lên: “Oanh!” một tiếng làm cho nàng giật cả mình.

Lòng nhẩn nại của hắn dành cho người này đã đến cực điểm!

Đôi mắt ẩn hiện sát khí hung tàn: “Nếu không thể tìm ra, mà muốn an toàn rời đi..” Dừng lại một chút.

Khải Thụy cầm tách trà đang vỡ tan nát trong tay giơ lên phía trước mặt của Lệ Khuynh, những mảnh vỡ nằm gọn trong nắm tay của hắn, máu tươi nhiều từng giọt nhỏ xuống mặt bàn ngọc. Mùi máu tanh tuy không nồng đậm, nhưng vẫn có thể ngửi được chút ít.

Môi mòng khoi gò, cong lên một bên, trông vừa ma mị vừa mê người nhưng quá tà ác.

Ngữ khí, giọng điệu đầy khẳng định lại kèm theo uy áp: “..Dừng, hy, vọng, đến!”

Lời vừa dứt, bàn tay đang nắm chặt kia bỗng siết chặt lại một cái rồi từ từ mở ra, một mảnh bụi rơi xuống cùng với máu tươi.

Thần sắc của Khải Thụy cũng trở nên vừa nghiêm vừa lãnh khốc hơn bất kì lúc nào!

Lệ Khuynh cảm thấy ở phía sau gáy đầy lạnh lẽo, hít một ngụm khí lạnh, khí huyết ngưng trệ.

Cái loại uy hiếp đó, nếu nói không có chút sợ hãi nào, đó là gạt người, nếu không bị ảnh hưởng nhiều thì cũng ít!

Mùi vị có tức giận nhưng không thể phát tiết, muốn phản bác nhưng không thể nói thành lời, loại cảm giác đó, thật sự khó chịu đến cực điểm!

Khải Thụy đứng thẳng dậy, tay chấp ra phía sau, sắc mặt đã âm lãnh, ngữ khí đầy lãnh đạm lẫn vô tình: “Nếu không muốn chết một cách vô nghĩa, thì nên biết rõ, bản thân phải làm gì và không nên làm gì!”

Không nhìn lại người kia một cái, hắn bỏ lại một câu rồi cứ thế mà sai bước rời đi.

Đến khi bóng lưng lãnh ngạo biến mất khỏi tầm mắt, hô hấp của nàng vẫn không thể lưu thông, tức giận đến phát run.

Lệ Khuynh siết chặt hai nắm tay run run, gầm nhẹ: “Mẹ kiếp! Tên khốn kiếp!”

Thật ra, không cần hợp tác với hắn làm cái gì, tự thân có thể giải quyết hết thảy. Nếu bản thân mò côi, là một cô nhi, một thân một mình như kiếp trước, có lẽ giờ nàng sẽ không cần suy tính sâu xa đến mức thua thiệt!

* *

Canh ba (23 giờ đến 1 giờ sáng), giữa giờ tỵ, ở một góc chết của hậu hoa viên Phụng Nghi cung có hai thân ảnh màu đen.

“ Có chuyện gì?” Một giọng nam cao lãnh hời, hần đứng quay lưng lại với kẻ kia, tay chấp ra phía sau.

“ Ta muốn, mạng của tên đã giết tỷ tỷ ta. À ta ở đâu?” Một giọng nữ nhân lạnh lùng vang lên. Kẻ đó cũng biết kỹ thuật hoá trang!

“ Ngươi nên nhớ, kẻ gián tiếp hại chết lần giết tỷ tỷ của ngươi, chính là hoàng hậu, à mới là người nên giết. Chứ không phải kẻ đã giết chết tỷ tỷ ngươi vào ngày đó!” Dừng một chút, hần lại nói: “ Mau tìm cơ hội tốt để hạ thủ. Hoàng hậu bắt đầu nghi ngờ ngươi rồi!”

“ Nội trong ba ngày, ta sẽ tìm một thời cơ thích hợp để ra tay.” Nữ hắc y quay đầu nhưng vẫn chưa chịu đi, ngữ khí kiên định: “ Nhưng mạng của à kia, ta cũng muốn lấy.” Dứt lời liền phi thân đi. Nói gì thì nói, à đó cũng đã trực tiếp ra tay giết tỷ tỷ của nàng!

Thấy nữ hắc y nhân kia đã đi, một tên hắc y nhân nữa xuất hiện, tên đó cười lạnh sau lớp khăn che mặt: “ À muốn giết ta?” Lại là giọng của nữ nhân vang lên.

Tên hắc y kia quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “ Nếu à thất thủ. Ban Huyết Sát Lệnh!” Tỷ à vì một tên nam nhân mà phản bội, đáng chết!

Ngày hôm sau.

Con bão tuyết kéo dài từ đêm qua đến giờ chỉ thấy có chút suy giảm, chứ không có dấu hiệu dứt.

Cũng như mọi ngày, Lệ Khuynh dậy từ rất sớm, do tối qua nàng không có ăn gì nên hiện giờ rất đói.

Hôm nay hoàng hậu quyết định không ăn ở trên phụng sàng nữa, bọn cung nhân cảm thấy rất kì quái!

Sau cơn tức giận bộc phát trong ‘âm thầm’ vào tối qua của hoàng hậu, mọi cung nhân đều có chút sợ sệt, e dè đối với chủ.

Điểm tâm sáng hôm nay do Hương Ly đích thân chuẩn bị, Lệ Khuynh không để ý sắc mặt họ có ra làm sao, nàng cứ vừa ngấu nghiến ăn vừa nghĩ đến cái đặc ân của tên hoàng đế chết tiệt kia ban cho.

Cơm thì do ngự trù phòng của cung Phụng Nghi chuẩn bị, thuốc uống thì cũng để cho cung nhân của cung sát cho nàng uống.

Vì thế, áp lực sống còn là càng lớn, nàng cần cảnh giác cao độ, nên đã trở lại lối sống huấn luyện khắc nghiệt ở kiếp trước!

Có câu: Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con?

Tuy làm như vậy thì có chút liều lĩnh, nhưng chỉ có cách đó, mới nhanh chóng bắt được kẻ đã ám hại khối thân thể này.

Nhưng nghĩ lại, chết đi rồi sống lại, không phải là chuyện đại trà. Một người có cơ may sống lại, không có nghĩa là sau này, ngươi vẫn may mắn như vậy!

Cần trân trọng một mạng này!

Mặc dù được Hương Ly chỉ cách xài khinh công, vận khí, dùng nội lực trị thương mà sức khoẻ của nàng vẫn chưa khoẻ hẳn.

Thứ nhất là do nguyên nhân đặc ân trên, cũng do khẩu vị riêng của nàng đối với cái gọi là ‘son hào hải vị’ ở đây có phần kén chọn, có cái ăn được cũng có cái không. Lại do thân thể này có chút yếu, suy nhược..Dù sao cũng chẳng phải thân thể của bản thân ở kiếp trước!

Thứ hai là do thuốc và thức ăn được đảm nguy hiểm chuẩn bị, ai dám ăn uống mà không sợ này nọ? Nàng chỉ ăn đồ do Hương Ly cẩn thận kiểm tra qua, mặc dù việc này do nàng cố ý bảo Hương Ly, hãy để cho Liên Hoa phụ trách coi và sắp xếp khẩu phần ăn cho nàng.

Thuốc thì hầu như là đồ cho cây xanh và hoa tươi uống hộ, một là do sợ hạ độc, hai là do khó uống. Bởi thế, cây cảnh trong phòng hay bị thay thường, vì chủ ‘quá có tâm’, không tưới nước và bón phân mà tưới thuốc cho nó uống, bảo sao không chết?

Sợ người khác nghi ngờ nên nàng bảo Hương Ly và An Tĩnh lên bắt sâu bò vào thân cây, để kẻ làm chết chúng nó trong mắt người ta là bọn sâu ghê tởm, phá hoại kia.

* *

Sau bữa sáng, Lý nữ y cùng một tên tiểu thái giám đến bắt mạch và đưa thuốc thang, sau nhiệm vụ thì họ bị giữ lại một lúc.

Lệ Khuynh trưng vẻ mặt tươi cười nói chuyện vui vẻ với họ, bàn về chuyện làm đẹp, tìm lấy một cái lý do rồi ban thưởng cho Lý Nhu Đông một hộp phấn thơm mà nàng đã đặc biệt chuẩn bị.

“ Phần này là loại hảo hạng, thuộc hàng cực phẩm a! Ngươi về ‘thử nghiệm’ dùng ngay, xem có tốt không? Nếu thấy không tốt, cứ nói, ta cho loại khác!”

Nàng vừa cười vừa nói.

Lý Nhu Đồng liền cự tuyệt: “Hoàng hậu.”

“Ngươi muốn kháng chỉ sao?” Lệ Khuynh cắt lời, bày ra bộ mặt không mấy vui.

“Không! Lý nữ y không dám!”

“Tốt! Nhận đi!” Lệ Khuynh nhét hộp vào tay của Lý nữ y, vừa cười vừa nói: “Nhớ dùng liền! Mai ngươi đến cho ta xem!”

Nàng cũng không phải kẻ thiên vị, dĩ nhiên là những người khác đều có phần.

Lệ Khuynh còn cố ý cho Chu Đại Nham một hộp phấn thơm thuộc hàng thượng hạng.

“Chu công công, bôn cung trông ngươi là người rất biết ‘sắp xếp công việc’! Bôn cung ban cho ngươi hộp phấn thơm này, coi như là phần thưởng nho nhỏ cho mấy ngày tận lực của ngươi!”

Chu Đại Nham bối rối nhưng đầu thế không nhận!

Hắn vừa định tạ ân thì lại nghe hoàng hậu có tâm tư ‘quan tâm’ khuyên nhủ: “Bôn cung thấy việc trong ngoài cung cũng không ít, giữa ‘trong và ngoài’ thì nên chọn một thôi! Thân thể quan trọng hơn, đừng làm quá sức! Rõ chưa?” Đầu gián điệp công khai!

Chu công công sắc mặt liền tái nhợt, hắn đâu ngu đến nỗi không biết lời hoàng hậu là muốn ám chỉ về vấn đề gì?

“Dạ..dạ, nô nô tài đã rõ!” Cái này là đánh phủ đầu? Cảnh cáo hắn? Sao số hắn khổ thế này? Chọn bên nào thì hắn cũng không thể bảo toàn tính mạng được!

* *

Chớp mắt một cái lại đến tối.

Lệ Khuynh lại đi đến phòng của Liên Hoa xem lại một lần nữa, lần này đi không chỉ có một mình nàng.

Hai tên hắc y này đã bám sát và theo dõi nàng nguyên một ngày, dùng đầu ngón chân cũng biết, hăng là thuộc hạ của tên kia, gọi là ‘ảnh vệ’ gì đó rồi!

Mặc kệ hai tên theo là có mục đích gì? Cứ làm việc của mình!

Y như ngày hôm qua, phòng của Liên Hoa vẫn khói hương nghi ngút, dĩ nhiên nàng cũng không quên uống thứ thuốc kia.

Hai tên ảnh vệ ở trên mái nhà phía xa xa thấy nàng vào phòng của Liên Hoa, sau đó, bỗng một tên rời đi thật nhanh, hắn ta truy về một hướng khác, tên còn lại thì trông chừng nàng không dám rời mắt.

Trong phòng Liên Hoa, Lệ Khuynh liền đi đến pho tượng Quan Âm, lấy tay xê dịch bức tượng thờ, nhưng chẳng có gì xảy ra.

Chết tiệt! Sao không có gì?

Nàng nhìn chăm chăm bức tượng, ánh mắt nhìn xuống, chiếc bình nhỏ trên tay của phật bà Quan Âm.

Quả nhiên, khi nàng đụng vào chiếc bình nhỏ xiu đó, một mảng nền dưới chân bàn liền bị xê dịch ngang.

* *

Bữa cơm tối.

Hương Ly ngó đông ngó tây rồi thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, người lần này đi, có tìm được gì không?”

Trong phòng không có ai khác, ngoài ba người.

Nữ tử vận bộ bạch y phôi đỏ, không ngẩng đầu lên, dùng đũa lại một chút, nhàn nhạt trả lời: “Không.” Sau đó tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào miệng, tiếp tục ăn.

“Không?” An Tĩnh và Hương Ly nghe xong, mặt có chút thất vọng.

Lệ Khuynh vừa nhai nhai, đầu gật gật: “Ừ!” Trong lòng thì cảm thấy nàng quá bất hạnh khi có hai vị trợ thủ vô năng, cảnh giác vô cùng kém!

An Tĩnh nghĩ nghĩ gì đó, sau gãi gãi đầu, hỏi điều nghi hoặc trong lòng: “Nương nương..Nô tì có một cái thắc mắc, nghĩ hoài vẫn không thông.”

“Chuyện gì?” Lệ Khuynh vẫn không ngẩng đầu.

“Sao người có thể vào phòng của..Mà đã về, trong khoảng thời gian ngắn như vậy? Khi cửa sổ bị khoá trái, cửa chính cũng khoá?” An Tịnh nhú cặp chân mày nhỏ xinh.

Nàng ta tiếp tục ngây ngô suy luận, mặt ra vẻ cao thâm: “Nếu leo nóc nhà mà đi..phải gỡ ngói, rồi đi ra cũng phải xếp lại. Nói chung, rất mất thời gian.”

Sau đó sờ sờ cằm, An Tịnh như ngộ ra, kích động hỏi: “ Chẳng lẽ người..Hay là người, cứ thế mà bay ầm vào? Từ trên nóc nhà mà phóng đại xuống? Để một lỗ thủng to tướng?”

Hương Ly cũng nhìn vị tiểu thư của nhà mình với vẻ mặt cực kì tò mò, nàng cũng không biết vị tiểu thư mình, sao có thể về nhanh như vậy a?

“Ha ha. Dĩ nhiên không phải thế!” Lê Khuynh nghe An Tịnh hỏi xong liền bỏ đũa, ngoắt tay kêu họ đến gần mình một chút, sau đó thấp giọng nói: “Ta vào bằng..”

Hai người kia nghe xong đáp án liền bật người đứng thẳng, miệng kinh hô: “Cửa chính?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cà tím, ớt đỏ

Tẩm cung của Miêu quý phi.

Miêu Mân Khanh ngồi ở bàn trang điểm cho Linh Nguyệt hầu chải đầu, tâm tình vô cùng tốt: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

Linh Nguyệt liền trả lời: “Những thứ mà nương nương dặn dò đã chuẩn bị chu toàn.”

Miêu quý phi vừa ngắm mình trong gương vừa nhếch miệng cười một cách thần bí, mắt lóe lên một tia ngoan độc. Tin đồn về thân phận thật sự của hoàng hậu, tuy bị kẻ nào đó ngấm ngấm dẹp im ngay nhưng..những người mà nàng muốn cần cho biết cũng đã biết.

"Linh Tiêu!" Miêu Mân Khanh đưa cho Linh Tiêu một chiếc vòng ngọc quý giá và vài tờ ngân phiếu: “Vòng thưởng cho ngươi. Tiền thì đem cho tiểu đệ đệ của vị cung nữ kia đi.”

“Vâng thưa nương nương!” Linh Tiêu nhận lấy chiếc vòng cùng ngân phiếu.

“Bên thái hậu thì sao? Ngươi có nghe được tin gì không?”

“Dạ bên thái hậu vẫn chưa có động tĩnh gì!”

Miêu Mân Khanh nhếch miệng cười âm độc. Nếu biết tin rồi, không lí nào, thái hậu lại để im chuyện được! Sắp có kịch vui.

Lâm Thư Các.

Nam Chương Khải Thụy vẫn một thân trường bào tím đậm nhạt phối với nhau, hần vừa ngồi phê duyệt tấu chương vừa nghe Minh công công đứng bên cạnh hồi báo động tĩnh bên hoàng hậu do Chu Đại Nham cung cấp.

Đánh mắt thấy lão thái giám lại có chuyện muốn nói nhưng có vẻ khó mở lời, hần trong lòng đã đoán được, nhưng vẫn hỏi.

“Còn chuyện gì?”

Minh công công vẫn là xem sắc mặt của chủ tử trước rồi mới dám tâu: “Dạ bẩm hoàng thượng, còn chuyện của Miêu quý phi. Nếu ngài không đến, sợ rằng thái hậu..”

Dứt lời, ông trộm nhìn hoàng thượng, thấy ngài dừng bút khoảng vài giây như đang suy nghĩ, sau lại tiếp tục đặt bút.

“Trẫm sẽ đến. Ngươi đi thông báo một tiếng đi!” Thấy Minh công công đã lui, Khải Thụy vẫn không ngẩng đầu, lên tiếng hỏi: “Chuyện gì?”

Ngay lập tức có một tên hắc y nhân xuất hiện quỳ ôm quyền: “Bẩm hoàng thượng, hoàng hậu hôm nay đến phòng của đại cung nữ, tên Liên Hoa. Sau đó có một tên hắc y bám theo, Diệp Ảnh đã truy theo đến trừ phòng của cung Phụng Nghi liền mất dấu.”

“Phái người đến trừ phòng. Tăng cường ánh vệ, giám quân phòng thủ, nói lỏng phòng ngự. Nếu không còn chuyện gì, lui đi.”

Diệp Lương vẫn tư thế cúi đầu ôm quyền: “Dạ bẩm, đã tìm ra kẻ tung tin về hoàng hậu, là một cung nữ tên Tiểu Ninh, nhưng cũng chỉ là con rối. Lúc thần đến thì người đã bị kẻ khác thủ tiêu.”

Khải Thụy sắc mặt liền âm trầm, quanh thân mang theo cỗ sát khí lạnh lẽo, một đạo lực áp chế lên làm cho cây bút kia ngay lập tức bị gãy đôi.

Nhìn bàn tay phải đang bị gãy, sau đó siết chặt thành quyền, ánh mắt thoáng lạnh hỏi: “Thái Hiền Cảnh, hắn đã bình phục chưa?”

Diệp Lương cúi thấp đầu tâu: “Dạ bẩm, vết thương của Thái đại nhân đã bình phục bảy tám phần!”

Thái Y viện, ở hậu viện.

Lý nữ y đi tìm Mộ Thiên, khi nàng ta bước vào cái tiểu viện giành riêng cho hấn thì thấy người cần gặp vừa ngồi giả thuốc vừa ngâm nga thơ từ. Lý Nhu Đồng buồn cười đi qua đó, tay còn cầm theo một cái hộp đựng thức ăn do nàng ta tự tay làm lấy.

Ngoài hấn còn có bốn người khác, bốn vị đó thấy nàng ta đến liền chào thân thiện: “Bái kiến Lý nữ y!”

Lý Nhu Đồng gật nhẹ đầu với bốn người, sau đó bước lại chỗ của tên nào vẫn ngâm nga thơ: “Mộ đại nhân, vẫn chưa nghỉ sao?” Miệng chứa đầy tiểu ý.

Mộ Thiên ngừng đầu nhìn người đến rồi cười nhẹ một cái, sau lại tiếp tục giả thuốc: “Lý nữ y đừng trêu ta!”

“Vậy phải kêu làm sao a?” Lý nữ y cười ngây ngô hỏi.

“Kêu ta là Mộ đại ca được rồi!” Mộ Thiên dừng tay, xoa tay áo xuống: “Ngồi đi.”

“Vâng Mộ đại ca” Lý nữ y cười nhẹ rồi ngồi xuống, nhìn Mộ Thiên đang loay hoay dọn dẹp mấy thứ linh tinh trên bàn liền muốn phụ một tay.

“Đề đó đi, huynh dọn được!”

“Mộ đại ca, huynh ăn tối chưa?” Nàng đã dò hỏi kĩ càng rồi mới đến!

Mộ Thiên từ đầu đã đánh mất thấy cái hộp thức ăn, hấn thành thật trả lời: “Vẫn chưa.”

Lý Nhu Đồng cười rạng rỡ nói: “Vậy chúng ta cùng ăn đi?” Nói xong liền bày thức ăn ra bàn.

“Ừm!” Mộ Thiên liền nhìn bốn vị kia: “Các người cũng nghỉ đi, qua đây ăn cùng bọn ta.”

Bốn người kia nghe vậy cũng nghỉ tay, nhưng cái lời mời kia, bọn họ không dám, kia cô nương nhà người ta có ý ăn hai người, bọn họ đâu thể làm kẻ thứ ba nên từ chối, thế là Mộ Thiên và Lý Nhu Đồng cùng nhau ăn tối.

Mộ Thiên thấy đám người kia đã rời, hấn vừa thưởng thức thức ăn vừa hỏi: “Muội đến tìm ta, là có việc gì?” Không lí nào lại đến tìm hấn chỉ để dùng cơm chung?

Lý Nhu Đồng cười gượng, trong lòng có chút xót xa, nàng cũng có ý ăn chung với hấn, nhưng ngoài vẫn là xấu hổ cười nói: “Mộ đại ca thật là tinh mắt!” Dứt lời liền lấy ra hộp phần thơm mà hoàng hậu đã ban thưởng cho nàng.

“Phần sao?” Mộ Thiên nhú mày, có chút khó hiểu nhìn Lý Nhu Đồng.

Ngày hôm sau.

Tẩm phòng của hoàng hậu.

Một tiếng thét khá chói tai vang lên: “Không!”

Lệ Khuynh mở to đôi mắt, tay vẫn siết chặt lấy chân, nàng thở dốc không ngừng, trán đầm mồ hôi lạnh.

Tiểu hồ ly nằm bên cạnh cũng bị dọa cho giật cả mình, nó liền tiến đến bên cạnh nàng ngay lập tức.

Hương Ly cùng Liên Hoa ở bên ngoài cũng chạy vào trong xem.

“Nương nương. Người không sao chứ?”

Nàng ngồi dậy, lấy một tay đỡ trán, lắc nhẹ đầu: “Không sao. Chỉ là gặp ác mộng!” Tay còn lại thì ôm tiểu hồ ly.

Lại là con ác mộng không rõ ràng đó, ngày nàng đến, đêm đó cũng đã mơ thấy nó, thấy khối thân thể này..

Lệ Khuynh nhìn ra ngoài phía cửa sổ thì thấy chút ánh sáng mờ nhạt, có chút trầm tư gì đó.

- - -

Bão tuyết vẫn cứ kéo dài, đâu đâu cũng thấy màu tuyết trắng xóa, sương mù âm u lượn lờ, ánh dương mờ nhạt, từng trận gió rét heo hút cuốn theo tuyết trắng lẫn lá khô một đường xiên xẹo mà kéo nhau đi xa.

Vẫn như mọi ngày, Lý Nhu Đồng và tên tiểu thái kia lại đến.

Sau khi họ đi, Lệ Khuynh muốn đi dạo xem xung quanh cung Phụng Nghi này một chút, mặc dù biết bên ngoài rất lạnh. Đi cùng nàng có Hương Ly, Liên Hoa, Mịch Dương, An Tĩnh với ba tên thái giám.

Quả thực ngoài trời rất lạnh! Cũng may có cái lò áp tay, nàng ôm nó trong lòng mà không dám rời. Chỉ tội cho bọn người kia, nhưng ai bảo họ muốn đi cùng, nàng định đem mỗi Hương Ly.

Đi được một lúc lâu, nàng nhìn quanh, sau lại lên tiếng hỏi: “Bỏn cung nhớ, hình như ở đây có một cây cầu nhỏ..thì phải?”

Ngay lập tức có hai ánh mắt phóng đến nàng với cùng một loại biểu tình.

"Nương nương muốn đến đó?" Thấy nàng gật đầu, Hương Ly liền chỉ: "Người từ đây đi một thêm đoạn nữa là đến!"

Lệ Khuynh vừa đi vừa đảo mắt nhìn quanh, thấy chỗ này nằm ở phía đông của nơi nàng ở, cách tắm phòng nàng khá xa.

"Đây là đầu của cung?" Quanh đây hầu như chỉ trồng hoa và cây cảnh.

"Dạ bẩm nương nương, nơi này là ngự hoa viên của cung!"

Nàng đến cây cầu này là vì nó xuất hiện trong con ác mộng kia, mà nàng đến xem, đơn giản là vì nàng thấy, thân thể này bị rơi từ đây xuống, rơi từ đây thì..chết ở đây mới đúng! Thế mà sao, cái tên kia bảo, nàng mò đến tận cung của hắn?

Lệ Khuynh bắt đầu cảm thấy đầu đau nhức, cuối cùng đêm đó, là nàng đi đến, hay là khối thân thể này chạy đến phòng của hắn? Còn mò vào tận phòng người ta, canh ngay lúc hắn đang tắm mới ghê?

Suy nghĩ một lúc, nàng rút ra cái kết luận, nàng không hề đến phòng hắn, mà là cái khối thân thể này! Vì không lí nào nàng lại đi rình hắn tắm, mà chả có ấn tượng gì về cái..(một mảnh đen tối hiện lên).

Lệ Khuynh bỗng hơi cúi đầu nhìn ngón tay cái nhỏ nhắn của nàng.

Dưa chuột!

FUCK! Fuck! Fuck!

- - -

Đi dọc theo dòng chảy quanh co của con sông nhỏ, sau lại quanh về. Nàng có hỏi dòng sông nhỏ này chảy đến đâu, thì biết được nó chảy đến hồ Thủy Mặc ở Âm Thái Đường, nghe họ bảo nơi đó rất đẹp, nhưng lại khuyên nàng đừng đến.

Lệ Khuynh thả cước bộ, mắt nhìn quanh như đang đi dạo xem cảnh vật, không ai nhìn ra nàng đang suy tính cái gì?

Lý nữ y bảo cái hộp phấn đó, nàng ta nghiệm không ra, nên đưa cho cái tên Mộ Thiên gì đó rồi, bảo nàng cứ an tâm, nhưng làm sao nàng an tâm được? Ai bảo đảm được, tên đó không có ác ý gì? Nhưng là đồ đã đưa..

Lệ Khuynh sai bước trên hành lang, tay chấp ra phía sau, nét mặt vẫn ung dung bình thản. Chợt nàng nhìn thấy vị biểu ca của khối thân thể này, nhưng có sao, hắn hôm nay lại ăn mặc không còn giống một vị tướng quân oai vệ như lần trước gặp mặt?

Hương Ly lại lén trộm nhìn nàng, như đang có chuyện gì muốn nói riêng với nàng, mà nàng cũng có nhiều chuyện muốn hỏi nàng ta nên tìm cách đuổi mấy kẻ phiền toái kia đi hoặc cách xa nàng.

Sau khi có kẻ đã bị đuổi đi, kẻ thì cách nàng một khoảng xa, Lệ Khuynh đánh mắt về hướng Thái Hiền Cảnh hỏi: “Kia, không phải biểu ca của ta sao? Người bảo hắn bị thương, đã khỏi chưa? Nhưng tại sao hắn lại ăn mặc..”

“Người an tâm, vết thương của công tử đã không còn đáng lo! Còn..” Hương Ly buồn buồn cúi đầu trả lời tiếp: “..Công tử bị giáng chức rồi!” Chuyện này nàng cũng mới nghe ngóng được thôi!

“Vậy người có nghe được lí do là vì sao không? Phụ thân ta có bị làm sao không?” Tiểu hồ ly vẫn ngoan ngoãn nằm trên vai nàng, đuôi cuộn tròn quanh cổ của nàng. Chẳng lẽ là do chuyện tối hôm đó? Cái tên nham hiểm này, không giữ lời!

“Dạ, nghe nói là do cái đêm hôm trước..do khinh xuất trong việc bảo vệ người nên bị giáng chức! Còn về vụ tin đồn, hiện Tể Tướng gia không có việc gì!” Hương Ly nhìn nàng nói như trấn an: “Người an tâm, Bát vương gia, ngài ấy không sao!”

Lệ Khuynh nghe bảo tên kia không sao, nàng cũng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Ngồi xuống lan can, bỗng dưng Lệ Khuynh nhớ ra chuyện gì đó, mắt nhìn chằm chằm Hương Ly hỏi: “Hương Ly, ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Người cứ hỏi.”

“Ta lúc trước vào cung, đã từng giết những..”

Chưa dứt điều mà nàng muốn hỏi thì Hương Ly đã trốn tránh ánh mắt của nàng, có chút hốt hoảng, lắc đầu nói liên tục: “Không có, không có, người không có giết ai cả..”

Lệ Khuynh miệng cười cứng ngắt: “...”

“Nói ra hết tất cả những chuyện mà người đã biết đi. Kể cả cái ngày ta bị hành thích.” Đôi con ngươi lạnh đạm nhìn Hương Ly.

- - -

Sau bữa cơm trưa, Lệ Khuynh chờ gặp Mộ Thiên tại một lương đình gần nhất trong cung, nàng ngồi nhâm nhi bánh ngọt chờ người đến.

Dĩ nhiên, vẫn là tên kia cho phép gặp, tên tù nhân hưởng án treo kiêm mời như như nàng thì làm gì có quyền?

Một lúc sau, có một nam tử bạch y đi đến.

Mộ Thiên tao nhã, bộ dáng xuất trần, thấy nữ tử cung trang chỉ diện màu đỏ huyết ngồi bất chéo chân, bên cạnh còn có ba vị cung nữ.

Hắn liền phóng ngay ánh mắt đến vị cung nữ đang xoa bóp vai cho hoàng hậu, trong ánh đó chứa đầy đủ vị tình ý khó hiểu, nhưng người ta không liếc mắt đến hắn, tư vị này nàng có thể hiểu.

“Khụ!” Lệ Khuynh ho khan một tiếng, ánh mắt mang ý cười: “Mộ công tử, cảnh nơi đây, đẹp đến mức khiến người thất thần, lạc phách?”

Hương Ly và An Tĩnh che miệng cười. Liên Hoa cũng chỉ hơi cúi đầu, người nhìn vào cứ tưởng nàng ấy ngượng ngùng, nhưng thật ra, ánh mắt nàng ta có chút dư quang phát lạnh.

Nghe Hương Ly và biểu ca bảo, cái tên này có ý với Liên Hoa, khỏi hỏi, lòng Lệ Khuynh liền nảy ra mưu đồ đen tối.

“Khụ!” Mộ Thiên hoàn hồn mà ho khan một tiếng, chợt nhớ ra hắn chưa chào hỏi, hơi cúi người, hướng hoàng hậu hành chút lễ: “Mộ..”

Lệ Khuynh trong lòng tràn đầy ý cười nhưng mặt lộ lạnh nhạt, thản nhiên ngắt lời hắn: “Miễn lễ đi.” Sau đó nàng cho bọn cung nữ lui.

“Mộ công tử?” Thấy Mộ Thiên có chút lưu luyến, nàng nhếch mép cười. Cũng phải, đã mấy ngày không gặp!

“Khụ!” Mộ Thiên hơi xấu hổ, hắn liền trấn định tinh thần, hỏi: “Không biết hoàng hậu nương nương gọi Mộ Thiên..”

“To gan! Dám xưng như thế với bản cung? Bàn thờ tổ tông, muốn thượng lên sớm đến thế?” Lệ Khuynh nghiêm mặt, tay vỗ xuống bàn tỏ ý tức giận.

Mộ Thiên nhìn nàng mặt đen kịt, hơi cúi người, hắn định giải thích: “Hoàng..”

“Câm miệng!” Cố nén lại cười, nàng liền bày bộ dạng tức giận.

Thế là Mộ Thiên bị bắt im lặng nghe giáo huấn từ vị hoàng hậu, có lẽ, nói hơi quá xú..vị tiểu cô nương này có thể làm con hắn nga! Dám ở đây giáo huấn hắn?

“Người nên biết, người đang chốn nào? Đừng có hồ nháo, thất kính.” Lệ Khuynh nhấp một ngụm trà nói tiếp: “Làm bản cung mất vui, bản cung không đảm bảo, người có thể đi đâu với cái dạng đầu không có nga!”

“...” Khoé miệng của Mộ Thiên co rút, đồ mờ mờ.

“Nghe nói Mộ gia còn mình người?”

Mộ Thiên: “...”

“Người dám không trả lời bản cung?”

Mộ Thiên ngẩng đầu định nói: “...”

Lệ Khuynh nhanh miệng chặn ngay: “Thôi im đi.”

Nàng lại nhấp một ngụm trà xong: “Biểu hiện tốt một chút. Bồn cung liền cho vợ..à không, nương tử, có thể con đàn cháu đống. Hung dữ, làm càn, là miễn người đốt nhang. Nghe rõ chưa?”

“...” Mộ Thiên trong lòng thầm rửa, cái tên họ Thái chết tiệt nhà ngươi! Hẳn nhớ, Mộ gia hẳn đâu mắc nợ gì với Phương gia a?

Diệp Lương và Diệp Ảnh đứng trên mái nhà, cách không xa mấy với chỗ hoàng hậu, mắt nhìn về đình thấy Mộ Thiên và hoàng hậu có vẻ..tình hình hơi căng!

“...” Mộ Thiên vẫn khom người dờ khóc dờ cười, cái chuyện gì đây a? Theo tình thế, người muốn nhờ cậy mà có thái độ này với hẳn ư?

Lệ Khuynh thấy hẳn im lặng, bèn nói: “Mộ Thiên, ngươi..thích Liên Hoa?”

“...” Kề kia vẫn an phận!

“Không lên tiếng, có nghĩa là...” Lệ Khuynh cố tình ngân dài âm cuối, gật gật đầu nói: “Àn, ta liền gả nàng ta cho nhà khác!”

“Hoàng hậu..” Mộ Thiên kích động.

Lệ Khuynh hắc hắc cười: "Đừng kích động!" Mặt đa phần nham hiểm, từ tốn nói: “Bây giờ ngươi hiểu, ta đang nắm cái gì trong tay? Cho nên, ngươi nên hảo hảo giúp ta vài việc nhẹ!”

Mộ Thiên đỏ mặt hỏi: "Hoàng hậu cần giúp gì, xin cứ nói?" Kìa là cà tím, đây là ớt đỏ chẳng? Có tướng phu thê!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bước đầu

Từ Đức Cung, tẩm cung của thái hậu.

Minh công công nhìn bóng lưng hoàng thượng thầm thở dài, sau đó ông cùng bọn cung nhân, tất cả đứng ở bên ngoài.

Trong phòng.

Khải Thụy vừa châm trà cho thái hậu vừa giải thích: "Không phải do quý phi làm không tốt. Mà là do nhi thần, tối qua thấy mệt trong người nên đã hồi cung nghỉ ngơi."

"Chính sự quan trọng, nhưng sức khỏe vẫn quan trọng hơn." Thái hậu thở dài rồi nói tiếp: "Hoàng thượng cũng biết, giang sơn này về sau, vẫn là cần có người cai quản. Chuyện.."

Thái hậu chưa dứt lời thì hoàng thượng đã mở miệng hỏi: "Mẫu hậu gọi nhi thần đến, chắc không phải chỉ vì chuyện này?"

Chuyện tìm người nối ngôi, coi như trước mắt cũng không vội đi.

Nhấp ngụm trà nhỏ, lão thái hậu nói: "Chuyện của hoàng hậu, chắc hoàng thượng có nghe?"

"Nhi thần có nghe."

"Àn! Tuy chỉ là tin đồn từ miệng người này đến người kia, thực hư vẫn không rõ. Nhưng ai gia thấy, hoàng thượng vẫn nên cho người điều tra rõ ràng."

"Mẫu hậu yên tâm." Khải Thụy nhìn mẫu hậu của hẳn một cái rồi hơi hạ mi, tay vừa nâng chén trà lên vừa nói: "Nhi thần đã cho người đi điều tra. Trước mắt vẫn chưa có kết quả rõ ràng!" Dứt lời liền uống một ngụm trà nhỏ.

"Àn!" Thái hậu gật đầu, nói: "Thế lực trong triều của Tể Tướng hiện tại cũng không nhỏ, ngươi vẫn nên biết chừng mực!"

Khải Thụy vừa nghe qua là đã hiểu, thái hậu muốn nói cái gì?

"Mẫu hậu, chuyện trước mắt thực hư chưa rõ.."

"Tể Tướng nắm quyền hành không nhỏ trong triều. Nếu như hoàng hậu, thực là nữ nhi của hẳn, kia chẳng phải là..." Bà thở dài ra một tiếng rồi cười nói:

"Coi như ai già lo lắng quá đi. Nhưng ngươi vẫn nên cẩn trọng!"

"Nếu mẫu hậu đã nghĩ vậy.." Khải Thụy vẫn nắm chén trà ở trên bàn, mắt đặt tại nó, miệng hỏi một câu: "..Vậy còn Quốc Cửu, người từng nghĩ qua?"

- - -

Ra khỏi cung của thái hậu, Khải Thụy sắc mặt có chút không tốt, vì hấn và mẫu thân lại cãi nhau.

"Ngoài Miêu quý phi đến tìm thái hậu, Quốc Cửu cũng đến?"

"Dạ bẩm, Miêu quý phi vừa đi một lúc không lâu thì Quốc Cửu gia đến ạ!" Minh công công đi ở phía sau nghe hỏi mới tâu rõ.

"Thật trùng hợp!" Khải Thụy nâng môi cười nhạt, hỏi tiếp: "Đến nói chuyện gì? Ngươi biết không?"

Thực ra hấn cũng đoán được mấy phần, Quốc Cửu đã nói gì với mẫu hậu của hấn, nếu không bà đã không nghi ngờ đến Tể Tướng như thế!

Minh công công cúi đầu: "Chuyện này..Hoàng thượng làm khó lão nô rồi!" Sao ông có thể biết rõ được thái hậu và Quốc Cửu đã nói gì?

Khải Thụy chỉ nhếch miệng cười, sau lại hỏi sang chuyện khác: "Mấy ngày nay, Bát vương gia có đưa vương phi vào thỉnh an thái hậu không?"

"Dạ bẩm, không ạ!"

"Ân! Hồi cung đi." Khải Thụy hơi ngẩng đầu nhìn tuyết vẫn chậm rãi rơi.

Minh công công nhìn vị chủ tử của ông, tay chấp ra sau, cứ thế điệu bộ lẩn tránh làm người ta khó hiểu mà sai bước đi về tẩm cung.

- - -

Cung Phụng Nghi.

"Ngồi đi." Cũng không muốn dài dòng, Lệ Khuynh đi thẳng vào vấn đề: "Ngươi giúp ta xem loại 'phấn' kia, có phải thuốc độc không?"

"Nó chính là độc. Có điều.." Mộ Thiên cũng không kiêng dè mà trực tiếp ngồi vào bàn: "..Về phần nó là loại độc gì? Cho Mộ mỗ chút thời gian."

Nghe nói đó là độc thì trong lòng nàng không tránh khỏi lo lắng.

"Ngươi xem thử, hai thứ.." Lệ Khuynh lấy một hộp phấn giao cho Mộ Thiên: "..có phải là một không?"

Mộ Thiên mở ra xem, trong hộp phấn là một loại trầm hương có tác dụng an thần: "Cái này phải nghiệm mới biết rõ được!"

Hấn cẩn thận cất hộp phấn vào túi, dặn dò: "Nhưng trước khi có kết quả, người nên tránh xa nó. Tốt nhất vẫn là nên ngừng sử dụng đi."

"Ừm! Nhưng.." Lệ Khuynh lo lắng nhìn Mộ Thiên: "..Ta sợ nó có độc, nhưng đến nay ta mới phát hiện, chỉ sợ rằng bản thân đã trúng độc mà không biết."

Mộ Thiên nhíu mày, loại chuyện này cũng có khả năng xảy ra, kẻ hạ độc chắc hẳn là một cao thủ dùng độc, không thể xem thường!

"Hoàng hậu nương nương, để ta bắt mạch xem thử."

Lệ Khuynh liền đưa tay ra cho xem thử mạch tượng có vấn đề gì bất ổn không?

Sau khi xem kỹ và chắc chắn, Mộ Thiên mới cười bảo: "Không cần lo lắng. Ngoại trừ nội thương lần trước chưa khỏi hẳn khiến khí huyết người bất ổn một chút, còn lại thì không có vấn đề gì bất thường!"

Dứt lời, Mộ Thiên nâng ly trà lên thổi vài hơi rồi nhấp một ngụm, hấn lập tức cau mày.

Lệ Khuynh nhìn ly rượu còn trên tay của hấn tựa tiểu phi tiểu: "Thế nào, không tệ chứ?"

"Không tệ! Trời lạnh uống vài ly làm ấm người cũng tốt." Dứt lời, Mộ Thiên liền cạn sạch rượu trong ly rồi nói tiếp: "Nhưng sức khỏe người vẫn còn yếu, không nên dùng quá nhiều."

Nàng nhếch miệng cười, tay thì rót cho hấn một ly, nàng một ly.

"Ngươi có thứ thuốc mê nào, có hiệu quả nhanh không? Nếu có thứ gọi là Loạn Hồn Mộng thì càng tốt! Cho ta một ít."

Loạn Hồn Mộng là một thuốc mê mà khi trúng phải, thần trí sẽ bị lâm vào tình trạng như bị thôi miên. Chỉ cần dùng hương dẫn có thể sai khiến người bị trúng, bất luận bảo cái gì thì người trúng cũng sẽ nghe và làm theo, hỏi gì cũng nói!

Tên kia bảo, đêm xảy ra hành thích đã phát hiện được thứ thuốc mê này ở hiện trường!

"Loạn Hồn Mộng?" Mộ Thiên bật cười, nói: "Mộ mỗ không có loại thuốc mê cao thâm như thế!"

"Tuy nhiên ta có một loại mê hương. Có thể dùng tạm!" Dứt lời, hắn lấy một lọ thuốc nhỏ màu trắng ra đưa cho nàng, nói: "Thứ này, do ta tự đặc chế! Công dụng có thể không cao thâm như Loạn Hồn Mộng, nhưng không kém."

"Không có giải được sao?" Lệ Khuynh nhận lấy giải được, sau lại hỏi: "Tối nay người rảnh không? Nếu người rảnh hãy giúp ta.."

Mộ Thiên sau khi nghe rõ chuyện nàng nhờ thì không khỏi nhủ mảy: "Hoàng hậu..". Hắn có chút khó hiểu: "Sao người đoán chắc là kẻ đó? Còn ở trù phòng?"

"Buổi sáng, ta có đi dạo xem qua. Không phải là không có lý do." Lệ Khuynh nhếch miệng, nàng lấy từ trong người ra một mảnh giấy nhỏ, trên đó có ghi vài chữ: "Người xem, thứ dính trên đó là gì?"

Mộ Thiên xem xét mảnh giấy, sau lại nhìn nàng đầy nghi hoặc: "Mà ở phòng bếp thì tay dính dầu mỡ đâu có ít người, cũng không thể.."

Hắn chưa nói hết thì nghe nàng bảo: "Vì cách cầm dụng cụ xào nấu..giống như cầm kiếm!" Ánh mắt nàng mơ hồ nhìn vào hư không, nói: "Người xử kẻ đó, rồi làm theo lời ta. Còn ta sẽ giải quyết kẻ nhận thư này!"

Lệ Khuynh chống đỡ bàn đứng lên, rót uống cạn thêm một ly rượu nữa, nàng ngược nhìn Liên Hoa đang đứng ở phía xa với hình ảnh không sắc nét và bóng dáng của nàng ta nhấp loạn xạ một cái rồi quay lại hỏi Mộ Thiên một câu có thâm ý sâu xa.

"Người có chắc, người kia là người..". Rất không đứng đắn mà nắc lên một cái, nói tiếp: "..người trong lòng của người?"

Dứt lời, Lệ Khuynh liền loạn choạng bước bỏ đi mà không chờ Mộ Thiên đáp.

Vì thứ tìm được trong phòng của Liên Hoa, ngoài mảnh thư này, còn có thứ khác, mà thứ đó có thể chứng minh rằng, nàng ta chính là kẻ giải mạo!

"Nương nương! Người không sao chứ?"

"Không có gì! Chỉ là bồn cung cảm thấy hơi choáng đầu..". Dứt lời, cả thân người Lệ Khuynh liền mềm nhũn mà tiếp đất.

"Nương nương.."

Liên Hoa và Hương Ly cùng cung nữ vội đến đỡ hoàng hậu say khướt về nghỉ ngơi.

Mộ Thiên nhìn bóng lưng của Liên Hoa ngày một đi xa.

Càng về đêm, tuyết càng lúc rơi ngày một nhiều hơn, không khí bên ngoài lạnh đến thấu xương, từng đợt gió lạnh thổi qua.

Tầm cung của hoàng hậu không còn cảnh binh lính đứng đầy, theo lệnh hoàng thượng đã giảm đi rất nhiều quân sĩ canh gác.

Thái Hiền Cảnh dẫn hai đội binh đi ngang qua tầm phòng của hoàng hậu, hắn dừng cước bộ nhìn vào một chút rồi tiếp tục đi.

Mà lúc này ở trong phòng của hoàng hậu.

Lệ Khuynh nhếch miệng cười âm hiểm: "Người nói xem, ta định làm gì?"

Liên Hoa mặt đầy khó hiểu, giọng có chút lo sợ: "Nương nương.."

"Đừng giả vờ nữa." Nàng lấy một vài thứ đã tìm được tại phòng của nàng ta vứt ra trước mặt, khoanh tay trước ngực truy vấn: "Nói. Người là ai? Tại sao năm lần bảy lượt muốn dồn ta vào chỗ chết? Ai đứng sau người chỉ đạo?"

Liên Hoa nhìn mấy thứ đồ kia rồi liếc nhìn cung nữ và cả thái giám trong phòng đang bất động.

Lệ Khuynh vừa cười vừa nói: "Bọn họ trúng 'Loạn Hồn Mộng', không biết gì đâu."

Thật ra là thuốc mê của Mộ Thiên thôi!

"Chắc người biết, Loạn Hồn Mộng là cái gì chứ? Không cần hoàng hậu ta giải thích?"

Liên Hoa mặt biểu tình đa phần hoảng loạn, không hiểu cái gì mà nhìn nàng: "Nương nương, nô tì không biết..". Nước mắt cũng lưng tròng.

"Người còn cố giả vờ?" Lệ Khuynh dùng nước gì đó đã chuẩn bị sẵn bôi lên gần huyệt thái dương của Liên Hoa, sau đó đưa tay gỡ lớp mặt nạ trên mặt nàng ta ra, tiếp tục hỏi: "Nói. Người là ai?"

“Ngươi không phải Liên Hoa tỷ.” Hương Ly lúc này sùng sốt: “Vậy người đâu?”=

"Xem ra, đã đánh giá thấp hoàng hậu ngươi rồi!" Lãnh Dao cười lạnh.

Khoảng một lúc lâu sau đó.

Trước tấm phòng của hoàng hậu, đèn đuốc sáng rực, quân lính vây quanh.

"Mau đem người đi." Tiếng hô áp giải tội phạm đến nhà lao vang lên.

Lãnh Dao bị bắt trong bộ dạng của Liên Hoa, nàng ta bị áp giải đến nhà lao để chờ tra hỏi.

"Hương Ly tỷ, chuyện này là sao?" An Tịnh vừa tỉnh dậy liền chạy đến, không rõ chuyện gì đang xảy ra?

Hương Ly đáp: "Liên Hoa, nhân lúc hoàng hậu say rượu lại ra tay hành thích, nhưng không thành!"

"À!" An Tịnh gật đầu mơ hồ.

"Liên Hoa.." Mộ Thiên nhíu mày nhìn Lệ Khuynh: "Chuyện này, sao có thể?"

"Ngươi cũng nghe nàng đã khai. Ngày đó, chính là nàng ta đã cấu kết với kẻ khác ra tay ám sát bản cung." Lệ Khuynh mặt lạnh nhìn Mộ Thiên, đá mắt ra hiệu.

"Hoàng thượng.." Mộ Thiên lúc này nhìn sang Khải Thụy.

"Mộ Thiên!" Khải Thụy mặt âm lãnh, hần nhìn tên có thể vì một nữ nhân mà hiện tại cúi đầu khuất phục: "Nếu nàng ta biết tội mà thành thật khai rõ, ai là kẻ chủ mưu sau lưng, trăm có thể khai ân cho một con đường sống!" Dứt lời liền quay đầu rời đi.

- - -

Lệ Khuynh ngồi ở phòng trầm tư suy nghĩ đến đau cả đầu. Có nên nói cho Mộ Thiên biết, Liên Hoa thực ra đã chết rồi không?

Sau khi cân nhắc, nàng quyết định chờ có cơ hội thích hợp rồi nói.

Bắt đầu nghĩ về chuyện chính cần phải làm, nàng nhớ đến lời của Lãnh Dao đã khai.

"Đêm đó, không chỉ có ta, mà còn có một kẻ nữa cũng đến hỗ trợ ta giết ngươi. Nhưng người mà kẻ đó giết, là tỷ tỷ của ta, không phải ngươi."

Liên Hoa cải trang thành khối thân thể này, có khả năng đêm đó, khối thân thể này đã trốn...Thế nhưng cũng bị giết?

Nếu Lãnh Dao không ra tay giết khối thân thể này, thì là kẻ nào ra tay?

Đúng lúc nàng đang suy nghĩ thì một tên hắc y nhân đi vào.

"Ngươi đến rồi à?" Hắc y nhân không lên tiếng, Lệ Khuynh quay đầu đi, nàng cũng không quan tâm mà nói: "Đội ta đi thay y phục và chuẩn bị vài thứ rồi xuất phát!"

Canh ba.

Ngự hoa viên của Phụng Nghi cung.

Có không ít hắc y đang tụ tập ở nơi này, trên dưới cũng hơn hai mươi tên.

“Lãnh Dao đã bị phát hiện!” Một nữ hắc y đứng nói chuyện với một tên hắc y: “Có nên xử lý ngay không?”

“Ban Huyết Sát lệnh. Ra tay trong ngay đêm nay, tránh để ả ngày mai không chịu được tra tấn mà khai ra.” Tên hắc y kia lãnh đạm ra lệnh, sau đó hần nhìn sang nhóm hắc y: “Các ngươi theo hỗ trợ một tay. Còn lại đi theo ta.”

- - -

Tại đại lao, binh sĩ đứng canh cẩn mật, m chút lơ đãng cũng không dám.

Một đám hắc vô thanh vô tức di chuyển trong màn đêm, bọn chúng đột nhập thành công vào nhà lao và giết được Liên Hoa một cách dễ dàng.

Lúc quay trở ra thì bọn họ mới nhận ra, đã trúng kế!

Một trận truy bắt, giao chiến hỗn loạn xảy ra.

Một lúc sau.

Thái Hiền Cảnh nhìn Diệp Lương hỏi: "Bắt được mấy người?"

"Bắt được hai tên, một tên chạy thoát, còn lại đã chết!"

Lệ Khuynh cúi khấn bịt mắt xuống, vừa lau mồ hôi vừa nói: "Giám hai kẻ đó lại, cho người canh giữ cẩn thận!"

Bỗng một tên lính chạy đến: "Tướng quân! Hai tên thích khách mà chúng ta bắt được đã tự tử!"

Vừa lúc đó, Diệp Lương truy theo tên hắc y chạy thoát cũng đã trở lại: "Tên kia chạy thoát."

Mộ Thiên cải trang thành hắc y đi theo đám hắc y cũng đã trở lại: "Tên đó, hiện tại ngoài việc ám binh bất động ở Phụng Nghi cung, cũng không dám chạy đâu xa. Chỉ cần để tâm chú ý xem, ắt sẽ lộ!" Hắn nhìn Thái Hiền Cảnh cười cười, vẫn là người chịu khổ làm chó săn rồi!

Lệ Khuynh nhìn Mộ Thiên hỏi: "Mấy kẻ đó đi đâu? Người có thu thập được gì về thân phận của chúng không?"

"Cũng chỉ là đám sát thủ vô danh được kẻ khác thuê!" Mộ Thiên đáp.

Nàng nhàu mày, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

"Hoàng hậu cũng mệt rồi, nên về cung nghỉ ngơi đi." Thái Hiền Cảnh nhìn nàng.

Thấy Lệ Khuynh đã đi, lúc này Thái Hiền Cảnh mới nhìn Mộ Thiên hỏi: "Người có chỗ không ổn!"

Mộ Thiên sắc mặt liền kém xuống: "Ta bị thương!"

Sự tình thật ra không đơn giản như hắn đã nói với Lệ Khuynh, đám hắc y kia vừa ra khỏi cung liền di chuyển đến một căn cứ bí mật, có lẽ là một bang phái, có tổ chức quy mô không nhỏ. Mà người cầm đầu bọn chúng lại có quan hệ với một quan viên trong triều, do trời tối quá, lúc hai người họ nói chuyện riêng, hắn tuy đi theo, tiếc là không nghe được gì nhiều đã bị phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Một phần sáng tỏ

Tâm cung của hoàng hậu.

Phòng của hoàng hậu.

Khải Thụy ngồi ở bàn nhâm nhi trà, trong khi đó thì tiểu hồ ly vẫn luôn giám sát nhất cử nhất động của hắn, nó giữ một khoảng cách với hắn, đi qua đi lại, thỉnh thoảng hắn nhìn nó thì, nó dừng lại và xù lông, tư thế chuẩn bị tấn công.

Lệ Khuynh vừa đứng sau bức bình phong thay y phục, vừa hỏi: "Hương Ly! Trong những người không có mặt ở cung khi ta đến nhà lao, có kẻ nào thuận tay trái không?"

"Thuận tay trái?" Hương Ly đang trải chăn nệm nghe nàng hỏi thì dừng tay, suy nghĩ một lúc, nàng ta đáp: "Hình như...An Tĩnh!"

"An Tĩnh?" Lệ Khuynh đến bên cạnh phụng sàng ngồi xuống, vừa cời giày vừa hỏi: "Nàng ta giải thích như thế nào?"

Tiểu bạch hồ liền chạy đến bên chủ, nhưng vẫn là nhìn tên nam nhân kia, có vẻ không có chút thiện cảm.

"Dạ, chuyện là, do Lam Tuệ kia (một trong những hắc y nhân) trước giả vờ khó chịu ở bụng muốn đi giải quyết, mà nàng ta không dám đi một mình nên đã kêu Dương Mịch và An Tĩnh cùng đi."

Hương Ly còn chưa kể hết thì Lệ Khuynh cắt lời, hỏi: "Cuối cùng, Dương Mịch và An Tĩnh được phát hiện là bị đánh ngất tại nhà xí?"

"Vâng!" Hương Ly đáp, sau thấy hoàng hậu có vẻ không ổn, nàng ta lo lắng hỏi: "Nương nương, người không sao chứ?"

Lệ Khuynh ôm ngực, sắc mặt có phần hơi kém xuống, lắc nhẹ đầu nói: "Không sao. Chắc do nội thương lúc trước vẫn chưa khỏi, mà lúc ở nhà lao vận

động quá nhiều nên hiện tại hơi mệt. Ngươi, đi nghỉ sớm đi."

Hương Ly khẽ liếc nhìn Khai Thụy vẫn ung dung ngồi ở bàn một cái, sau mới cúi đầu xin cáo lui.

"Còn có chuyện gì sao?" Lệ Khuynh liếc tên nam nhân vẫn ngồi lì ở bàn.

Lúc nàng dùng khinh công di chuyển từ nhà lao về cung, trên đường về thì gặp phải vấn đề kì quái, không hiểu sao nội công trong người bỗng có vấn đề, hoàn toàn mất.

Mà lúc nàng từ trên cao ngã xuống, thì hoàng thượng vĩ đại từ đầu lao đến như con sóc giữa bão tuyết, chắc không ít người sẽ nghĩ ra cảnh tượng "anh hùng cứu mỹ nhân" trong truyền thuyết?

Sai rồi, tất cả sai rồi!

Sự thật là, hắn "túm cổ áo của nàng", cái này coi như nàng không chấp, hắn cứu nàng là được!

Nhưng ai ngờ..

Sau đó, hắn đáp xuống một chỗ, buông tay ra, thế là nàng ngã sấp mặt từ một chỗ khá cao xuống, thuận thế tấp một ngum tuyết trong mồm.

Lúc nàng ngẩng đầu với khuôn mặt dính đầy tuyết trắng nhìn hắn, có biết thấy gì không?

Thấy tà áo của hắn bay bay trên mái nhà, ung dung đứng nhìn nàng từ trên cao, miệng hắn...có vẻ rất là vui!

Nghĩ thôi là sôi máu!

"Cái đồ chết tiệt! Cũng may là chỗ đó tuyết dày. Nếu không.."

"Trẫm biết!"

"Biết cái rắm!"

Khai Thụy nhủ mảy mìn vi nữ nhân đang ngồi, tay phải của hắn nắm một chiếc giày: "Vô lễ!"

"Vô lễ?" Lệ Khuynh ôm tiểu hồ ly bật cười ha ha, sau lại nghiêng răng hỏi: "Ném ta như vậy? Hoàng thượng có lễ không?"

--

"Thật ra, ta không nhớ gì. Chỉ nghe họ bảo, nương của ta mất lúc, ta còn rất nhỏ. Ngoài ra, không biết gì nữa." Lệ Khuynh nhủ mảy mìn, nhìn Khai Thụy hỏi: "Ngươi biết gì khác nữa sao?"

"Không." Khai Thụy mắt thoáng dư quang, sau lại lấy trong người ra một vật đặt lên bàn rồi đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, nói: "Giữ thanh đoàn kiếm đó bên người, để phòng thân đi."

Sau, hắn định rời đi thì nghe nàng nói: "Khoan đã!"

"Còn chuyện gì?" Khai Thụy dừng bước, không quay đầu lại.

"Theo lời của Hương Ly, có lẽ hung thủ giết hại Đại tỷ của ta, đã bị ta giết rồi. Cho nên, thâm cừ đại hận của ngươi đã rửa sạch. Hiện tại chỉ còn chuyện của ta. Sau.."

Lệ Khuynh còn chưa dứt lời, thì Khai Thụy cắt ngang: "Đề sau rời bàn." Dứt lời hắn liền rời đi, mặc cho nàng có nói gì thêm.

"Này!"

Thái Y Viện.

Tại phòng của Mộ Thiên.

Thái Hiền Cảnh ngồi sau lưng của Mộ Thiên, mắt nhìn loại ám khí đang cắm trên vai của hắn nói: "Liệu có độc gì không?"

"..." Mộ Thiên định đáp, nhưng ai ngờ, cái tên ngồi ở phía sau lưng đã rút ám khí ra, hắn cắn răng cố chịu đau: "Đồ tiểu tử nhà ngươi! Ngươi, sao không...sao không báo trước mà đã rút?" Đau chết đi được!

"Nếu nói, chẳng phải huynh sẽ để tâm đến nó, càng thêm đau sao?" Thái Hiền Cảnh đặt ám khí lên khay mà Lý Nhu Đồng đang nhắm mắt nhắm mũi bụng, hắn cười nói với nàng ta: "Xong rồi! Phiền Lý nữ y xem trên chiếc ám khí có độc không?"

Sau khi xem xét, Lý Nhu Đồng thở phào nhẹ nhõm nói: " Cũng may, là không có!" Vô tình nhìn qua tấm lưng trần trắng kia của Mộ Thiên, nàng ta lật đật quay lưng, cúi đầu nói: " Chuyện, chuyện bôi thuốc..."

" Để cho Thái Hiền Cảnh giúp ta được rồi! Muội về phòng nghỉ ngơi...sớm đi." Mộ Thiên lên tiếng.

Sau khi Lý Nhu Đồng rời đi, Thái Hiền Cảnh vừa bôi thuốc cho Mộ Thiên vừa trêu: " Mộ công tử, hảo điểm phúc!"

" Ngươi im đi." Mộ Thiên cắn răng chịu đau, nói tiếp: " Ta chỉ xem nàng ta...như muội muội!"

" Nếu vậy, phải nói rõ, hoặc là phân rõ ngay từ đầu sẽ tốt hơn, lỡ như sau này..."

" Ta biết rồi! Ngươi nói nhiều quá rồi đó!" Mộ Thiên cắt lời Thái Hiền Cảnh, sau lại nói thêm một câu: " Nói nhiều như nữ nhân!"

" A!" Mộ Thiên cau mày, hần cắn răng hỏi: " Ngươi băng bó...có cần siết mạnh như thế?"

" Hừ! Ta vốn là nam nhân. Sao có thể dịu dàng như nữ nhân?"

" Ngươi..."

- -

Hai người ngồi ở bàn.

Thái Hiền Cảnh nhíu mày, nghĩ một chút rồi hỏi Mộ Thiên: " Có khi nào hoàng thượng, biết rõ thân phận của hoàng hậu rồi không?"

" Chắc có lẽ đã biết!" Mộ Thiên nắm bên vai đang bị thương của hắn, nói tiếp: " Bằng không, đã không âm thầm giáng chức ngươi, rồi cho ngươi đến cung của hoàng hậu...Cái này, không phải có ý muốn cho ngươi đến để bảo vệ hoàng hậu sao? Còn vụ tin đồn, chắc cũng do ngài dẹp yên!"

Hắn uống một ngụm trà nhỏ rồi nói tiếp: " Còn chuyện hoàng hậu chịu hợp tác, chắc ngài cũng đem chuyện thân phận hay gì đó ra để uy hiếp rồi!"

Thái Hiền Cảnh nhíu mày, lo lắng nhìn Mộ Thiên: " Liệu chuyện giữa hoàng hậu và Bát vương gia, có khi nào ngài biết rồi không?"

" Có khả năng đã biết!" Trong lòng của Mộ Thiên lại nghĩ đến chuyện khác, không biết hoàng hậu đem Liên Hoa đi đâu rồi?

- - -

Tại một tiểu lâu nhỏ ở phía tây của kinh thành.

Ngoài nhìn vào có vẻ an tĩnh, nhưng trước sau tiểu lâu đều có người bí mật canh gác.

Tại một phòng ở hậu viện, đèn phòng vẫn còn sáng.

Một tên hắc y nhân đi vào: " Bẩm phó giáo chủ, tên kia đã chạy thoát."

"Tên kia" trong lời nói của hắc y nhân đó, chính là Mộ Thiên.

Tên được gọi là phó giáo chủ liền ra hiệu cho tên hắc y đó lui, không nói gì mà ngồi im ở bàn. Dung mạo của tên này, trừ đôi mắt và đôi mày là có thể thấy, ngoại ra không thể nhìn hết toàn bộ, vì từ mắt trở xuống được che bởi chiếc mặt nạ thiết (sắt) màu đen.

Một tên khác cũng diện hắc y, ngoài khoác áo choàng đen, nửa khuôn mặt trên mang chiếc mặt nạ quý cũng là màu đen, hắn nhìn tên được gọi là phó giáo chủ nói: " Hiện tại, việc còn chưa tiến hành mà đã để cho hắn biết, có người ở sau hắn giờ trò, ta sợ chuyện lần này khó mà thành!"

" Hừm!" Hắc Long cười lạnh, sau lại nói: " Giáo chủ chuyển lời đến cho phụ thân của ngươi rằng, sau vụ lần này, nếu việc có hay không thành, thì vẫn coi như giữa hai bên đã không còn nợ gì!"

Dứt lời, Hắc Long đứng lên định rời thì lại bị lời của tên mang mặt nạ quý ngăn lại.

" Bản đồ vào Huyết Quỷ thành thì sao?" Thấy Hắc Long đã dừng bước, hắn tiếp tục nói: " Nghe nói, trong Huyết Quỷ thành ngoại trừ kho báu ra, còn có kiếm phôi...Không biết giáo chủ nhà ngươi có hứng thú không?"

" Ha ha." Hắc Long sau một lúc do dự thì lại bật cười, sau lại nói: " Nếu một mình ngươi độc chiếm được, chẳng phải là tốt hơn sao?"

Huyết Quỷ thành là nơi nào, mà muốn vào là vào? Nhưng mà nếu có bản đồ chỉ dẫn, có thể sẽ không bỏ mạng! Mà giáo chủ cũng đang tìm bản đồ chỉ dẫn và chìa khóa của kho tàng.

" Bên ta đã có bản đồ! Nhưng không có chìa khóa." Tên mang mặt nạ quý ngồi xuống bàn, nói tiếp: " Hắc Long huynh, xin hãy chuyển lời, nếu giáo chủ có hứng thú, mọi chuyện có thể thương lượng!"

Hắc Long không nói gì thêm mà bỏ đi ngay cùng với bọn thuộc hạ.

" Công tử!" Tên hắc y nhân cầm đầu đám sát thủ trong hoàng cung đi vào.

" Có chuyện gì?"

Sau khi nghe tên hắc y đó nói rõ, hắc y mặt nạ quý liền ra lệnh: " Thiết Dịch! Ngươi thu xếp, chọn thời cơ thích hợp cho Lạc Tâm rời khỏi cung càng sớm càng tốt!" Sau lại hỏi: " Lãnh Dao thật sự đã chết?"

" Lãnh Dao, có lẽ đã chết!" Thiết Dịch cúi đầu đáp, hẳn ta cũng không dám chắc chắn việc Lãnh Dao đã thật sự chết hay chưa? Vì trước giờ, dung mạo thật sự của nàng ta, trong tổ chức chưa từng có người nào thấy qua.

" Ngươi xem xét kỹ càng chuyện này." Dứt lời hắn định đi, nhưng lại chợt nhớ ra, lại giao phó: " Cái tiểu lâu này, không giữ được."

" Thuộc hạ rõ. Sẽ xử lý kỹ càng tất cả, công tử yên tâm!"

- - -

Tể Tướng phủ.

" Ai?" Đang nằm ngủ trong phòng, Phương Ny Tư phát hiện có kẻ lạ đột nhập, mà tên này có vẻ không ác ý gì khác.

" Là ta!" Tên mang mặt nạ quý lên tiếng, hẳn vung tay thấp một ngọn nến nhỏ ở trong phòng.

Phương Ny Tư mặc thêm áo, rồi đến bên bàn ngồi đối diện với hắn: " Ngươi đến tìm ta..."

Nàng ta chưa nói hết thì hắn đã cắt lời: "..Ngươi không sợ, Bát vương gia, tướng công của bản thân bị tiểu muội muội ngươi cướp mất sao? Xem ra, ngươi không chút lo lắng nào, khi thấy hoàng hậu còn sống thế kia?"

" Ta mắc gì phải lo?" Khuôn mặt của Phương Ny Tư quả là không chút lo lắng.

" Ngươi chưa nghĩ đến, nếu.." Tên mang mặt nạ quý nhếch miệng cười: "..Nếu tiểu muội muội..phải nói là Từ Ân hoàng hậu, nếu nàng ta sẽ có ngày nhớ đến, đêm đó.."

" Câm miệng!" Phương Ny Tư tức giận, sau lại hỏi: " Ngươi đang uy hiếp ta?"

" Uy hiếp?" Tên hắc y bật cười, nói tiếp: " Ta có ý tốt đến nhắc ngươi thôi!"

Dứt lời, hắn liền đứng lên bỏ đi, nhưng trước đó hắn còn nói một câu: " Chỉ có kẻ chết, mới làm người sống an tâm!"

Phương Ny Tư nắm chặt tay, ánh mắt âm hiểm vạn phần, nàng ta trong lòng quyết định, mai sẽ về Bát vương phủ.

Hoàng cung.

Tẩm cung Miêu quý phi.

" Bẩm quý phi nương nương.." Linh Nguyệt nhìn chủ tử đang vui vẻ lại khó nói, vì nàng chắc chắn, nói ra tin này, quý phi sẽ tức giận.

Miêu Mân Khanh nhìn những món ăn bày ra trên bàn hỏi: " Chuyện gì?"

" Hoàng thượng.." Linh Nguyệt cúi đầu không dám nói tiếp.

" Không đến?" Miêu quý phi cau mày.

" Ngài..Ngài đến cung của hoàng hậu và dùng cơm trưa ở.."

Linh Nguyệt vẫn chưa dứt lời thì đã nghe tiếng của bát lần đĩa vỡ tan nát.

- - -

Cung của hoàng hậu, tại chính điện của cung.

Cung nữ lẫn thái giám, đến cả binh lính, tất cả người của Phụng Nghi cung đều bị gọi đến xếp hàng dài chờ kiểm tra, đã bắt đầu từ sáng sớm đến tận bây giờ, nhưng vẫn chưa tìm được kẻ khả nghi nào, giống kẻ tẩu thoát vào đêm qua.

Ai cũng không biết cái đáng nghi ngờ đó là gì?

Mộ Thiên và Thái Hiền Cảnh cùng Diệp Ảnh lần Diệp Lương ở phía sau bức bình phong, người được gọi sẽ đi vào cho bọn họ kiểm tra, sau khi đã được kiểm tra xong liền đứng qua một bên, không được đi đâu cả.

"Người tiếp theo!" Tiếng của Lang Đình Nguyên, hắn cũng không ngoại lệ, hắn cũng đã qua vòng kiểm tra mới được đứng đây.

Bên trong điện.

Hoàng thượng và hoàng hậu đang dùng cơm trưa.

Đứng cạnh đó có Minh công công, Hương Ly, An Tĩnh và vài tên thái giám của cung hoàng thượng.

An Tĩnh lại đang làm Lệ Khuynh, không thể nào ngừng nghi ngờ nàng ta.

Nhưng nàng lại không để cho nàng ta và Hương Ly đứng xếp hàng kiểm tra chung với bọn người kia, vì nàng vẫn còn chút tin tưởng nàng ta.

Nói gì, khoảng thời gian nàng ta ở bên cạnh nàng, đối với nàng là không hề ngắn..

Sau khi dùng cơm xong, Lệ Khuynh bỗng lấy thanh đoản kiếm mà Khải Thụy đã đưa ra.

Minh công công liền hốt hoảng: "Hoàng hậu.."

Không chỉ có mình ông, mà ai cũng hoảng, trừ người đã đưa vật cho nàng ra, hắn vẫn ngồi im

Khải Thụy liền lên tiếng: "Không sao."

Lệ Khuynh nhếch miệng cười nhìn Minh công công, sau đó quay nhìn Khải Thụy vừa nói, tay cầm đoản kiếm, tay còn lại thì lấy táo, miệng nói: "Chỉ là bốn cung muốn gọt táo cho hoàng thượng ăn thôi!"

"An Tĩnh! Thay trà khác đi, trà nguội rồi!"

"Vâng, thưa nương nương!"

Một lúc sau An Tĩnh trở lại.

Tiểu hồ ly liền chuyển vị trí nằm, từ ở đùi nàng lên nằm trên vai của nàng.

Lệ Khuynh vẫn chưa gọt xong quả táo, An Tĩnh đang để trà lên bàn.

"A!" Nàng lỡ cắt vào tay, đánh rơi đoản kiếm xuống dưới sàn.

"Hoàng hậu nương nương.." Mọi người hốt hoảng.

Hương Ly đứng cạnh nàng xem xét: "Nương nương người, không sao chứ?" Không chảy máu?

"..." Khải Thụy ngồi cạnh nhú mày hắn định hỏi.

Nhưng Lệ Khuynh đã lên tiếng hỏi: "An Tĩnh! Ngươi thuận tay trái sao?"

An Tĩnh tay cầm đoản kiếm, là tay trái.

Lúc nàng ta nhặt kiếm giúp nàng, rõ ràng nàng thấy, nàng ta khom người và dùng tay trái để cầm thanh đoản kiếm lên. Mà tên sát thủ tối đêm qua chạy thoát lại dùng vũ khí giống loại "Boomerang", mặc dù không thấy nàng ta ném ra sao, nhưng rõ ràng nàng ta bắt lại nó bằng tay phải.

Nếu nó giống "Boomerang", vậy thì quy luật ném là như nhau, người thuận tay phải sẽ ném "Boomerang" xoay ngược chiều kim đồng hồ và nó sẽ trở về phía bên trái người ném, người thuận tay trái thì ngược lại.

Mất An Tĩnh bỗng sắc bén, không trả lời mà dùng thanh đoản kiếm đâm về phía của Lệ Khuynh thật bất ngờ.

Tốc độ nàng ta tuy nhanh, nhưng lại không bằng tiểu bạch hồ.

"A!" An Tĩnh bị tiểu bạch hồ bay đến cắn một cái ngay cổ, nhất thời làm nàng ta đau mà lùi về sau, nhanh chóng tự điểm huyệt để ngăn độc bạo phát lan rộng.

Khải Thụy ngay lập tức điểm huyệt An Tĩnh.

Lệ Khuynh nhếch cười cay đắng, tay ôm tiểu bạch hồ đến cạnh An Tĩnh, nàng giải huyệt cho nàng ta, ngay lập tức nàng ta ngã dưới sàn.

Khải Thụy nhủ mày đứng cạnh Lệ Khuynh, mắt nhìn An Tịnh. Mọi người còn lại thì hoảng hốt không thôi, Minh công đã hồ hoán, Thái Hiền Cảnh và mấy người kia liền đến, Lang Đình Nguyên liền cho quân binh bao vây cả khu tầm điện lại.

Mà An Tịnh hiện giờ sắc mặt lại kém đi vài phần, do vết cắn của tiểu bạch hồ, chỗ cắn đó bị thâm đen, chứng tỏ nàng ta đã bị trúng độc của nó, mặc dù có ngăn từ trước.

Lệ Khuynh ngồi lại ghế, mắt nhìn kẻ đang sống dở chết dở kia hỏi: "Ngươi là kẻ đã cùng Lãnh Dao đến hành thích ta vào đêm đó? Cũng là người." Nàng nhìn Mộ Thiên một cái, tiếp tục hỏi: ".giết Liên Hoa có phải vậy không?"

Hương Ly đứng cạnh, nhớ đến Liên Hoa thì nước mắt đã rơi đầy mặt.

Mà Mộ Thiên đứng cạnh Thái Hiền Cảnh lại có thần sắc khác thường, mặt hần cảm xúc lẫn lộn. Liên Hoa, thật sự đã..Chết rồi ư?

"Không, không thể nào!" Mộ Thiên kích động nhìn Lệ Khuynh hỏi: "Không phải là..chỉ diễn kịch thôi sao? Người nói đi.."

Sau, hần lại đến hỏi An Tịnh: "Ngươi..mau trả lời ta. Có phải hay không, ngươi giết nàng ấy rồi? Ngươi mau..."

"Ngươi khai tất cả. Ta liền cho ngươi một con đường sống!" Lệ Khuynh nhìn nàng ta nói.

"Được!" Lạc Tâm sau khi suy nghĩ, lúc này mới cười đáp: "Đúng vậy! Ta là kẻ đã giết Liên Hoa."

Sau khi giết Liên Hoa, nàng ta bảo Lãnh Dao hãy giả làm Liên Hoa, vì khi biết, người mà nàng ta giết không phải là hoàng hậu thật. Nàng ta không giết Hương Ly là muốn đánh lạc hướng, cho mọi sự đều rối lên.

"Ngươi.." Mộ Thiên mắt chứa đầy sát khí, ngay lập tức bóp cổ của nàng ta: "Ta.." Hần ngất lịm.

Vết thương trên vai hần lại rỉ máu, thấm ra lớp bạch y lộ ra ngoài, cho nên Thái Hiền Cảnh đành đánh ngất hần.

Khải Thụy liền lệnh cho Thái Hiền Cảnh mang Mộ Thiên rời đi, sau lại nhìn Lạc Tâm hỏi: "Ngươi cũng là kẻ dùng ám khí kia với hai người đứng cạnh cửa?"

"Không phải là ta. Ta đi vào sau..cùng đám cung nữ rồi mới ra tay."

Lệ Khuynh cau nhẹ mày, vậy kẻ dùng ám khí để tẩu đi, là khối thân thể này rồi! Loạn Hồn Mộng gì đó, chỉ để nguy tạo!

Nàng nhìn nàng ta hỏi tiếp: "Ngày hôm sau. Cũng chính ngươi bảo Lãnh Dao giả dạng thành Hương Ly, bảo Mịch Dương đem chén cháo độc kia vào phòng cho ta? Sau đó, ngươi lại cố tình làm Liên Hoa ngã đựng phải chén cháo? Để tất cả bị ngờ, trừ ngươi ra?"

"Rồi còn chuyện..Lúc ta đến phòng Lãnh Dao để điều tra, có phải do ngươi bảo nàng ta, đốt hương trầm mang độc chờ sẵn, tất cả là nhằm vào ta?"

"Đúng vậy, tất cả là do ta sắp đặt!" An Tịnh đáp: "Khụ!" Nàng ta ho ra một ngụm máu.

"Mau cho ta thuốc giải độc!" Nàng ta nhìn Lệ Khuynh.

"Ngươi trả lời cho biết.." Lệ Khuynh đi lại ngồi xổm trước mặt của nàng ta hỏi: "Người giết ta, ngươi có biết không?"

Lạc Tâm nhủ mày hỏi: "Ngươi không nhớ?"

"Mau trả lời."

"Ngươi đưa..đưa thuốc giải, ta sẽ nói!"

Nếu cô ta biết kẻ giết nàng là ai? Làm sao, có vụ giết nhầm?

Lệ Khuynh liền suy lại tất cả, sau hỏi câu khác: "Không, ta muốn biết kẻ đã sai khiến ngươi giết ta là ai? Ngươi chỉ cần trả lời, ta liền đưa thuốc giải cho ngươi."

"Ha ha." Lạc Tâm bật cười, tay ôm ngực, hỏi: "Ngươi không có thuốc giải, có phải không?"

Lệ Khuynh nhếch miệng cười có chút tà ác ẩn nhẫn trong đôi mắt lạnh mang theo sát khí, nàng nói nhỏ với nàng ta: "Ta vốn, không phải là đích chủ của thân thể này, thì làm sao biết thuốc giải ở đâu? Ta chỉ là..âm hồn!" Dứt lời, còn nhếch miệng cười quý dị.

Lạc Tâm hoảng sợ tột cùng, không biết lời của Lệ Khuynh là giả hay thật, nhưng nàng ta cảm nhận được hơi thở từ địa ngục trong lời của nàng.

Nàng ta dùng ánh mắt khiếp sợ đến vô cực để nhìn nàng, giọng run rẩy hỏi: "Ngươi..ngươi..không phải.."

Như biết nàng ta hỏi cái gì, Lệ Khuynh gật nhẹ đầu.

"Ngươi..nói dối!" Sau khi nói xong câu đó, Lạc Tâm làm như phát điên, bật cười nói: "Nếu như ngươi chết rồi, vậy.."

Nàng ta phun ra một ngụm máu lớn, sau đó dùng hết hơi sức nói tiếp: "..Chờ, chết thêm lần nữa đi!"

Lệ Khuynh nhú mảy, hỏi: "Ý ngươi.."

"Bức Cốt Hương.."

Lạc Tâm sau khi nói ra ba chữ đó, sau đó nàng ta bật cười thật to và chết ngay sau đó, vì nọc độc của tiểu bạch hồ đã đi khắp toàn thân của nàng ta, cả người nàng ta thâm đen ngay sau đó, mắt và cả mũi lẫn lỗ tay ứa ra rất nhiều máu có màu đen đen xen lẫn, nhìn vô cùng khiếp đảm.

Lệ Khuynh nhìn Lạc Tâm đã chết cảm thấy đau đầu, vẫn là không tìm được kẻ đã giết khối thân thể này!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tất cả, đã muộn rồi?

Thái Y Viện.

Phòng của Mộ Thiên.

Từ lúc tỉnh lại đã qua mấy canh giờ, Mộ Thiên một lời cũng không nói, cứ lấy rượu ra uống một mình.

"Thương tích vẫn chưa khỏi, uống ít thôi." Thái Hiền Cảnh ngồi ở bàn nhìn bộ dạng đau khổ của Mộ Thiên, mà nhin không được lên tiếng.

Lý Nhu Đồng cũng khuyên ngăn: "Đừng rồi đó! Huỳnh uống ít thôi."

"Mặc kệ ta." Mộ Thiên vẫn cứ uống.

Thái Hiền Cảnh đi lại, giựt lấy bình rượu: "Đủ rồi!"

"Đưa cho ta."

"Xoảng!" Tiếng bình rượu vỡ nát trên sàn nhà.

Thái Hiền cảnh ném bình xuống sàn, hấn nhìn Mộ Thiên có hơi lớn tiếng mà nói: "Ngươi cũng đã chết.."

"Ngươi im ngay cho ta." Mộ Thiên nhìn Thái Hiền Cảnh hỏi: "Ngươi cũng biết trước rồi? Tại sao..Tại sao, ngay lúc đầu không chịu nói rõ cho ta biết, là nàng đã chết?"

Tay nắm thành quyền rồi đập mạnh xuống thành giường một cái, hấn cúi đầu, nhếch miệng cười đầy đau khổ, lại hỏi: "Tại sao, tại sao đến giờ mới cho ta biết?"

Thái Hiền Cảnh hỏi: "Nói trước, có khác gì? Có thay đổi được gì không?" Hấn cũng mới biết mà thôi..

"Ta muốn an tĩnh.."

Lý Nhu Đồng nhìn Mộ Thiên một cái, quay đầu nhìn Thái Hiền Cảnh, sau đó hai người cùng ra ngoài.

Ngay sau đó, một nữ tử tầm mười sáu tuổi đi vào.

"Trả lại cho ngươi." Lãnh Dao để những lá thư mà Mộ Thiên đã viết cho Liên Hoa từ khi chết xuống bàn, nàng ta có phần áy náy nói: "Xin lỗi!"

Mặc dù nhận, nhưng nàng không hề có ý xem qua, vì những lá thư này, hấn gửi cho tỷ nàng. Có lẽ, hấn là thật tâm đối xử với tỷ nàng. Chỉ là đáng tiếc, tỷ ấy..

Mộ Thiên ngồi ở giường, không quay đầu nhìn Lãnh Dao, mà chỉ nhếch mép rồi mở miệng hỏi: "Ngươi, rốt cuộc là ai? Vì sao, lại giả mạo thành Liên Hoa..lừa ta?"

Lãnh Dao đến gặp Mộ Thiên nói đôi lời, sau đó nàng ta dẫn hấn đến mộ của Liên Hoa.

--

Mộ của Liên Hoa nằm trên một ngọn núi nhỏ cách kinh thành không xa, đi ngựa chưa đến nửa canh giờ là đã đến nơi.

Cả ngọn núi hoang vu phủ đầy tuyết trắng, hai người để ngựa dưới chân núi, sau đó đi bộ lên đó.

Mộ Thiên đứng trước mộ của Liên Hoa, nhú mào, mặt có vẻ khó hiểu: "Liễu Hoa?"

"Liễu Hoa..là tên thật của tỷ tỷ ta. Còn ta là Liễu Thanh. Tỷ ấy hơn ta một tuổi." Lãnh Dao bắt đầu kể: "Sau khi phụ mẫu qua đời lúc ta được 11 tuổi, ta và tỷ tỷ chuyển đến sống cùng với một vị họ hàng xa ở Long Tri thành. Theo lý thì ta gọi hắn một tiếng là biểu ca, hắn đã có thê tử."

"Mặc dù tài sản của phụ mẫu ta để lại, họ đã lấy tất cả, nhưng lại đối với tỷ muội ta rất tệ bạc, coi bọn ta còn thua một hạ nhân, thường xuyên đánh đập bọn ta."

"Người có biết không, người đầu tiên mà ta giết chính là tên biểu ca đó!" Lãnh Dao nhếch mép cười.

Mộ Thiên cau mày: "Mặc dù hắn đối.."

"Tại người không biết..Hắn chính là một tên cầm thú!" Lãnh Dao nhìn tấm bia mộ của Liên Hoa một cái đầy đau thương, nước mắt rơi rớt, sau đó nói tiếp: "Ta còn nhớ rất rõ, ngày đó thê tử của hắn không có nhà, hắn thừa lúc uống say, rồi giờ trò với tỷ của ta.."

"Trong lúc hắn đang thực hiện, thì ta vô tình phát hiện được..Ta liền lên lấy một bình hoa đập hắn ngất xỉu. Sau đó, ta tìm được một cây kéo, rồi dùng nó..Ta đã đâm hắn rất nhiều, rất nhiều nhát, cho đến khi hắn đã chết, nhưng ta vẫn không ngừng tay..". Lãnh Dao nước mắt ứa ra ngày một nhiều, nâng lau nước mắt rồi tiếp tục kể.

"Sau đó, bọn ta trốn đi. Lúc bị phát hiện, quân binh đã truy đuổi theo thì vô tình gặp được Thiết Dịch, hắn ra tay cứu giúp, bọn ta quyết định đi theo hắn. Hắn thu nhận bọn ta, sau đó lại giao cho một vị quý bà bà, bà ta dạy võ và thuật cải trang cho bọn ta gần bốn năm. Nhưng, bọn ta cuối cùng cũng là làm sát thủ dưới tay của Thiết Dịch.."

"Ta muốn ở lại một mình với nàng ấy."

Lãnh Dao cũng không nói gì mà rời đi.

Mộ Thiên đến gần bên ngôi mộ, sau đó ngồi xuống, bộ dạng đau khổ đến cực điểm.

Hắn lúc này mới hiểu, vì sao Liên Hoa mãi từ chối hắn, vì sao nàng ta luôn nói "Không xứng với hắn.."

Nói đến cùng, chuyện đó cũng đã thuộc về quá khứ..

Hắn và nàng có thể bắt đầu làm lại, có thể cùng nhau tạo ra một quá khứ khác mà chỉ riêng của hai người, không cần quan tâm quá khứ trước đó..

Phía tây ánh tà dương nhạt dần đến khi chỉ còn lại một màu đen u tịch, không khí vẫn lạnh đến thấu xương, tuyết chậm rãi rơi.

Khúc Nhã lâu.

Tại một phòng ở lầu hai.

Phía trong, vị nữ tử lam y có dung mạo như thiên tiên đang gảy một khúc, mà nghe qua có vẻ tràn đầy vị sầu bi.

Mắt nàng ta thì dời ra phía ngoài ban công, rơi trên người của một tên bạch y nam tử, hắn đang ngồi trên lan can với bộ dáng tiêu sái, tà áo phiêu phiêu bay trong gió lạnh.

Mộ Thiên tay cầm hũ rượu uống từng ngụm lớn như uống nước.

Định mượn rượu để quên đi.

Nhưng, hắn lại cảm thấy rượu hôm nay..dù có mạnh đến đâu, dù có uống nhiều đến cỡ nào, thì cũng không thể làm cho hắn say được!

Mà nam tử mặc hắc y kia có vẻ đã say.

Bát vương gia một tay cầm bình rượu, tay còn lại cầm ly, một mình độc ẩm lại cười nhạt, miệng lầm bầm: "Hay cho câu..Tất cả chỉ là nhất thời!"

Dứt lời, Truy Kinh cạn hết rượu trong ly rồi bỏ ly rượu xuống bàn, lôi trong người ra một chiếc khăn tay màu trắng, trên chiếc khăn tay có thêu một đôi uyên ương rất đẹp, nhưng tiếc là, chiếc khăn đó đã rách gần như muốn thành hai mảnh tách rời.

Bát vương gia mặt thì vẫn mang vẻ u lạnh vốn có, nhưng trong ánh mắt lại mang vài phần đau khổ mà nhìn vào không rõ ràng mấy, miệng vừa nhếch lên

cười vừa nói: " Vô tình gặp, vô tình biết nhau và vô tình.."

Hắn hạ mí mắt, siết chặt chiếc khăn trong tay, thấp giọng nói tiếp: "..vô tình trong tim của ta có nàng từ lúc nào mà không hay." Sau đó, tiếp tục cười.

Đến lúc nhận ra, quá muộn rồi!

" Cái gì là nhất thời? Cái gì mà vô tình? Cái gì...tim..tim gì? Bát vương gia, ngài đang nói gì vậy?" Mộ Thiên hớp một ngụm rượu nhìn Bát vương gia, bộ dạng có phần bi thương còn hơn cả hắn?

Truy Kinh nhét chiếc khăn tay vào người, hắn đứng lên nhìn Mộ Thiên nói: " Ta..đi tìm nàng hỏi cho rõ!" Dứt lời, liền phi thân đi.

" Ngài đi đâu? Tìm..tim ai chứ?" Mộ Thiên lớn tiếng hỏi, nhưng không nghe được câu trả lời, hắn ta ngồi xuống bàn lẩm bẩm: " Người ta có nhớ..gì đâu, mà muốn đi hỏi rõ?"

Hắn nhấp một ngụm rượu lớn, nằm gục lên bàn vô lực, miệng lại lẩm bẩm gọi: " Liên Hoa..Liên Hoa.." Hắn khép mắt, khóe mắt xuất hiện một giọt lệ.

Lúc này, nữ tử lam y kia mới buông đàn đi đến xem

" Huynh không.." Mây nữ tử nhú lại khi thấy Mộ Thiên - Người mà nàng cứ cho rằng, trên đời này, sẽ không có cái gì khiến hắn thương tâm nữa, đặt biệt là vì nữ nhân.

Nhưng nàng đã sai, hắn thế mà lại vì một nữ tử đã mất mà rơi lệ..

Lữ Linh ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiên, tay vỗ nhẹ vào lưng của hắn, thấp giọng an ủi: " Bớt bi thương! Dù gì, người cũng đã.."

" Tránh ra!" Mộ Thiên bỗng nhiên đẩy Lữ Linh, đứng dậy nhìn nàng ta nói: " Nàng ấy..Không hề rời bỏ ta."

Hắn lấy tay đưa lên ngực, nói tiếp: " Luôn ở chỗ này!"

Sau đó, hắn gơ tay lấy hũ rượu, cứ thế mà ngửa cổ uống, uống hết hũ này, rồi lại đến bình rượu khác.

Lữ Linh bị đẩy ngã dưới sàn ngồi dậy, nàng ta cố giựt lấy bình rượu trên tay của hắn.

" Đưa đây.." Mộ Thiên lấy lại.

" Huynh đừng uống nữa!" Lữ Linh khuyên ngăn nhưng không được.

" Mặc ta.."

Lữ Linh ôm lấy người của Mộ Thiên.

" Nàng ấy đã..Chết rồi!" Nàng ta vừa nói, nước mắt cũng vừa rơi: " Đó là sự thật! Không thể thay đổi.."

Mộ Thiên lại một lần nữa đẩy Lữ Linh ra khỏi người hắn: " Nàng ấy..có chết hay không, tự ta sẽ rõ hơn bất kì ai."

" Huynh.." Lữ Linh hai tay nắm lấy thân Mộ Thiên, mắt đối mắt với hắn mà nói: " Đừng tự dối lòng..Ta, thật sự không muốn nhìn thấy huynh, về sau phải sống trong đau buồn."

Sau lại bổ sung thêm: " Nàng ấy cũng không muốn đâu." Nhìn thần sắc tái nhợt của hắn, nàng quả thật rất đau lòng!

Lữ Linh vẫn ôm lấy Mộ Thiên, thấp giọng nói tiếp: " Bên cạnh huynh, vẫn còn có ta mà?"

"..." Mộ Thiên muốn tách nàng ta ra khỏi hắn, nhưng rõ ràng là nàng ta cứ cố bám lấy hắn mà không chịu buông.

" Mặc dù hiện tại, huynh có thể..không thể nào chấp nhận tình cảm của ta được." Lữ Linh vẫn thấp giọng, nhu tình mà nói tiếp: " Ta, có thể chờ, chờ được đến ngày, huynh có thể mở lòng.."

Mộ Thiên mơ hồ nghe Lữ Linh ngỏ tình ý, thì đột ngột giữa lúc khó xử, hắn lại nghe một giọng nói khác vang bên tai.

" Hay cho người. Tỷ ta mất, liền chạy đến chỗ dơ bẩn này để tìm cái loại nữ nhân 'bán hoa' này, mua vui." Lãnh Dao không biết đến từ khi nào, đứng trên tòa nhà ở phía đối diện mà nhìn Lữ Linh, ánh mắt nàng ta vừa lạnh lẽo vừa chứa vài phần khinh bỉ, lại xen lẫn chút đau xót.

Mộ Thiên vội tránh khỏi Lữ Linh, sau đó quay đầu nhìn Lãnh Dao mà cau mày, nói: " Muội không được nói Lữ Linh nàng ta.."

" Ha ha. Lữ Linh nàng ta? Gọi nghe thân thiết quá nhỉ?" Lãnh Dao nhìn Lữ Linh một cái: " Đồ tiện nhân!"

Mộ Thiên cau chặt mày: " Muội.."

"Muội?" Lãnh Dao nhếch miệng cười bất cần. "Ngươi gọi ta là muội sao? Ai là muội của ngươi? Tỷ ta và ngươi vốn chưa có cái gì, để ngươi phải xưng hô với ta như thế!"

"Mộ Thiên, tỷ ta có lẽ chọn sai người rồi!" Sau đó, nàng ta quay đầu, lập tức đi ngay.

"Lãnh Dao!" Mộ Thiên gọi theo, hần định đuổi theo, nhưng rồi hần nghĩ lại thì không đi, liền ngồi xuống bàn uống một ngụm rượu, sau đó nhìn Lữ Linh nói: "Lữ Linh, đừng trách nàng ta. Nàng ta còn nhỏ, không hiểu chuyện."

Hần chỉ bảo vậy, rồi sau đó tiếp tục uống rượu.

Lữ Linh cười nhu hòa, gật nhẹ đầu, nàng ta đi lại bàn ngồi đối diện với Mộ Thiên, sau đó nghi hoặc hỏi: "Nàng ta là muội muội của Liên Hoa? Lãnh Dao?"

"Ừ!"

Lúc lâu sau, phía ngoài cửa có một tên tiểu nhị, hần ta không đi vào trong, chỉ là đơn giản nhìn Lữ Linh một cái như muốn nói, có chuyện cần gặp.

Lữ Linh nhìn Mộ Thiên nói: "Hết rượu rồi! Để ta đi lấy thêm cho huynh."

"Ừ! Lấy nhiều một chút.."

--

Tại một phòng khác.

"Nhìn bộ dạng ngoài, Lãnh Dao cũng chỉ là một tiểu cô nương, chắc tầm tuổi 15 hay 16 gì đó." Lữ Linh nói chuyện với Thiết Dịch.

"Ngươi có thấy rõ dung mạo của nàng ta hay không? Có thể họa lại không?"

Lữ Linh lắc đầu, nói: "Do trời tối, một phần do khoảng cách khá xa, nên thuộc hạ không thể nhìn thấy rõ dung mạo thật của nàng ta."

"Nhưng cho dù thấy, chưa chắc đó là dung mạo thật của nàng ta." Thiết Dịch đứng quay lưng lại với Lữ Linh: "Ngươi theo sát bên cạnh tên đó, sau đó tiếp cận Lãnh Dao lấy lại bản đồ, sau đó..Ngươi đã rõ chưa?"

Không ngờ, ả lại to gan đến vậy, dám trở về đánh cắp bản đồ đến Huyết Quỷ thành!

"Thuộc hạ hiểu rồi!"

Lâm Thư Các.

"Thần đã cho người đến tiểu lâu mà Mộ Thiên nói để xem qua, nhưng không thu thập được tin gì." Thái Hiền Cảnh dứt lời liền quỳ ôm quyền, cúi đầu nói: "Xin hoàng thượng suy xét lại việc tổ chức săn bắn ở Bách Hoa sơn!"

Tô Kỳ Hằng quỳ bên cạnh Thái Hiền Cảnh cũng lên tiếng khuyên ngăn: "Xin hoàng thượng hãy suy xét lại!"

Khải Thụy đóng cuốn tấu chương đang xem lại, nhìn hai người đang quỳ bên dưới: "Trẫm sẽ xem xét lại. Hai ngươi đứng lên đi." Sau đó lại hỏi: "Mộ Thiên..hần, thế nào rồi?"

Thái Hiền Cảnh đáp: "Hần đã rời hoàng cung.."

"Hần thương tích trên người vẫn chưa khỏi, sợ là.." Khải Thụy không nói tiếp, mà liếc nhìn Thái Hiền Cảnh một cái.

Dĩ nhiên Thái Hiền Cảnh biết rõ ý của hoàng thượng, chính là muốn hần đi xem tên kia đã ở nơi nào? Sống chết ra sao?

"Hoàng thượng.." Hần ta diện lý do: "Thần hiện tại vẫn phải.."

"Trẫm sẽ phục chức cho ngươi."

Thái Hiền Cảnh và Tô Kỳ Hằng liền rời Lâm Thư Các, cả hai cùng đi tìm Mộ Thiên.

"Ngươi biết hần ở đâu?" Tô Kỳ Hằng nhìn Thái Hiền Cảnh một đường mà đi.

Thái Hiền Cảnh không nói gì, chỉ ném cho hần ta một ánh mắt không mấy vui.

Tô Ký Hằng cười ha ha, sau lại nói: "Ngươi đi tìm một người, liền nhặt được chức về.."

"Ngươi, có thể im lặng một chút hay không?" Thái Hiến Cảnh lườm hấn ta mà nói một câu rất quen: "Nói nhiều như nữ nhân!"

"Ngươi.."

Hai người cười ngửa đi đến Khúc Nhã lầu.

"Ây da, hai vị khách quan.." Một cô nương đang định cười nói vài lời hay với hai vị công tử mới đến, thế mà không có cơ hội.

Thái Hiến Cảnh không nói gì mà một mạch đi lên lầu hai.

Tô Ký Hằng cũng nhanh chân đi theo sau, vừa đi vừa hỏi: "Ngươi và hấn thường đến đây?"

Thái Hiến Cảnh không trả lời, hấn đi đến một phòng, rồi sau đó đẩy cửa đi vào, vừa vào trong thì nghe thấy ngay tiếng của Mộ Thiên.

"Liên Hoa..Liên Hoa, nàng đừng rời bỏ ta.." Mộ Thiên đã say đến mức thần trí không còn, đang nằm tại giường lớn, nhưng tay vẫn cầm bình rượu, tay còn lại nắm lấy tay của Lữ Linh đặt ở ngực hấn.

"Đưa cho muội.." Lữ Linh cố lấy bình rượu: "Đừng uống nữa!"

Một tên tiểu nhị chạy đến: "Hai vị khách quan.."

Tô Ký Hằng nhìn tiểu nhị giải thích: "Bọn ta quen biết nhau. Ngươi lui đi, cần gì sẽ gọi."

Tên tiểu nhị lén liếc nhìn về phía Lữ Linh một cái, rồi cười nói vài lời với Tô Ký Hằng xong mới đi.

Thái Hiến Cảnh đi đến cạnh giường, không ngó ngang gì đến Lữ Linh mà đã lôi Mộ Thiên ngồi dậy.

"Công tử, hai.." Lữ Linh không hiểu.

Lại là Tô Ký Hằng nhanh miệng, hấn nở nụ cười, quay nhìn Lữ Linh lên tiếng giải thích: "Cô nương, bọn ta đến mang hấn về!"

Lữ Linh đứng cúi đầu, khách sáo nói: "Vậy làm phiền hai vị công tử!"

Hai người không biết rằng, họ đã phá vỡ kế hoạch của nàng ta.

Thái Hiến Cảnh liếc nhìn Lữ Linh một cái, sau đó nhìn tên háo sắc kia hỏi: "Ngươi muốn ở lại?"

Tô Ký Hằng lườm hấn, sau đó quay nhìn Lữ Linh cười nói: "Hiện tại có việc. Sau này có đến, nhất định tìm cô nương nói chuyện!"

Mộ Thiên bộ dáng say khướt, nhưng nghe tiếng, hấn vẫn có thể nhận ra tên đang cồng hấn: "Ngươi..tên tiểu nhà ngươi đến đây làm gì? Mau bỏ ta xuống, ta và ngươi cùng uống.."

"..." Người kia không trả lời, chân vẫn bước rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Tô Ký Hằng nhìn một bên vai của Mộ Thiên đã sớm có huyết sắc: "Mộ huynh, ngươi thế này là chán sống rồi chăng?" Chỉ thấy mỡ nam nhìn hấn nhếch miệng cười mơ hồ.

Mà Thái Hiến Cảnh thì không nói gì, liền mạnh tay quăng Mộ Thiên nằm ngang trên lưng ngựa.

"Đau. Tên tiểu tử..chết tiệt!" Mộ Thiên lên tiếng.

"..." Thái Hiến Cảnh không nói gì, hấn tung người leo lên ngựa, sau đó thúc ngựa chạy.

"Hấn đang bị thương!" Đến Tô Ký Hằng còn đồng cảm với Mộ Thiên, sau đó đuổi theo: "Chờ ta.."

- - -

Tẩm cung của hoàng hậu.

Vụ án sát hại các vị hoàng hậu, ngoài mặt có thể cho là đã khép lại. Tuy nhiên Phụng Nghi cung vẫn là như trước, quân binh canh gác không giám lơ là, lệnh cấm túc vẫn chưa được gỡ bỏ.

Triệu Vương nằm trên nóc nhà thờ dài, ngược mắt nhìn tuyết rơi, nằm bên cạnh hấn ta chính là hai tên ám dạ được cử đến canh hoàng hậu.

Trong tẩm phòng của hoàng hậu, chỉ có một ngọn nến mờ nhạt ánh sáng được thắp.

Lệ Khuynh đang ngủ, lúc này mới nhú nhú mày, mở mắt nhìn quanh, vì nàng cảm thấy, hình như có người nhìn nàng, nhưng khi mở mắt nhìn thì lại không thấy cái gì bất thường, chỉ thấy tiểu hồ ly đứng ở phía cửa sổ kêu chi chít cái gì đó, trong khi cửa sổ đã đóng rồi.

Nàng bước khỏi phụng sàng, đi đến mở cửa sổ ra xem, một luồng gió lạnh thổi vào, nàng lật đật đóng cửa lại, co rúm người vì lạnh.

Nhưng nàng không biết rằng, bên ngoài có người, người này đứng nép thân người sang một bên cửa sổ, cách nàng không mấy xa.

Lệ Khuynh nhìn tiểu hồ ly vẫn còn không chịu rời cái cửa sổ: "Người muốn đi đại tiện sao?"

"Chi chít..chi chít.." Tiểu hồ ly nhìn nàng kêu vài tiếng, rồi lại ngó ra phía cửa sổ đang khép kín mà kêu.

Chủ nhân nó nhìn về phía cửa sổ rồi vô tâm ngáp một cái, sau đó leo lên phụng sàng, tay chỉ về phía chậu cây mà nói: "Đi đại chỗ đó đi. Bên ngoài lạnh lắm!" Sau đó nằm xuống, lấy chăn trùm kín thân, nhắm mắt.

Tiểu hồ ly đứng tại chỗ kêu "Chi chít..chi chít.." mấy tiếng, nhưng không thấy người ở trên phụng sàng phản ứng gì, nó đến xem thì nhận ra người đó đã hơi thờ đều đều đi vào giấc ngủ rồi.

"Chi chít..." Khi thấy cửa sổ kia lại hé mở, nói liền kêu lên rất vui, nhưng thấy người đó làm động tác bảo nó im lặng, nó liền không kêu nữa, sau đó cúi đầu, nằm im bên cạnh chủ nhân của nó.

"..." Người bên ngoài cửa sổ đứng nhìn vào trong một lúc rồi đi.

- - -

Bình vương phủ.

Triệu Vương nhìn bóng lưng cô quạnh của Bát vương gia từ phía sau, hần khe thở dài.

Bát vương gia bước vào thư phòng, hần nằm trên giường, một tay gối dưới đầu, mắt nhìn vào hư không một lúc, sau lại hạ mí mắt.

Nhớ lại ngày cuối cùng, hần gặp nàng.

- -

"Có chuyện gì sao?" Truy Kinh nhìn tiểu cô nương đang đứng từ phía sau.

"Bát vương gia, trước kia ta có nói.." Lệ Khuynh cúi đầu, sau lại ngẩng đầu nói tiếp: "Ta thích ngài. Nhưng sau này ta mới rõ, tình cảm mà ta đối với ngài, chỉ là nhất thời. Trước, là do ta không hiểu, hiện tại ta mới rõ.."

Nàng mím môi, sau đó quay lại nhìn người mà nàng biết, đời này, kiếp này, nàng mãi khắc sâu hình bóng ở trong lòng, mỉm cười hồn nhiên mà nói: "Nhị tỷ và ngài mới là một đôi tâm đầu ý hợp!"

"Vậy sao?" Bát vương gia tay chấp ra sau đã sớm nắm thành quyền: "Người thật sự xác nhận..Người đối với ta chỉ là tình cảm nhất thời?"

Lệ Khuynh gật đầu, sau đó cười nói: "Ngài vẫn là mau chóng tiến hành hôn lễ với Nhị tỷ.."

"Chuyện đại sự của bốn vương, không cần người phải đến nhắc!" Truy Kinh ngắt lời nàng, sau đó quay đầu, bước một bước thì dừng: "Phiền người về báo lại với Nhị tỷ của người một tiếng, hôm sau bốn vương sẽ đến cầu thân."

"Ngài yên tâm, ta sẽ chuyển tin tốt này đến tỷ ấy! Tỷ ấy nghe xong, nhất định là rất vui." Giọng nàng vô cùng hưng phấn.

Bát vương hơi quay đầu, hỏi: "Người cũng vui..có phải không?"

"Dĩ nhiên rồi." Nàng khẽ cười, nhưng khá gượng gạo.

Truy Kinh không nói gì mà sải bước bỏ đi, nhưng hần vẫn còn nghe được lời chúc phúc của người ở phía sau: "Bát vương gia. Chúc ngài và Nhị tỷ bách niên giai lão." Hần không hề dừng lại.

Nhìn bóng lưng của Bát vương gia ngày một xa, rồi khuất dần, thì đôi mắt Lệ Khuynh đã sớm đầm lệ, nàng lấy chiếc khăn tay mà ngày trước hần đưa cho nàng mượn dùng mà xé đi, đưa lên cao rồi buông tay, chiếc khăn bay trong gió, sau đó rơi xuống hồ.

Lệ Khuynh lau nước mắt bỏ đi, nàng hiện tại không còn gì nữa. Nàng và Phụng gia đã chấm dứt, tình cảm riêng của nàng cũng không còn..

Thấy người đã đi khá xa, Triệu Vương mới xuất hiện, hần vội đến bên hồ nhặt chiếc khăn tay.

- -

"Nàng ta xé nó?" Bát vương gia nhìn chiếc khăn tay màu trắng của hần, trên đó lại có thêm một đôi uyên ương hỏi.

"Vâng!" Triệu Vương đáp.

"Người lui đi."

Bát vương gia ở một mình trong thư phòng, lặng lẽ nhìn chiếc khăn tay, nhớ ngày đó, nàng định trả lại khăn, nhưng do có Phương Ný Tư ở đó thì lại không đưa, sau lại tìm cách đưa cho hắn.

Hắn hỏi nàng, nàng thích hắn rồi phải không? Nàng lắc đầu, nghiêm túc bảo: Không phải là thích, mà là yêu..

Hắn chỉ cười, trả lại khăn cho nàng, bảo: Người thích thì hãy giữ lại đi.

Lúc đó, hắn vốn nghĩ, nàng bắt quá còn nhỏ, chưa hiểu gì. Cũng nghĩ, nàng nói thích hắn, có lẽ chỉ là tình cảm nhất thời thôi..

Nhưng hôm nay nghe nàng bảo, chính miệng nàng nói với hắn, tình cảm mà nàng dành cho hắn là nhất thời, thì hắn lại vô cùng khó chịu?

- - -

Trong đầu của Bát vương gia lại hiện lên những hình ảnh, một tiểu cô nương lén lút nhìn hắn từ phía sau khẽ cười, luôn trộm nhìn hắn từ phía sau, có khi lại ngậy ngốc nhìn hắn..

Từ từ những hình ảnh đó, tất cả mãi không có cách nào xóa đi được, thì hắn mới hồi hận, mới nhận ra rằng, trong lòng hắn, không chứa hình ảnh của Phương Ný Tư, mà chỉ toàn là những hình ảnh của vị tiểu cô nương ngốc đó, thì cũng..

Tất cả, đã muộn rồi?

Ảnh Kiêu sau này mới biết rõ tất cả, ngấm lại Lãng Dao lúc cải trang thành Liên Hoa, nàng ta ngày đó kể về thân thế lẫn chuyện tình của thân thể này, có bao nhiêu là đúng sự thật?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chẳng lẽ, lại phải chết?

Phủ của Tô thái phó (thầy dạy dỗ hoàng thượng), cũng là phủ của Thượng Thư Lễ Bộ Tô Kỳ Hằng.

" Vì sao người không đưa hắn về phủ của người hoặc mang về hoàng cung, tại sao lại đưa về phủ của ta?" Tô Kỳ Hằng chạy theo sau Thái Hiền Cảnh, không ngừng phản đối việc để Mộ Thiên tạm lưu lại phủ của hắn.

"..." Thái Hiền Cảnh mặt lạnh không nói một lời, chỉ nhếch mép cười tà ác với Tô Kỳ Hằng và tên đang nằm trên lưng ngựa kia một cái.

"Người..cười như vậy là ý gì?" Tô Kỳ Hằng nhíu mày, hắn cảm thấy sắp có chuyện không hay, một giây sau liền thấy tên kia tiến lại cửa phủ.

" Hay thuê phòng trọ đi? Ngân vạn lần không được ở nhà của ta! Ta xin người." Tô thượng thư sống chết ngăn, vì phụ thân của hắn rất nghiêm khắc và khó tính vô cùng.

Nghe tiếng gõ cửa, Lâm quản gia lén lút ra mở cửa cho Tô đại thiếu gia vào, nhỏ giọng bảo: " Lão gia..chờ người tại đại sảnh!"

"..." Tô Kỳ Hằng định bảo Thái Hiền Cảnh chờ vào, nhưng là hắn ta đã đem Mộ Thiên đi trước rồi!

Tô thái phó - Tô Diệp tuổi đã ngoài năm mươi, ăn mặc đơn giản, đạm bạc, mặt bủng bủng tức giận, nhưng khi thấy Thái Hiền Cảnh đi vào thì ông liền cười hỏi: " Không biết.."

Sau liếc mắt nhìn Mộ Thiên say khướt còn lảm nhảm gọi tên nữ nhân, đang được Thái Hiền Cảnh cõng trên lưng, ria mép của ông liền giật vài cái, lại thấy nam tử của ông hốt hải chạy vào, sắc mặt ông càng lúc càng tối.

Nhưng khi Tô thượng thư đi vào lại thấy vị cha này của hắn thái độ cực ôn hòa.

"..." Tô Kỳ Hằng vừa chạy vào thì thấy cha của hắn có sắc mặt như vậy, hắn liền lùi về sau vài bước, vì hắn rất hiểu vị phụ thân đại nhân của mình, càng ôn hòa thì khí nộ của ông càng cao.

Tô Diệp liền ôn hoà nhìn Thái Hiền Cảnh tiếp tục câu hỏi: " Không biết, Thái tướng quân ghé tậ phủ là có việc gì?"

" Tô thái phó, chuyện là hôm nay, Hiền Cảnh có chút chuyện vui nên đã cùng Tô huynh với Mộ huynh đi uống chút rượu. Lúc về thì thấy bão tuyết lớn, mà Mộ huynh lại.." Thái Hiền Cảnh đặt Mộ Thiên xuống mới cúi đầu giải thích với Tô thái phó, nhưng chưa nói hết sự tình thì ông đã ngắt lời.

" Ta hiểu rồi!" Tô Diệp liền lệnh cho quản gia chuẩn bị phòng, dẫn Thái Hiền Cảnh đi.

" Thật sự làm phiền Tô thái phó rồi! Hiền Cảnh đa tạ!" Thái Hiền Cảnh cung kính nói với Tô thái phó, sau đó liền đi theo Lâm quản gia, hắn còn không quên liếc nhìn Tô Kỳ Hằng đang có sắc mặt không tốt mà cong khóe miệng.

Đội Thái Hiền Cảnh đã đi, Tô thái phó liền tức giận quay đầu nhìn Tô Kỳ Hằng: " Ngươi mau đến từ đường Tô gia ở đó!"

" Phụ thân! Không, không..Hằng nhi quả thật có đi theo Thái Hiền Cảnh đến Khúc Nhã lâu, nhưng không hề uống một giọt rượu nào!" Tô Kỳ Hằng ôm chân cha của hắn mà giải thích.

" Ngươi.." Tô Diệp nghe xong càng tức giận: " Còn dám đến Khúc Nhã lâu? Ngươi giỏi lắm!"

" Phụ thân đại nhân nghe con nói! A! Nghe con, nghe nhi từ giải thích đã.."

" Ta đánh chết cái đồ nghịch tử nhà ngươi!"

Sau khi bị phụ thân đánh đến mức ông không còn sức để đánh nữa, Tô Kỳ Hằng lại đến từ đường Tô gia vừa quỳ vừa phải chép gia huấn trên dưới có hơn trăm điều, mà phải chép một trăm lần, nội trong đêm phải xong.

Tô thượng thư vừa chép gia huấn vừa chửi Thái Hiền Cảnh.

Cái gọi là huynh đệ, dù phúc hay họa đều hưởng chung, là như thế này sao?

Lại nhớ cha của hắn đã từng hỏi qua, hắn sống đến hai mươi lăm năm thì Tô gia đã tốn bao nhiêu tiền giấy mực?

Mà cha hắn cũng đã nói qua, trước giờ Tô gia mấy đời đơn truyền đều là sĩ tử được giáo huấn nghiêm khắc, gì mà học thức vô hạn, đời đời kế tục,v.v.v. Nhưng trước giờ chưa có ai hơn Tô Kỳ Hằng ngươi, chép gia huấn đến tởm còn phải nhìn lại, xem ai, có ai qua được ngươi chưa? Sợ là phân nửa của ngươi, còn không có người!

Hắn giờ đang quỳ chép gia huấn, còn hai tên chết tiệt kia, chắc hắn đang nệm ấm chăn êm mà nhập mộng đẹp.

Tô Kỳ Hằng nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng mắng: " Thái Hiền Cảnh, ngươi là cái đồ huynh đệ a cầu! Là đồ chết tiệt!"

- -

Tại một phòng dùng để tiếp khách quý của Tô gia.

Thái Hiền Cảnh nhờ Lâm quản gia lấy cho hắn ít thuốc trị thương và băng đến, sau lại giúp Mộ Thiên thay băng, bôi thuốc.

" Ngươi..Tên tiểu tử nhà ngươi..hơ ức! Không thể nào nhẹ tay được sao?" Mộ Thiên nửa thân trên để trần, không mảnh vải, bộ dạng say khướt, ngồi còn không yên.

Người ngồi phía sau lên tiếng: " Nhất thiết phải thành bộ dạng này?"

" Ngươi từng yêu một ai chưa? Chưa có phải không?" Mộ Thiên nhếch miệng cười, thấp giọng nói tiếp: " Vì ngươi chưa yêu ai, ngươi càng không hiểu được..nỗi buồn khi mất đi người đó, là như thế nào đâu?"

Thái Hiền Cảnh im lặng, lại nghe Mộ Thiên nói: " Rất đau..Thật sự là vô cùng đau!"

" Chẳng phải về sau, liền quên được?"

" Quên? Ha ha. Đúng là có thể. Nhưng cũng có thể là không!" Mộ Thiên cong môi cười, nhưng trong ánh mắt lại vô cùng thương tâm.

Ngày hôm sau.

Phụng Nghi cung.

Tẩm phòng của hoàng hậu.

Sáng sớm liền có một tốp cung nữ được đưa đến cung của hoàng hậu.

"Người đi gặp Mộ Thiên chưa?"

"Đã gặp qua."

Lệ Khuynh vừa nhâm nhi bữa sáng vừa hỏi vị cung nữ với tên Liễu Thanh mới được cử đến hầu hạ nàng: "Vì sao, người còn quay lại đây?"

Vị cung nữ đó chỉ đáp: "Do hiện tại vẫn chưa biết đi đâu."

Lệ Khuynh hơi kinh ngạc, sau đó không nặng không nhẹ nói: "Người cũng thật biết chọn nơi."

Nhưng rồi lại nghĩ, nàng của kiếp trước cũng như nàng ta bây giờ, nghĩ rằng, chỉ cần người ta đối tốt với mình tại một thời điểm nào đó, liền bán mạng cho người ta..

Hương Ly đứng cạnh cũng không rõ tiểu thư nhà nàng ta nói vậy là sao? Lại lấy làm khó hiểu, vì sao Lãnh Dao không nhân cơ hội này mà trốn đi thật xa? Lại ở thân phận của một cung nữ..quay lại đây?

"Người thật sự không biết, cũng như chưa từng gặp qua kẻ đứng sau lưng, hạ lệnh cho Thiết Dịch?"

Lệ Khuynh đã hỏi rõ, Lãnh Dao cũng nói tất cả chuyện mà nàng ta biết, nhưng là cuối cùng nàng ta cũng chỉ nghe lệnh mà làm, lại không biết kẻ nào đã giết khỏi thân thể này hay bất kì điều gì về hung thủ.

Lãnh Dao đáp: "Trước đây chưa từng lộ diện trước bọn ta lần nào. Nhưng tối qua, ta trở về, khi ta theo dõi Thiết Dịch, thì vô tình gặp qua hắn. Nghe Thiết Dịch gọi hắn là công tử. Hắn mang mặt nạ, nên ta không rõ dung mạo hắn ra sao?"

Nàng ta ngập ngừng, suy nghĩ gì đó, sau lại lấy trong người ra một miếng da lớn bằng hai bàn tay đưa cho nàng.

"Gọi là công tử sao?"

Lãnh Dao gật đầu đáp: "Chỉ gọi là công tử." Sau lại nghe nàng hỏi đến nơi gặp, nàng ta nói: "Ở một khách điểm nhỏ vô danh, ngoại thành đông."

"Miếng da này là người lấy từ chỗ của họ?" Lệ Khuynh buông tiểu hồ ly ra, xem xét miếng da mà Lãnh Dao đưa cho, trên đó chả có cái gì, gọi là có thể xem

"Ừm! Nghe họ bảo là bản đồ đến Huyết Quỷ thành. Có vẻ là thứ rất quan trọng!"

"Bản đồ đến Huyết Quỷ thành?" Lệ Khuynh mắt thoáng qua tia giảo hoạt của hồ ly, đây chẳng lẽ là..bản đồ kho báu?

Nếu vậy thì..nửa đời sau sống không cần lo rồi?

Thế là nàng cố xem kỹ miếng da đó, nhưng tiếc là vẫn không thấy gì?

"Nếu là bản đồ..làm sao xem?"

"Ta cũng không rõ. Nhưng người cứ giữ nó đi."

"Không biết?" Lệ Khuynh cúi đầu thờ dài trông rất bất mãn, nàng cảm thấy, dạo gần đây chuyện gì cũng bế tắc một cách kì quái.

Hương Ly ở bên cạnh chợt nhớ, nàng ta liền thấp giọng nói nhỏ với nàng: "Nương nương, còn chuyện Bức Cốt Hương.."

Lệ Khuynh cất lời nàng ta: "Chẳng phải thái y đã xem qua, ta căn bản không trúng độc gì cả rồi sao? Mà trước đó, Mộ Thiên cũng đã xem qua cho ta, hẳn bảo là không."

Nhưng, chuyện lần trước, võ công bỗng dưng mất, có khi nào..

Do có chút nghi ngờ, Lệ Khuynh liền bảo Lãnh Dao xem qua thêm một lần nữa: "Tiểu Thanh, người xem giúp ta. Trong người ta có trúng phải thứ độc gì..gọi là Bức Cốt Hương không?"

"Bức Cốt Hương sao?" Lãnh Dao cau mày, sau đó liền bắt mạch xem thử cho nàng.

Mạch tượng có vẻ không có gì bất thường? Nhưng lại..

Vì cũng do nghi ngờ, Lãnh Dao liền bảo: "Người hãy vận công thử."

Lệ Khuynh liền thử vận công, không được, liền thử lại thêm vài lần, vẫn không được!

Nàng tròn mắt nhìn Lãnh Dao, hỏi: "Có phải.."

Nàng ta ngay lập tức gật đầu: "Theo ta, người có lẽ đã trúng độc." Sau đó liền nói rõ: "Vì Bức Cốt Hương rất khó để phát hiện, nếu không dùng võ

công sẽ không biết bản thân trúng độc. Mà người trúng phải độc này, đối với người thường thì không có gì, nếu là người học võ, ban đầu sẽ là võ công dần dần mất đi, sau đó là các khớp xương sẽ có dấu hiệu đau nhức, rồi nhanh chóng thối rữa.."

Lệ Khuynh hét lên: "Dừng! Dừng! Dừng nói nữa." Chỉ cần nghe và liên tưởng thôi là liền biết bộ dạng khi chết của nàng sẽ khó coi ra sao?

Hương Ly đứng cạnh nghe thôi cũng kinh hồn, nàng ta cũng thử vận công: "Ta..nhưng là không sao cả?"

Lãnh Dao đáp: "Chỉ nhằm vào hoàng hậu thôi!"

Hương Ly sắc mặt trắng bệch, nàng ta nhìn Lãnh Dao lấp bắp hỏi: "Vậy, vậy người có thuốc giải độc không?"

Thấy Lãnh Dao lắc đầu, nàng ta liền nước mắt lưng tròng nhìn Lệ Khuynh, quỳ xuống ôm chân nàng mà kêu: "Hoàng hậu..tiểu thư..ô ô ô ô.." Sau đó là nước mắt chảy như vũ bão kéo đến một lượt.

Lệ Khuynh liền cảm thấy đau đầu với Hương Ly, nàng nhìn nàng ta mà nói: "Im lặng đi. Ta chưa chết vẫn còn sống mà? Người khóc cái gì chứ? Người cũng không chết được!" Thật đau đầu với mấy con bánh bèo như thế này!

Sau nhìn Lãnh Dao hỏi: "Người thật là không có thuốc giải? Người có thể điều chế được không?"

"Nếu người chỉ mới bị mất võ công, có thể thấy là giai đoạn đầu, nên có thể cứu, nếu tìm được sư phụ ta giúp." Vì nàng không rõ loại độc bí cổ này, cần phải tìm Quý bà bà.

"Sư phụ người?" Lệ Khuynh nghe vậy thì thấy có chút hy vọng: "Ở đâu?"

"Ta biết nơi. Nhưng sợ là bà ta không chịu giúp, vì ta hiện tại đã phản bội Thiết Dịch, mà bà ta và hắn có quan hệ rất tốt. Cho nên.." Lãnh Dao có chút khó xử.

Lệ Khuynh thờ dãi: "Ta hiểu rồi."

Chẳng lẽ, thật sự Ảnh Kiều này phải chết thêm một lần nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Dù có chết, thiếp cũng toại nguyện!

Diệp Lương nhận được tin cấp báo của thuộc hạ về tình hình hiện giờ của hoàng hậu. Đợi hoàng thượng hạ triều thì lập tức báo lại ngay, nhưng ngài nghe qua thì vẫn không nói gì?

Nam tử toàn thân một bộ long bào màu vàng, bên hông mang một khối ngọc bội màu tím nhạt, tay chấp hờ ra sau, dáng vẻ vẻ uy nghiêm, cước bộ vẫn đều đều.

Quả thực là không hiểu được vị chủ tử này! Tuy nhìn bên ngoài là ôn nhu hòa nhã, khó để người khác có phản nghĩ muốn cách xa được, nhưng thực chất bên trong lại là lãnh khốc khiến người khác cũng khó mà lường!

Một lúc sau, hoàng thượng lên tiếng, thanh âm vẫn hòa nhã dễ nghe: "Người tìm Mộ Thiên, âm thầm đưa hắn về hoàng cung bằng mọi cách. Đồng thời, cho người đi điều tra hành tung của Thiết Dịch và cả vị Quý bà bà kia."

Diệp Lương liền phụng mệnh hành sự.

"Diệp Ảnh, người cho thêm người trông chừng hoàng hậu!" Khải Thụy phân phó, sau lại bổ sung: "Ra khỏi hậu cung thì không sao. Nhưng để người ra khỏi hoàng cung, các người tự biết hậu quả."

Dứt lời, tầm mắt của hoàng thượng ngưng đọng tại phía đông, khoảng trời tưởng chừng rất gần, nhưng lại xa đến mức không thể đo lường, nơi ánh dương vẫn mờ nhạt, nơi mà vài tia nắng nhỏ nhoi vẫn cố vùng vẫy muốn thoát khỏi cảnh âm u sương mù kia..

Tiếc là dù có thế nào, cũng không thoát được!

Mỹ nam tử nâng một bên khóe miệng, ánh mắt thoáng qua một tia nguy hiểm, sau đó tiếp tục đi.

Nghe giọng của hoàng thượng vẫn không có gì khác, vẫn là giọng trầm ổn từ tốn và chậm rãi đều đều, nhưng từng chữ, từng lời vẫn làm người nghe biết nặng nề thế nào? Diệp Ảnh lòng tuy mang thắc mắc, nhưng nửa khắc cũng không dám lưu lại thêm, liền nhanh chóng đi ngay.

Mình công công theo sau vẫn vênh tai, mắt từ đầu đến cuối luôn cẩn thận âm thầm quan sát chủ tử, ngay cả ông cũng thoáng nghĩ: Chẳng lẽ hoàng thượng muốn nhìn hoàng hậu, 'huong tiêu ngọc vẫn' thật sao? Nhưng mà..

Đúng lúc ông đang nghĩ này nọ, thì hoàng thượng đột ngột nói đi giá đến cung của hoàng hậu xem qua một chút.

Cũng vừa lúc, Khải Thụy hướng hậu cung mà tiến, lại trông thấy từ xa vị Quốc Cữu gia cũng đang hướng về hậu cung mà đi, ánh mắt thoáng thâm trầm, nhớ lại buổi thượng triều hôm nay, Tể Tướng và Quốc Cữu lại có bất đồng quan điểm trong một chuyện nhỏ..

" Cho người đi xem, Quốc Cữu gia tìm thái hậu hay muốn gặp Quý phi? Sau đó, đến báo lại cho trẫm."

Phụng Nghi cung.

Diệp Ảnh ra hiệu tay, ngay lập tức có một nhóm ám dạ di chuyển lên trước, sau đó chia ra, tìm nơi ẩn thân, canh xung quanh tẩm phòng của hoàng hậu.

Sau khi chờ đợi đủ lâu, không thấy ai đến, suy nghĩ một lúc, Lê Khuynh đi ra ngoài nhìn một chút, thấy xung quanh quân binh canh gác vẫn như ngày thường, mắt lại liếc nhìn quanh.

Chẳng lẽ tên ám dạ kia bị điếc, tai hồng mất rồi? Hắn không nghe được cuộc trò chuyện của ta và Lãnh Dao, rằng hoàng hậu, người mà dưới một trên vạn người của nước hán sắp phải từ trần hay sao? Mà không mau cấp báo cho tên chết tiệt kia rõ?

Lê Khuynh cất bước vào phòng, bỗng dừng bước, vênh tai thu thập âm thanh và động tĩnh trên nóc nhà.

Trong lòng Lê Khuynh lập tức suy già, đón non.

Hoặc là hắn đã biết tình trạng hiện tại của hoàng hậu ta rồi, mà lại coi như không cũng nên..

Lê Khuynh cẩn nhẹ cánh môi anh đào, siết chặt nắm đấm.

Thay vì chờ hắn, ta tự cứu vậy!

Trước một thân võ nghệ 'cũng coi' như là bậc cao thủ đi, mà hiện giờ lại 'tàn phế' công lực, cộng thêm cái tình hình canh gác này, xem ra...khó thoát!

Lê Khuynh đi vào, ngay lập tức ghé tai nói nhỏ với Hương Ly vẫn ngẩng ngẩn nhìn nàng từ đầu đến cuối: " Hương Ly, chuẩn bị cho ta một bộ y phục của tiểu thái giám."

Trước ở hiện đại, người nào có võ công thần diệu gì gì đó, vẫn có thể hành sự mấy vụ..

Vẫn là không nên nhắc đến một khoảng đen của cuộc đời đã qua!

Hừ! Giờ có gì gọi là không thể?

Nghĩ vậy, Lê Khuynh lòng một khắc bùng bùng khí thế, đáy mắt thoáng chốc hạ quyết tâm, muốn đánh liều, chơi lớn!

" Nương nương, người định làm gì ạ?" Hương Ly nhìn vị hoàng hậu tóm mó tóc đen tuyền xoắn dài, cứ thế búi hờ hững rồi đi thu gom ít trang sức.

Lê Khuynh vẫn không trả lời, chuyên tâm thu gom một chút lộ phí.

Đang cầm một mớ tư trang trên tay, sau lại bỏ xuống.

Nào có ngu, đồ trang sức bằng vàng quý báu này, đem ra bán được mà không khiến ai nghi là đồ bất chính, trùng dân chuyện lại biết đồ này của cung mà ra.. Vẫn là không nên đem theo cùng!

Ngay lập tức chuyển sang ngân phiếu, cái này tạm được!

Nhưng mấy nén vàng và thỏi bạc kia...nhét đem theo có vẻ nặng? Không lấy!

Vẫn là mấy hạt trân châu nhỏ được nhất!

Hương Ly vẫn đi theo sau hoàng hậu mà hỏi này hỏi nọ, làm bầm, mặt lo lắng, miệng nói liên tục không nghỉ.

" Ngươi dừng." Lê Khuynh cau mày quay nhìn Hương Ly với ánh mắt bị làm phiền, nhưng chưa đến một giây, một giây sau liền thoáng cái đã là bộ dạng đáng thương.

Đi lại gần, tóm lấy hai tay của nàng ta, đầu hơi cúi thấp, thấp giọng gọi: " Hương Ly!"

Kế tiếp, ngược nhìn nàng ta với một tần sương mờ phủ trong đôi mắt, giọng có chút thương tâm, uất nghẹn mà hỏi: " Chẳng lẽ..ngươi muốn nhìn ta, cứ thế

mà chờ hòa vào cát bụi sao?"

"Không! Không." Hương Ly lắc đầu liên tục, giọng nghẹn ngào đến mức không thể thốt ra lời muốn nói.

Lệ Khuynh nhanh chóng nắm bắt ngay thời cơ này, ngay lúc tâm nàng ta đang dao động mãnh liệt mà nhanh miệng nói: "Nếu không thì..Mau mau đi giúp ta đi?" Nàng trở hết tài lừa đảo ra.

Ánh mắt đó, quả thực là khiến người ta không thể kháng cự được, mà Hương Ly là một người dễ dàng xúc động, trái tim lại mềm yếu, lại ngàn vạn lần không muốn thấy nàng chết, lập tức không nghĩ ngợi, nàng ta mau chóng làm theo.

Lãnh Dao im lặng nhìn sự tình từ đầu đến cuối, sau đó vừa giúp hóa trang cho hoàng hậu vừa thấp giọng hỏi một câu có ý tứ sâu xa: "Người muốn..tự' đi tìm Mộ Thiên?" Có vẻ, không đơn giản là chỉ đi tìm Mộ Thiên thôi.

Lệ Khuynh không trả lời, mà lại hỏi, Quý bà bà kia, bà ta ở đâu? Vì nàng đã nghĩ đến, nếu đi tìm Mộ Thiên..ngay cả hấn ta cũng không thể? Thì đành tìm bà ta.

Nhưng không ngờ Lãnh Dao, không chỉ bảo bà ta ở Hắc Sơn, mà còn muốn dẫn nàng đi.

Lệ Khuynh nhìn nàng ta, sau đó gật nhẹ đầu, nói: "Được! Nếu người có thể tự ra khỏi đây." Ngay cả nàng, còn chưa chắc thoát được!

"Ta đi trước, chuẩn bị phương tiện. Ra khỏi hoàng cung, người cứ hướng phía tây mà đi. Ta sẽ chờ ở cửa phía tây kinh thành." Lãnh Dao giọng chắc chắn, nói ngay cả điểm hẹn gặp nhau.

Nàng ta đưa cho nàng một lọ thuốc: "Trước người dùng tạm thuốc này, nó có thể tạm thời giúp người cảm cự!" Sau đó đưa thêm một lọ, rồi rời đi.

Toàn bộ cung nữ và thái giám hầu hạ hoàng hậu, tất cả bị trúng thử thuốc mê mà Mộ Thiên đã đưa cho nàng vào lần trước, lần đó dùng còn dư lại, lần này liền xài hết cho đỡ phí.

Sau khi thay y phục của thái giám, Lệ Khuynh dặn dò Hương Ly đôi câu rồi tiếp đó, trực tiếp đánh ngất nàng ta.

Lệ Khuynh đặt nàng ta ngồi tựa vào phụng sàng, nói: "Xin lỗi!" Lại nhìn đám tượng sống xung quanh, nàng liền đứng dậy, quay đầu đi ra ngoài sảnh phòng.

Ngay sau đó, Lý nữ y cùng với một tên tiểu thái giám đến đưa thêm thuốc và xem bệnh cho hoàng hậu như thường lệ.

Sau khi xong việc, hai người liền rời.

Trời vẫn lạnh thấu đến tâm can, nhưng là tuyết đã tạm ngừng rơi, trên lối đi có rất nhiều tuyết, dày đến hơn đế giày, phía xa có vài tên thái giám và cung nữ đang cẩn thận cào tuyết dọn đường đi.

Gần đến cửa cung thì vô tình gặp Lang Đình Nguyên, nhưng từ lúc xa xa, họ đã thấy hấn ta rồi, có lẽ là cố tình đứng chờ họ đến cũng nên.

Lang Đình Nguyên thấy Lý nữ y vừa đi đến, liền bước ra cất tiếng chào hỏi: "Lý nữ y..Buổi sáng tốt!"

Tiểu thái giám liền lên liếc hấn ta một cái, trong lòng lại thầm mắng một phen, cái tên chết tiệt! Người chọn thả thính, cũng phải chọn lúc chứ!

Lý Nhu Đồng ngay lập tức nở nụ cười: "Lang tướng quân, buổi sáng tốt!" Sau lại thấy hấn muốn dây dưa thêm, nàng ta nhanh miệng nói: "Ta còn có chuyện cần làm. Xin đi trước!"

Lý nữ y cúi chào một cái rồi nhanh chóng rời đi.

"..." Lang Đình Nguyên cũng không kịp nói gì thì người đã đi, nhưng là hấn hôm nay thấy Lý nữ y cứ kì quái? Cả tên tiểu thái giám kia..

Mà mấy tên thị vệ đứng thấy sự việc này làm cho cười một trận như mỗi ngày, nhưng hôm nay còn hơn cả mọi khi, vì thấy vẻ mặt của Lang Đình Nguyên rất là khôi hài khi bị Lý nữ y lơ đến thấy mà tội!

Ai mà không nhìn ra, Lang tướng quân chính là có ý với Lý nữ y? Mỗi lần Lý nữ y đến xem bệnh cho hoàng hậu, khi quay ra, hấn liền chặn đường hỏi vài câu thiếu muối, ngày nào cũng mấy câu hỏi và chào đến chán ngắt!

Lang Đình Nguyên quay nhìn, mặt lạnh đến mức khó tả, khi hấn thấy mấy tên thị vệ kia cười gì đó, còn thầm thì to nhỏ với nhau, còn lên nhìn về hấn.

"..." Bọn lính ngay lập tức khép miệng, đứng nghiêm, mắt như không thấy gì cả.

- - -

Sau khi rời khỏi cung Phụng Nghi, đi thêm một đoạn nữa, Lý nữ y dừng lại, quay nhìn tiểu thái ở phía sau: "Người thật sự không cần ta dẫn đi?"

Lệ Khuynh gật đầu: "Người đi.." Vừa mở miệng liền cảm thấy cái giọng kì quái của nàng, nghe rất là buồn nôn lẫn buồn cười, nghe rất là 'ái'!

Chắc do thứ thuốc có mùi vị kì quặc mà Lãnh Dao đã đưa cho nàng, lúc đó nàng ta chỉ bảo: " Khi thực sự đã sắp xếp ổn thỏa, hãy dùng thứ thuốc này!"
Mà nàng đã hỏi qua là thuốc gì? Nàng ta chỉ đáp là rất có ít cho thận phận thái giám của người!

Bây giờ nàng đã rõ.

Lý Nhu Đồng vừa cười vừa nói: " Người hiện tại, là thái giám mà?"

" Ủ! Cảm ơn người! Người đi đi. Chiều gặp lại tại đây." Lệ Khuynh nở nụ cười, nhìn Lý nữ y ngày một đi xa, thì lại nói: " Sợ là, đây là lần cuối gặp nhau."

Lệ Khuynh thở dài một tiếng. Nhiều lúc ngẫm lại, bản thân nói dối, gạt người thật trắng trợn..

Nhưng chẳng phải có câu, 'người không vì mình trời tru đất diệt' còn gì?

Vì vậy, giây phút cảm thấy lương tâm đang kêu gào, liền thoáng cái bị nàng ném xuống vực sâu 'vạn kiếp không siêu thoát', ngoi lên không nổi.

Mà tiểu bạch hồ đang đứng trên hòn giả sơn gần đó nhìn nàng, nàng liền ra hiệu tay, bảo nó xuất phát.

Đi chưa được bao lâu, Lệ Khuynh lại tình cờ, hoặc là ý trời cũng nên, cho nàng gặp một vị đại nhân đang hướng về Tây lục cung mà đi.

Tại chiếc cầu nối liền hai cung Đông - Tây.

Đúng lúc Lệ Khuynh đi ngang qua thì thấy có một vị đại nhân đang hướng đi đến, bộ dạng muôn phần vội.

Nàng không quý mà chỉ đứng nép thân qua một bên tránh đường, đầu hơi cúi thấp, người cũng hơi khom, hai tay để phía trước.

Quốc Cữu gia - Miêu Chính Nghiêm vì quá vội, ông cũng không thèm để ý đến cái tên thái giám là nàng, mà cứ thế qua mặt, đi lên cầu, tiếp tục tiến về cung của Miêu quý Phi.

Nhưng mà nàng, làm sao không để ý được?

Thậm chí, một khắc chạm mặt kia, tưởng chừng ngàn năm không thể gặp lại..mà vào lúc này lại gần trong gang tấc.

Thoáng chốc lòng cuộn trào, dâng lên hận thù, hận không thể giết ngay kẻ vừa đi qua mặt đó, hận không thể..

Đúng! Đúng! Chính là không thể..không thể nào ra tay! Vì biết rõ, ông ta không phải, không thể nào ở tại nơi này được.

Nhưng cái gương mặt đó, đôi chân mày rậm xé lên, đôi mắt sáng quắc như chim ưng, tất cả đường nét từng chút một trên dung mạo đó, dù có chết thêm, đừng nói một lần, dù là vạn lần, thì khi gặp lại..

Hỏi xem, trên đời này có mấy loại người làm người đời đời kiếp kiếp luôn không quên được nhất?

Ý trời chăng?

Lệ Khuynh vẫn là không kiềm lòng được, nên lập tức đi theo sau cái người rất giống Trần Kiện, người đã nuôi dưỡng và cũng là người đào tạo nàng thành một công cụ..

- - -

Phủ của Tô thái phó.

Mộ Thiên sau khi tỉnh lại, mới kinh hoàng, thế nào mà hắn ta lại ở tại phủ của Tô thái phó?

Sau khi nhớ rõ ràng mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm qua, hắn ta không khỏi mở miệng mắng một câu để chào ngày mới: " Tên tiểu tử chết tiệt!"

Phải biết, Tô thái phó đối với Mộ gia hắn cũng là chỗ quen biết, ông cũng từng dạy hắn học chữ, nhưng là, ông có vẻ..không phải, chính là không ưa hắn!

Đơn giản là do, cũng từ cái việc hắn không muốn đi vào triều làm quan. Hắn nhớ, ông đã từng mắng hắn không ít lần!

Lúc nào gặp Tô thái phó, mặc dù ông không nói, nhưng là ánh mắt cho hắn biết, ông đang thăm chửi hắn một câu nào đó trong những câu mà ngày trước hắn đã nghe qua.

Chắc, cái bộ dạng say khướt đêm qua của hắn..Ha ha, đáng tiếc là hắn say! Dù có mắng, hắn nào nghe? Huống hồ khi tỉnh lại, hắn còn không nhớ lấy một câu..Càng nghĩ, càng giống nghịch đồ!

Đoán chắc, tên tiểu tử họ Thái kia, đêm qua, không chỉ cố ý hại hắn, mà cũng hại luôn Tô Kỳ Hằng đi?

--

Từ đường Tô gia.

Tô Kỳ Hằng vẫn quỳ trước linh đường, cố viết mấy điều cuối cùng rồi đi gặp cha hân, thì nghe tiếng cười ha hả chế nhạo, lần bước chân đến gần của một người rất quen.

Mộ Thiên nhìn bộ dạng quỳ phạt của Tô Kỳ Hằng thì không nhịn cười được, mà hân ta không những chỉ cười, mà còn trêu: "Tô đệ, đến giờ nộp rồi..có sao ngươi vẫn còn đang viết? Có phải muốn gấp đôi không?"

"..." Tô Kỳ Hằng không nói lời nào, vẫn cố viết cho xong.

Nhịn? Mộ Thiên nhếch miệng, thấy bộ dạng của hân thấy thật tội, nhưng là thôi mặc kệ. Mất đảo nhìn quanh từ đường một chút, cũng như từ đường của Mộ gia nhà hân ta mà thôi, tổ tiên các đời điều hội tụ tại một chỗ rất là trang nghiêm, cùng nhau hưởng khói, hưởng khí thức ăn dâng cúng.

Nhưng là, vì sao lại..

"Tô đệ!" Mộ Thiên nhìn mấy bức họa chân dung qua từng đời của Tô gia, thoáng sửng sốt, sau lại hỏi một câu thiếu đòn: "Vì sao, ngươi lại treo chân dung tự họa của ngươi ở đây a?" Mặc dù mỗi bức là một kiểu dáng trang phục và nét mặt riêng, khí thế riêng, nhưng vẫn là một gương mặt của Tô Kỳ Hằng mà ra đi?

"Ngươi im đi."

Mộ Thiên xoa xoa chiếc cằm, gật gật đầu, cẩn thận nhìn, mắt vẫn chiêm ngưỡng mấy chân dung treo trên các bài vị, dưới là làn khói nhang lượn lờ như đại ngộ, như đã được thông tuệ: Thì ra, cái gọi là mấy đời đều đơn truyền, là như thế này đi? Điều xài một cái chân dung rồi chép ra..

Nhưng là hân vẫn cảm thán nói ra thành lời, đến mặt cũng nghiêm túc đòi đòn: "Mà cũng quá đáng, thế nào lại giống nhau đến cùng một mặt như vậy? Mà ngươi hiện tại.."

"Cẩn thận, phụ thân đại nhân của ta liền nghe được mà cho ngươi một trận." Tô Kỳ Hằng đặt bút xuống, đồng thời cũng từ từ đứng dậy, quỳ cả đêm, đầu gối liền vừa đau vừa tê, cánh tay cũng mỏi nhừ.

Hân quay đầu định nói với Mộ Thiên, phải đi tính sổ Thái Hiền Cảnh thì đột nhiên có một lão ông tuổi tác. có lẽ đã ngoài tám mươi, râu tóc bạc phơ đi vào gọi.

"Tô Diệp!" Dứt lời, cụ ông đã nắm chặt hai tay của Tô Kỳ Hằng, sau lại nói: "Phụ thân, muốn đi nhà xí!"

Mà bên ngoài đang có không ít gia nhân đi tìm ông.

"..." Tô Kỳ Hằng im lặng, sau đó mới lấy lại tinh thần: "Gia gia, con là nội tôn tử, đích tôn của người. Tô Kỳ Hằng!"

Mà Mộ Thiên thấy cảnh này liền không nhịn được cười, ai bảo..hân đã nói mà, một mặt làm chi? Xem thật hỗn loạn, nếu mấy vị kia còn..

Mộ Thiên không dám nghĩ đến, tình cảnh sẽ hỗn loạn bao nhiêu nếu như sống hết?

Tô lão thái gia do tuổi tác cao, mà lại tâm trí có chút không ổn định, cũng không trách được!

"Hả?" Tô lão thái gia neho neho mắt nhìn, nhưng vẫn là nhầm: "Ngươi là Tô Dịch?"

Tô Dịch là cha của ông.

Nhưng sau lại bảo: "Ta mặc kệ, ngươi là Tô gì? Ta chính là, chính là muốn đi..đi nhà xí. Ngươi mau dẫn. Bằng không.."

Ông nói là làm.

Ngay lập tức, Tô Kỳ Hằng vội ngăn màn thoát y nửa người của ông: "Được! Được! Hằng nhi liền đưa người đi nhà xí.." Nhưng là, sau đó ông liền mắng hân.

"Ngươi nói cái gì?" Tô lão thái gia quát lớn, lại hỏi: "Ta chính là muốn đi ăn sáng, thế mà ngươi muốn dẫn ta đến nhà xí?"

"Được! Là nội tôn sai. Người muốn đi đâu, ra khỏi đây trước, liền dẫn đi." Tô Kỳ Hằng đau đầu, ngay sau đó liền diu ông nội của hân đi.

Mộ Thiên vừa cười vừa nói: "Ta cáo từ đây, không cần tiễn đâu."

Mà lúc Mộ Thiên vừa đi ra khỏi phủ của Tô thái phó liền bất ngờ gặp Diệp Lương, nghe nói phải vào cung, mặc dù biết hoàng hậu trúng độc, nhưng là hân ngàn vạn lần không muốn đi vào cung thêm lần nào, còn bảo, muốn thì bảo hoàng hậu đến gặp.

"Ta đi uống rượu. Ngươi mau.." Mộ Thiên quay đầu đi, nhưng lại bị người sau đánh cho hôn mê mà không kịp trở tay.

" Vẫn là cứ vậy đi." Diệp Lương nhìn tên nằm bất tỉnh, ra hiệu tay, liền có người đến mang Mộ Thiên đi.

- - -

Hoàng cung.

Lệ Khuynh đi ra khỏi cung Tây Nương của Miêu quý phi.

Miêu Chính Nghiễm đến gặp riêng Miêu quý phi nói chuyện một lúc rất lâu, nhưng chủ đề của họ thì lại không có gì xa, chính là bàn đến cái thân thể này.

Hai người ngồi với nhau một lúc, sau đó cùng nhau đến cung của thái hậu.

Một lũ có lòng dạ rắn rết!

Lệ Khuynh nghe được toàn bộ chuyện xấu xa mà họ đã và đang định làm, tính kế muốn hại nàng.

Vì là...Không biết chừng, chuyện khối thân thể này chết, kẻ ra tay giết nàng ta, bọn họ có khi là chủ mưu đứng sau cũng nên.

Thế là Lệ Khuynh liền tìm Lý nữ y, muốn quay lại tẩm cung, không đi nữa.

Nhưng cũng là thật đúng lúc.

Lý nữ y bị quân binh áp giải đến cung Phụng Nghi của nàng.

Chắc là hắn đã phát hiện rồi!

Nàng cũng không muốn đi, bèn đi ra.

" Tên thái giám kia, ngươi.. Còn không mau tránh đường!" Một tên lính đi lên nhìn kẻ cản trở người thi hành công vụ.

Lý nữ y nhìn Lệ Khuynh, vui có, sợ hãi có: " Hoàng hậu!"

" Chuyện này, không liên quan đến nàng ta. Là do bốn cung mà ra. Hoàng hậu ta sẽ tự đi giải thích với hoàng thượng của các người thật rõ ràng." Lệ Khuynh thấy bọn lính vẫn ngăn ra, liền quát: " Còn không mau buông nàng ta ra?"

Cũng khó trách, giọng nàng vẫn 'ái' thế mà? Dù muốn nói uy nghiêm một chút..e là rất khó đi. Bộ dạng còn..nhìn cỡ nào mà ra dáng hoàng hậu, lại càng thêm khó. Giống một tiểu thái giám thì đúng hơn!

Mấy tên quân binh nhìn nàng với nét mặt kì quái, nhưng rồi cũng nghe lệnh mà làm theo, buông Lý nữ y ra, cho nàng ta tự đi đến cung Phụng Nghi. Nhưng là bọn họ làm sao tin nổi, tiểu thái giám này, khi nào đã là hoàng hậu? Mà nghe Lý nữ y gọi thế, họ cũng làm sao không tin?

Bọn liền đi về cung Phụng Nghi, tiến thẳng đến chính điện, nơi mà tất cả thái giám lẫn cung nữ đều đang quỳ trước một người.

Khải Thụy ngồi ở chỗ cao nhất, đưa mắt nhìn người đang tiến vào, mà có chút không đúng, tên tiểu thái giám lại dám hiên ngang dẫn đầu, tay chấp ra sau, bộ dạng không chút sợ hãi nào khi bước vào gặp hắn.

Đôi mày kiếm hơi nhíu lại, định nói hay hỏi gì đó, nhưng chưa thốt thành lời, tiểu thái giám kia đang tiến đến đã lên tiếng trước rồi.

Lệ Khuynh nhìn vị nam tử trong bộ long bào uy nghiêm nở nụ cười, nói: " Hoàng thượng, đến thật sớm!"

Hầu như mọi người đều là vẻ mặt sững sờ.

Minh công công liền lên tiếng: " Tên tiểu thái giám kia, ngươi thật to gan. Ngươi có biết.." Ông chưa dứt lời thì tên thái giám kia đã ném cho ông một ánh mắt không vui.

" Kẻ vô lễ và đáng chết đó, chính là ông. Nèn.."

Lệ Khuynh còn chưa nói hết, thì nghe 'lão công' của nàng lên tiếng rồi.

" Người đâu? Mau đem kẻ dám giả mạo là hoàng hậu của trẫm ra chém!" Dứt lời, Khải Thụy nâng trà lên miệng hớp một ngụm, khóe miệng ẩn hiện nụ cười.

Quả thật có hai tên lính đi vào, họ định phụng lệnh mà hành sự, nhưng lại thấy Lang Đình Nguyên nhìn họ lắc đầu, bèn không dám manh động.

Lệ Khuynh nghe bảo đem nàng đi chém, trên mặt còn không có chút nào, gọi là lo sợ, ngược lại còn bảo: " Tốt nhất là mau một chút. Đem đi chém đi!"

Minh công công lúc này mới sáng tỏ, kia, tên tiểu thái to gan lớn mật đó, là hoàng hậu a!

Không dừng lại đó, Lệ Khuynh nhếch miệng cười như không cười, cố ý thờ dài rồi nói tiếp: "Hoàng thượng. Nếu như thiếp nghe ngài nói, thiếp đây già mọ phi tần của ngài, dù chém, rồi dù có chết đi, cũng thật là đem oán hận mà không cam tâm siêu thoát." Miệng lúc này mới nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt đầy tình cảm, lại tiếp tục nói: "Nhưng, ngài lại bảo 'hoàng hậu của trẫm'. Dù có chết, thiếp cũng toại nguyện!"

Khải Thụy nâng mí mắt nhìn tiểu thái giám có gương mặt nhỏ bé, lại có màu da do nắng làm cho đen đi, mà nhìn đến đôi mắt phượng lại thấy sự cam lòng chết, dù chết cũng không hối tiếc của nàng, đáy mắt lại ẩn hiện vui buồn không rõ.

Đúng là già dối!

Mà hẳn thấy, bản thân nói chuyện cũng quá sơ suất đi, để 'tiểu thái giám mặt bị nắng ăn cháy đen' nhân cơ hội phản kích.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Giao dịch

Một lúc sau.

Những cung nhân của Phụng Nghi cung thờ phào nhẹ nhõm, lại một trận chết hệt qua đi.

Chu công công nhìn đám thái giám, ra lệnh: "Mau đi dọn tuyết, lối đi tuyết dày thế kia.. Còn người nữa, đem chậu cây kia ra ngoài đi. Khô héo, mất thẩm mỹ." Lại quay qua bọn cung nữ: "Mau thay nước trong chậu cá cảnh. Người, còn người, lau cho sạch bụi một chút."

Cứ như luyện tập rồi cũng quen, tâm trạng hoang mang và sợ hãi bỗng chốc tan biến đi, lại bình ổn như không có gì? Nên ai làm cái gì? Thì cứ tiếp tục.

Mình công công quan sát đám người ở cung hoàng hậu, không khỏi hiểu kì. Thế mà..Nhanh như vậy đã lấy lại tinh thần?

Hỏi thử, người bị dọa quá nhiều lần với mỗi một chuyện thì còn sợ được nhiều như lúc đầu nữa không? Cũng như thuốc, lúc đầu uống còn cảm thấy đắng, nhiều lần uống qua liền cảm thấy không đắng nữa, có khi lại nghiện!

Tính mạng bị đe dọa trên mức bình thường và hiệu suất lại cao, cái gọi là ngàn cân treo sợi tóc gì đó? Nó trở thành cơm bữa rồi!

Sau khi tắm rửa thay y phục, Lệ Khuynh bước vào tắm phòng, cung nữ hầu cạnh nàng cũng tự biết phận mà không đi theo.

"Khoan đã. Hương Ly, mang cho bốn cung một cốc nước gừng nóng pha chút mật ong." Nàng nhìn Hương Ly dặn dò, hai tay xoa xoa: "Lạnh thật!" Chân bước vào trong.

Vừa bước vào bên trong, mùi hương của trà hảo hạng, thuốc cực phẩm trà ngon lan tỏa hương thơm nhàn nhạt trong không khí.

Lệ Khuynh thả tiểu hồ ly đang ở trên vai xuống, nó rất khôn ngoan, ngay lập tức đi và ngoan ngoãn nằm im trên phụng sàng, nhưng mắt vẫn là nhìn mỹ nam tử kia.

Khải Thụy nhìn vị nữ tử trang y màu đỏ vừa mới an tọa, hỏi: "Hoàng hậu cải trang như thế, là muốn đi đâu?"

Lệ Khuynh nở nụ cười, đáp: "Chẳng phải thiếp đã nói rồi hay sao?"

Hoàng thượng nâng khóe miệng, nở một nụ cười, có quý mới tin, nàng vì nhớ hẳn mà cải trang thành thái giám để trốn khỏi tắm cung, đi đến cung Đường Long thăm hẳn.

Khải Thụy không trực tiếp vạch trần lời nói dối đầy tình cảm lừa người đó, mà chỉ nói: "Nàng thoát. Nhưng bọn họ thì chưa chắc."

Nhưng mà hẳn nói vậy, chẳng khác nào là bảo nàng đang nói dối.

Lệ Khuynh cũng không muốn chối nữa, trực tiếp thừa nhận: "Đúng là ta muốn rời khỏi đây." Tay xoay xoay, nghịch thanh đoản kiếm để ở trên bàn: "Trước khi đi, ta đã có nghĩ qua. Ta tin ngài sẽ không vì một kẻ như ta, mà giết.."

Đoản kiếm bỗng rời khỏi tay nàng, không những vậy, còn rời khỏi vỏ và đáp tại cái cổ trắng ngần của nàng.

"Trẫm cái gì cũng có thể." Khải Thụy giọng đầy lạnh lẽo, tay cầm kiếm đặt tại cổ của nàng hơi dùng sức, lập tức có một vết máu, ánh mắt của hắn đã không còn nhu hòa và mỉa mai, mà chứa rất nhiều sự nguy hiểm.

Hương Ly vừa vào, thấy ngay cảnh này thì bị dọa đến mức tái xanh mặt mày, đánh đổ chiếc khay trên tay, hoảng sợ quý xuống: "Hoàng thượng.."

Không đợi nàng ta nói hết, Khải Thụy đã lên tiếng: "Ra ngoài!"

"..." Hương Ly nào dám cãi, nhanh chóng thu dọn, mắt liếc thấy hoàng hậu cũng bảo nàng ta đi, mặc dù lo, nhưng biết làm sao, đành cắn răng đi ra.

Lệ Khuynh cảm thấy nơi cổ của bản thân có chút rât rât, nhưng mặt không hề lo hay sợ hãi, mà còn vừa nâng khoe môi lên cười lại vừa nói: "Vậy coi như ta đã đoán sai."

Tiểu hồ ly từ phụng sàng, nó lập tức bay đến ngay khi nàng dứt lời, vì nó thấy ám hiệu tay của nàng, bảo nó tấn công.

"..." Hoàng thượng liền lách người né tránh, nhưng đoàn kiếm kia một khắc cũng chưa rời khỏi cái cổ của hoàng hậu.

Cả hai đều đứng dậy, không ai lên tiếng.

Hương Ly ở bên ngoài, sắc mặt cũng không hề tốt, đi tới đi lui. Thấy nàng ta như vậy, Chu công công lẫn Minh tổng quản lên tiếng hỏi, nhưng nàng ta lại giữ kín.

Hai người kia đưa mắt vào phía trong của tấm phòng, lòng cùng một nghi ngờ. Không có gì. vì sao nàng ta lại hoảng và lo như vậy?

Bên trong.

Tiểu hồ ly không hề có ý dừng, tiếp tục tấn công về phía người đang gây bất lợi cho chủ nhân của nó.

"..." Tiểu hồ ly bay vút đến, nhắm thẳng vào đối phương, mục tiêu chính là cái tay đang cầm hung khí.

Khải Thụy tung người lên không, đoàn kiếm sắc bén đang ở trong tay của hắn cũng di chuyển, lấy đi một vài sợi tóc của Lệ Khuynh, thân người cuối cùng hạ xuống, đứng sau lưng nàng.

Nàng cũng di chuyển tầm mắt theo thanh đoàn kiếm đó.

Lệ Khuynh bỗng thấy Khải Thụy đang ở phía sau lưng một cái, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất có thể để nhào đến con tiểu hồ của nàng.

Vì khi biết ý định của tên kia.

Quả thật là Khải Thụy liền phóng thanh đoàn kiếm ra ngay sau đó.

Thanh đoàn kiếm lóe hàn quang, rời khỏi tay của hắn, trực tiếp đi về phía của tiểu hồ ly.

Lệ Khuynh ôm được tiểu hồ trong người, nhưng thanh đoàn kiếm kia cũng vút nhanh tới từ phía sau nàng.

Cái chết rất cận kề!

Thế nhưng, Khải Thụy cũng phản ứng rất nhanh. Hắn lại tung người lên trước, một tay đỡ nàng và tiện đà ôm vào ngực, xoay một vòng thì dừng, rất nhanh đẩy nàng ra khỏi vòm ngực rộng lớn của hắn.

Mà thanh đoàn kiếm một khắc kia rất hung tàn, nó vẫn ở trong tay của Khải Thụy, như thể chưa rời.

Nhìn con vật kia vẫn còn hung hăng, Khải Thụy cảnh báo trước: "Nếu lần sau nó còn hành động như vậy nữa, đừng trách trẫm, không nói trước mà ra tay."

Dứt lời liền quay người đi: "Vì nó, hoàng hậu có vẻ không tiếc cả tính mạng?" An tọa tại bàn, lại hỏi: "Vậy có nhớ...từ đâu mà có nó không?"

"Không." Lệ Khuynh đã bình tĩnh lại, một tay ôm con tiểu hồ ly, tay còn lại đưa lên chiếc cổ sờ đường vết cắt ngoài da kia một cái, cảm giác bị rất nhẹ.

Từ việc này đã ngầm nói cho nàng biết, hắn có thể ra tay giết bất kì ai, nàng cũng không ngoại lệ.

Cái tên nham hiểm này..

Còn chút nữa đã bị chính thanh đoàn kiếm mà hắn tặng cho, một nhát liền lấy mạng.

Lệ Khuynh đi lại, ngồi xuống bàn, hỏi: "Ngươi..."

"Cẩn trọng ngôn hành!" Khải Thụy nhìn người đối diện, hóp một ngụm trà nói tiếp: "Sắp đến đại thọ của thái hậu, sẽ có rất nhiều công tôn quý tộc của các nước sang..."

"Liên quan gì đến ta?" Lệ Khuynh bất hợp tác, cười khẩy một cái, hỏi: "Ngươi lại muốn uy hiếp ta? Lại lấy gì ra để uy hiếp ta?"

Không thấy kẻ kia lên tiếng, nàng cúi đầu cười ha hả, hỏi: "Lại, Phương gia sao?"

Nàng định lên tiếng nói tiếp, nhưng Khải Thụy đã lên tiếng cắt ngang: "Chỉ cần an phận. Độc trong người sẽ nhanh chóng được giải." Giọng vô cùng chắc chắn.

Lệ Khuynh không ngờ hẳn lại lấy cái có này, nàng không cần nghĩ ngợi, gật đầu đồng ý: "Được!"

Hiện tại giải độc trước rồi mọi chuyện tính sau và cũng muốn xem, hai kẻ kia muốn hại nàng bằng cách nào?

Khải Thụy nét mặt dừng dung, nói: "Trẫm cũng nói luôn, trẫm từ đầu đến cuối, không hề lấy Phương gia ra để uy hiếp hoàng hậu. Mà nếu có.." Liếc nhìn quanh phòng, nói tiếp: "..Là do hoàng hậu tự nghĩ thôi."

Lệ Khuynh mặt đầy tức giận, nhưng sau lại ẹp xuống: "Hoàng thượng, nếu người đã giúp ta giải độc." Nàng như hảo hán không kém, nói tiếp: "Mà..Ta trước giờ chưa nhận ai không cái gì? Người giữ ta lại, chắc là có việc?"

Không uy hiếp? Phi, phi! Ngụy quân tử! Người đứng là không nói ra miệng, nhưng toàn ám chỉ và hành động thôi! Như vậy đã đủ vô si!

"Chỉ cần an phận!" Khải Thụy nhấp một ngụm trà, lại nói: "Chỉ cần an phận, sau đại thọ của mẫu hậu trẫm. Lập tức thả người."

Lệ Khuynh cau mày nhìn cái tên như hồ ly đội lốt người kia, nàng cứ cảm thấy có cái mờ ám quanh thân lẫn lời của hắn, nên thân nhiên hỏi: "Ta đã có nghe nói 'Quân vô hí ngôn', có phải không?"

"Ừm!"

"Dù ai làm hoàng thượng, ta tin câu đó có thể dùng được. Nhưng.." Lệ Khuynh tay xoa xoa cằm nhỏ, nhíu mày, quan sát kẻ trước mặt: "Cái trọng điểm.."

Có ý hất sâu, tạo ra một âm thanh khe khẽ từ miệng như không tin, rồi nói tiếp: "..Vẫn là không thể đặt chữ 'tin' ở người."

"..." Khải Thụy mặt tối đi một nửa, nhưng ngay lập tức là thân nhiên, nét mặt đoan chính mấy phần có vẻ vui kì quái.

Hoàng thượng không nói thêm bất cứ lời nào, ngay lập tức đứng dậy rồi đi.

Nhưng kẻ kia không hề tha cái bình thân ấy.

"Lần sau có đến, nhớ đem theo ly để uống trà. Bộ ấm trà này..e là chỉ còn cái ấm trà!" Lệ Khuynh vẫn ngồi tại bàn, giọng nói vu vơ.

Khải Thụy nhíu mày, quả nhiên cước bộ khựng lại, nhưng rồi sau đó tiếp tục đi, vì trong lòng có lẽ đã hiểu người kia vì sao lại bảo vậy?

Chà trách, bộ ấm trà đó, mỗi lần hắn đến mà có 'dùng qua' trà, lần sau lại đến thì số lượng ly lại giảm.

Nhưng trong lời nhắc nhở kia, có khi ám chỉ cái khác..

- - -

Thái Y viện.

Hoàng thượng nghe Diệp Lương đến bẩm lại, Mộ Thiên không chịu điều chế, nghiên cứu thuốc giải của Bức Cốt Hương, thuận đường nên ghé qua.

"Các người không cần theo."

Khải Thụy một mình đi vào viện, nơi ở của Mộ Thiên, lập tức thấy bạch y nam tử ngồi trên bệ cửa sổ uống rượu thưởng hoa trời.

Những bông tuyết xinh đẹp cứ chậm chậm rơi xuống cùng với vô chừng hạt tuyết nhỏ.

Vị rượu trong miệng lại đắng chát, cay cay ở cổ, nuốt xuống, ngay lập tức lại thấy cơ thể ấm hơn một chút, nhưng tim lẫn tâm đã sớm lạnh, không cách nào làm ấm lên, chỉ động lại nỗi đau.

Mộ Thiên nhếch miệng, đưa đôi mắt mờ mịt nhìn nam tử đang dừng bước tại một cây trong viện, đứng dưới tàn cây, cũng đang nhìn lên đầu trời, mặc cho tuyết rơi và động lại trên người rất nhiều.

"Hoàng thượng, không thấy lạnh sao?"

"Lạnh?" Nam tử vẫn không quay nhìn, cũng không hề có ý định bước, lạnh là cái gì? Hắn đã không còn cảm nhận được nữa.

Nhếch miệng cười nhạt, Khải Thụy nói: "Lúc trước..Người nói đúng! Hoàng cung, quả thật là địa ngục. Không có tình người nhất thế gian.."

"Ha ha." Tiếng cười của Mộ Thiên cắt đi lời của người kia, giọng đầy chế giễu: "Vốn dĩ một lời vút ra liền có thể quyết định, người sống hoặc chết. Nhưng mà, mạng của người trong lòng lại.." Hắn chính là đang ám chỉ Phương hoàng hậu.

Bóng vàng y kia lập tức phóng đến, nhanh như cắt xuất chiêu đánh nam bạch y.

Mộ Thiên né tránh, cũng không nhường bộ mà phản công lại Khai Thụy, không quan tâm thân phận của đối thủ.

Trong lúc tuyết rơi dày, hai kẻ kia không ngừng giao đấu, lấy hết sức để đánh.

Ta chính là kẻ yêu nàng nhất ở thế gian này!

Nhưng, cũng là kẻ đau khổ nhất ở thế gian này!

Cô độc tại thế gian, chịu cô tịch dài đằng đẳng..

Một lúc sau.

Khai Thụy chấp tay ra sau, quay đầu bỏ đi, nhưng lại cố tình mở miệng hỏi: "Nghe nói, Liên Hoa còn một muội muội, phải không?" Không đợi Mộ Thiên đáp, bóng lưng lạnh lẽo kia đã dần xa.

Mộ Thiên nhú mày, hấn ngồi bệt trên nền tuyết trắng, nhếch miệng cười, nói: "Không ai có thể làm bạn cùng cả thiên hạ..Ngoại trừ ngài!" Nói xong liền ngửa cổ, đổ rượu vào miệng, cuối cùng nằm lăn ra, khép mắt, miệng lại lầm bầm: "..Và cũng không ai có thể, làm bạn cùng ngài!"

"Cô độc! Thật sự là cô độc! Ha ha ha." Chỉ còn lại tiếng cười của Mộ Thiên, nghe vô cùng bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chỉ có nữ quỷ là ta!

Sau khi rời khỏi viện của Mộ Thiên, hoàng thượng không về tẩm cung, mà lại đến cung của thái hậu một chuyến.

Chắc do quá lâu nên Cửu Cửu và Quý phi của hắn đã sớm rời đi, nhưng lại vô tình gặp qua Bát hoàng đệ đang đi từ cung của thái hậu ra, còn có cả vương phi của hắn ta.

Bát vương gia và vương phi cùng hành lễ theo quy củ.

Hoàng thượng nói miễn lễ, sau lại nói: "Trẫm có vài câu muốn nói riêng với Bát hoàng đệ.."

Bát vương phi liền cáo lui, ngay cả Minh công và hai tiểu thái giám cũng tự động đứng thật xa.

Bát vương gia chủ động lên tiếng trước: "Không biết hoàng thượng có vài câu gì muốn nói với Bát hoàng đệ?" Hiện rõ xa cách trong lời nói lẫn cử chỉ.

Khai Thụy không nhìn Bát vương gia, hơi hướng thân người sang một bên, tầm nhìn không biết đặt đâu, không biết vô tình hay cố ý nói: "Hoàng hậu có nuôi một con tiểu bạch hồ. Trẫm đã nhìn qua vài lần, lại nhớ, Bát hoàng đệ lúc trước cũng có nuôi một con." Quay đầu nhìn ngang, hỏi: "Không biết, hiện tại đệ còn nuôi hay không?"

"Đúng là lúc trước hoàng đệ có nuôi một con bạch hồ. Nhưng tiếc là.." Truy Kinh mỉm cười, nói tiếp: "Bát đệ ngu muội, không biết cách chăm sóc..nên nó đã sớm chết đi." Tuy miệng cười, nhưng giọng rõ có chút đau xót, không biết được là đau xót cho con vật nhỏ, hay là đau vì một chuyện khác.

"Lần đầu tiên thấy con tiểu hồ mà hoàng hậu đang nuôi, thấy nó có mấy phần giống với tiểu hồ mà đệ nuôi. Trẫm còn tưởng.." Khai Thụy không muốn nói thêm, như là có ý gì đó.

Bát vương gia không biểu hiện gì khác thường, trước ánh mắt đang quan sát hắn như muốn nhìn ra thứ gì đó, ngay lập tức mở miệng: "Có khi lại là cùng một giống loài cũng nên."

Hoàng thượng như là cũng đồng ý với suy đoán này của Bát vương gia nên gật nhẹ đầu: "Có khi là vậy!" Sau cố ý thờ dài, đổi đề tài: "Hoàng hậu hiện tại lại trúng một loại cô độc, nếu như Mộ Thiên không thể nghiên cứu ra thuốc giải sớm, sợ là.."

Khai Thụy nhìn thấy sắc mặt của Bát đệ hắn có thay đổi nhẹ, nhếch miệng cười nói: "Trẫm cũng không muốn lưu đệ quá lâu, khiến vương phi của đệ đợi quá lâu giữa trời lạnh như thế này!"

"Vậy đệ cũng xin cáo lui." Bát vương gia nhanh chóng rời đi.

Hoàng thượng cũng đứng nhìn một lúc rồi quay đầu, tiến vào gặp thái hậu.

- - -

Xe ngựa của phủ Bình vương ngày một cách xa hoàng thành.

Trong xe ngựa.

Phuong Ny Tư nhìn nét mặt của Bát vương gia, mày cứ cau lại, sau một lúc quan sát, nàng không nhịn được mà lên tiếng hỏi: "Chàng..có tâm sự hay chuyện gì buồn phiền ở trong lòng sao?"

Truy Kinh nhìn thê tử của hắn, mỉm cười, ôm nàng vào lòng, đáp: "Không có gì." Nhưng lại sợ nàng nghĩ nhiều liền nói thêm: "Chỉ là hoàng thượng hôm trước nhờ ta xử lý giúp một vài công văn, đến nay ta vẫn còn chưa làm xong. Hôm nay, ngài hỏi đến. Nên hơi lo, sợ là ngày mai..không thể giao đúng hẹn."

Bát vương phi tựa đầu vào lòng ngực của Bát vương gia, nghe nhịp tim đập cận bên tai, rõ có chút không ổn định, nhủ mày hỏi: "Công văn đó..Có phải rất phức tạp?"

" Cũng không khó xử lý. Chỉ.." Bát vương gia hơi cúi đầu nhìn người trong ngực, nói: " Đêm nay.."

" Thiếp hiểu, chàng bận, vẫn nên xử lý chuyện mà hoàng thượng giao cho trước.." Đôi mắt của Phuong Ny Tư thoáng đỏ hồng, tim cũng nhói lên một chút đau đớn nào đó, thật vô cớ.

Từ khi gả vào Bình vương phủ đến nay..nói sao cho rõ được lý do, vì sao hai người vẫn còn chưa chính thức động phòng?

Ngày tân hôn, vì chàng uống quá chén mà bỏ qua, về sau lại là bận chuyện công văn đủ điều..

Khóe mắt xuất hiện một giọt lệ, Phuong Ny Tư lập tức dùng tay lau khô.

Bát vương gia tâm trạng cũng không tốt, hắn quả một tên khốn kiếp!

Nếu như, nếu như ngày đó, hay cả đời này hắn không gặp Ny Tư thì tốt rồi! Cũng sẽ không gặp 'nàng'..

Nếu như không có cái hôn ước..

Truy Kinh nhếch miệng cười khổ, lại thâm mắng và hận bản thân thêm vài phần, là người không dứt khoát. Cứ dây dưa, vì không từ bỏ được..

Mặc dù, rõ ràng đã lấy được người lúc đầu mà bản thân thích, nhưng, sau lại..

Tìm lại dành cho nữ nhân khác..

Bát vương gia bỗng buột miệng nói: " Ta xin lỗi!" Ny Tư, lại để nàng uất ức, ta xin lỗi!

Chuyện này, chỉ có một mình hắn sai, cục diện hiện tại, từ hắn mà ra.

Nếu Lê Khuynh thật sự có chuyện gì, hắn làm sao cứ thế mà dừng dừng sống tiếp?

Nhưng..Quả thật, tiếng thoái lờng nan!

- - -

Đêm khuya thanh vắng.

Khúc Nhã lâu.

Lữ Linh nhìn nam tử mang mặt nạ quỷ hỏi: " Vì sao lại đột ngột muốn bắt sống người?"

" Chuyện này ngươi không cần quan tâm " Tên mặt nạ quỷ nhấp một ngụm rượu. Đơn giản là có giá trị, sẽ không thể giết được.

Hắn nhận được nguồn tin, cũng như đã cho người đi bí mật điều tra xác nhận qua, có thể chia khóa " Huyết Quỷ thành", hoàng hậu biết, có khi đang giữ.

Theo như hắn biết, Phuong Lê Khuynh kia, không phải con của Tể Tướng gia.

Chuyện là, nhiều năm trước, La Tấn - Có thể là cha của hoàng hậu, ông cùng với một người họ Ôn vô tình có cả hai món, bản đồ chỉ dẫn vào Huyết Quỷ thành do kẻ họ Ôn giữ, chìa khóa thì do La Tấn giữ, nhưng cả hai lại không có ý định đi tìm kho báu đó, do biết được, Huyết Quỷ thành kia, như tên gọi của nó, người đến, chỉ có một là làm quỷ, bỏ mạng ở nơi đó.

Nhưng trên giang hồ lúc bấy giờ cũng không có, ít kẻ muốn có hai món đồ của họ.

Khi biết tin hai người có hai món đồ quý liền bắt chấp đại nghĩa mà truy cùng, đuổi tận, chiếm đoạt cho bằng được.

Nghe nói, La Tấn ôm vợ con trốn, trên đường thì ông ta bị giết, nhưng vợ con ông đã thoát được, nhưng cũng có người bảo là đã bị giết hết, mà tung tích của chìa khóa kia vẫn không rõ.

Hoặc là, vợ con của La Tấn trốn thoát, sau lại gặp được Tể Tướng đi? Theo suy đoán của hần, có thể là vậy!

Nên chìa khóa kia, rất có thể là, một là đang trong tay của hoàng hậu, hai là trong tay của Tể Tướng.

Còn bản đồ, chẳng qua là do cha hần vô tình có được từ một kẻ vô danh, hần ta không biết chuyện Huyết Quỷ thành, nên mới giao cho cha của hần rồi lấy một ít tiền rồi đi về 'dưới' tiêu.

Lữ Linh cũng không hỏi thêm, nàng rót rượu cho hần.

"Mà ngươi. Chuyện ta giao lần trước như thế nào rồi?" Hần hỏi.

"Thuộc hạ.." Lữ Linh cúi đầu, cắn môi, sau đó nói: "Mộ Thiên không đến tìm, nên.."

Tên hắc y mặt nạ quý đứng lên, hần bỏ đi, nhưng trước đó đã nói: "Mau tranh thủ làm. Ta không có thời gian chờ đợi!"

- - -

Ngày hôm sau.

Hoàng cung.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc sắc trời lại đen dần.

Lý nữ y đi vào viện thăm Mộ Thiên, còn đem theo cả cơm tối.

Thấy chỉ còn Mộ Thiên vẫn ngồi dưới mái hiên xem sách, trên bàn cũng để không ít sách, còn hần thì cũng biết người đến là ai, nhưng không lên tiếng hỏi, cũng không ngẩng đầu nhìn.

Hôm qua, sau khi tỉnh rượu, Mộ Thiên xúc lại tinh thần, khôi phục lại dáng vẻ của lúc trước, tìm một số sách y xem qua một lượt, lại cẩn thận xem thêm lần nữa.

Vào buổi trưa hôm nay, Lý nữ y có đến một lần, cũng tìm một vài quyển sách y mang đến, nàng cùng với hần và hai người nữa xem, Thái đại nhân cũng có mặt.

Họ xem qua rất nhiều sách, vẫn là không có sách nào nhắc qua loại độc "Bức Cốt Hương"

Đứng một lúc, thấy người không lên tiếng hay nhìn nàng, Lý Nhu Đồng cắn môi, nói: "Mộ đại ca. Trời cũng tối rồi, sao huynh không vào phòng thấp đèn lên mà xem?"

"Có xem nữa cũng vô dụng." Mộ Thiên thờ dãi, gấp quyển sách mà sư phụ đã tặng lại, sau đó đứng dậy muốn đi ra khỏi viện.

Lý Nhu Đồng nhú mày, lên tiếng hỏi: "Huynh định đi đâu?"

"Ta đi tìm hoàng thượng." Mộ Thiên quay đầu lại, liếc qua giỏ cơm trên tay của nàng ta, mỉm cười, nói: "Muội ăn trước đi." Rồi rời đi rất nhanh.

Lý Nhu Đồng nhìn bóng lưng bạch y đi ra khỏi viện, thầm thở dài, nàng không biết vì sao Mộ Thiên lại khôi phục tinh thần, ngay sau khi gặp qua hoàng thượng? Nhưng thấy người không còn ưu sầu là được..

- - -

Lâm Thư Các.

Mộ Thiên đến gặp hoàng thượng nói rõ: "Bức Cốt Hương là một cổ độc hiếm thấy.."

Khải Thụy liền cất ngang: "Ngươi không thể giải?"

Mộ Thiên gật đầu, sau nói: "Tuy ta không giải được, nhưng có thể là sư phụ ta có thể." Hần dừng một chút rồi nói rõ: "Ta đã bảo Thái Hiền Cảnh đi mời ông rồi! Chỉ trông chờ vào ông. Có lẽ, hôm sau là đưa được người đến."

"Ừm!" Khải Thụy vẫn đang xem tấu chương, mở miệng hỏi: "Ngươi có đến xem qua hoàng hậu chưa? Độc trong người như thế nào rồi?"

"Hôm nay có đi xem qua, trước mắt là không có đáng ngại." Mộ Thiên đáp, còn nói thêm: "Thậm chí, hoàng hậu không lo bệnh tình, mà còn rất nhàn nhã, dạy con Tiêu Thâu(trộm) mà ngài tặng nói..Khụ!" Quả thật con vệt chết tiệt đó, nó chỉ toàn chửi tục và mắng người! Mắng cả hần!

Tiểu Thâu? Hoàng Thượng hơi cau mày, ngẩng đầu nhìn Mộ Thiên đang có sắc mặt quái dị.

Mộ Thiên liền chuyển đề tài, dò hỏi: "Ngài có thể hay không, tha cho Lãnh Dao, thả nàng ta ra? Dù gì, hoàng hậu.."

Khải Thụy vẫn cúi đầu chăm chỉ làm việc: "Ngươi còn dám nhắc đến.." Đặt bút, ngẩng đầu, sắc mặt không tốt: "..Hai người các ngươi dám thông đồng lừa trẫm?"

Vụ 'trộm long tráo phượng' lần trước giúp Lãnh Dao giữ mạng, cả hai không hề nói cho hần biết, cứ vậy qua mặt!

Ngày hôm qua, Lãnh Dao lúc định trốn khỏi cung Phụng Nghi thì bị phát hiện, Diệp Ảnh truy theo, đã dùng đá nhỏ đá vào chân nàng ta, khiến nàng ta không chạy được nữa, sau đó bị bắt giam tại một nhà lao bí mật tra khảo. Cuối cùng nàng ta mới khai ra thân phận, là muội muội của Liên Hoa, rồi nói rõ mục đích đột nhập, do nhận ân cứu mạng lần trước của hoàng hậu, muốn vào báo đáp, ngoài ra không khai gì.

Diệp Ảnh cũng biết chuyện lần trước, nhưng có một số sự việc vẫn không rõ, nên hần ta vẫn giam nàng ta rồi lập tức đi báo cho hoàng thượng.

"Hoàng thượng, ngài anh minh như vậy.." Mộ Thiên không những không sợ hoàng thượng nổi giận mà còn dám nén cười, mà nói: "Ai có thể..dám qua mặt?" Chẳng qua là chơi 've sầu lột xác' thôi!

"Ngươi mau đi đi." Hoàng thượng nhẹ nhàng nhắc.

Mộ Thiên nghe có thể hiểu, ngươi còn đứng, trẫm liền giết, nhưng hần là không thể đi, cúi đầu, hơi khom lưng, ôm quyền rồi nói: "Chuyện của Lãnh Dao.."

"Hôm nay đến cung hoàng hậu..Thế mà không gặp được?" Hoàng thượng nhíu mày nhìn tên kia, bộ dạng thành khẩn xin tội cho Lãnh Dao.

Mộ Thiên rời khỏi Lâm Thư các mà trong lòng đầy nghi ngờ, nga, có khi nào hoàng thượng đang chơi khăm hần? Không thể nào!

Hần suy nghĩ kĩ càng lại, trong tất cả cung nữ mà hần gặp khi đến xem bệnh tình cho hoàng hậu, nào có Lãnh Dao?

Nhưng thật ra, Lãnh Dao luôn ở bên cạnh hoàng hậu. Có lẽ do lần trước đi gặp Mộ Thiên, Lãnh Dao lại không dùng diện mạo thật.

Buổi trưa ngày hôm sau.

Cung Phụng Nghi.

Tiểu hồ ly cảm thấy cực 'mắc', nó liền rời khỏi chủ, tìm nơi thường ngày, quen thuộc để giải quyết.

Chính là dưới gốc cây đào, nằm cách tấm phòng của hoàng hậu không xa.

Nào ngờ, Tiểu Thâu chết tiệt kia nhàn rồi bay đi theo sau.

Tiểu Thâu đứng trên cây đào nhìn xuống, nghiêng đầu tới lui, sau lại hét rõ từng chữ: "Tiểu Ly! Ị ị..ị bậy!"

Nó còn chửi bằng tiếng anh: "Shit!" Đây là một chữ mà nó học được khi lần đầu gặp hoàng hậu, có vẻ đây là mánh nó.

Bọn cung nữ thái giám, lẫn binh lính nghe được liền ôm bụng cười.

Tiểu Ly nhin, nó giải quyết xong liền phóng lên cây đào, hôm nay liền đổi khẩu vị.

"Á! Á!" Tiểu Thâu bay đi, miệng kêu không ngừng: "Á! Á..a.a.a." Tiếng này nó nghe khi hoàng hậu nổi cáu, tự dưng gào, nhưng khi nó thuật lại thì nghe tóm vô cùng, ám muội đến mức khó tin.

"..." Đám cung nữ then đỏ mặt một phen, trong lòng thầm mắng một phen, con chim chết tiệt đó, quả làm người ta sợ hãi, không chỉ nói được, hoàng hậu dạy bao nhiêu lần nhớ rõ, học rất nhanh.

"Đồ chết..tiệt..nhà...huynh! Ta..ghét huynh..khệt khệt(cười)!" Một câu nũng nịu mà nó đã vô tình nghe được của một cung nữ nói với một tên lính khi bay xung quanh dạo một vòng.

Ba ngày trước bên Tây Vực có dâng trăn phẩm, không chỉ vài món đồ lạ, mà còn có con vẹt và vài loài chim khác.

Không biết sao, hoàng thượng lại ban tặng tất cả chim kia cho hoàng hậu, bao gồm vị Tiểu Thâu - Tên của nó là do hoàng hậu đặt cho.

Tiểu Thâu bay vào tấm phòng, Tiểu Ly đổi theo sau.

Bên trong tấm phòng vắng vẻ.

Lệ Khuynh tóc xòa, trang y đỏ có chút không mấy ngay ngắn, tướng ngồi bất nhã, tác phong thiếu trầm trọng lễ nghi, một mình độc ẩm.

Nét mặt có vẻ đã say.

"Hai con vật chết...Hơ ưc!" Lệ Khuynh nằm gục trên bàn dùng để viết chữ, túm lấy sách, rồi túm lấy mấy cây bút lông lẫn lọ đựng mà ném về phía trước.

"Hoàng hậu.." Tiểu Thâu bay trên cao, xung quanh nàng kêu.

Lệ Khuynh nằm gục đầu xuống bàn, nằm nghiêng một bên, mặt hướng vào trong, mắt khép, mắng tục: " Mẹ kiếp! Im ngay!" Dứt lời liền ném thêm một cuốn sách.

"..." Cuốn sách được một người bắt được.

Bên ngoài phòng, cung nữ lẫn thái giám, trên dưới đều là cúi đầu, cau mày, mặt nhăn nhó.

Bên trong.

Người đó đến bên cạnh bàn, lấy quyển sách đập vào tay nàng vài cái.

"Ai?" Lệ Khuynh giọng cau có, mặt có chút khó chịu, mày hơi chau lại.

"Người đâu? Mau lấy.." Khải Thụy định sai người mang canh giải rượu đến.

"Người?" Lệ Khuynh bật cười khanh khách, nói: "Làm gì có người ở đây? Chỉ có nữ quý là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thuốc giải

Tối hôm qua.

Quan Tĩnh Đài - Nơi dùng để quan sát tinh tượng, thiên văn, là một trong những nơi cấm kỵ, không phận sự chớ vào.

Đài quan sát được xây dựng dưới dạng một tòa tháp không quá lớn, nhưng là rất cao.

Đứng trên đài, không chỉ thấy bầu trời có vẻ rất gần, mà còn có thể quan sát được toàn cảnh của hoàng cung và xa hơn nữa.

Từng trận phong đêm đông rét lạnh không ngừng thổi đến từ bốn bề tịch mịch, lại kéo theo vô số hạt tuyết trắng nhỏ bé thi nhau chạm và lưu lại trên người của một nam tử đang đứng trên Quan Tĩnh Đài.

Vị nam tử tóc đen nhánh nửa búi nửa xòa dài, mặc cho nó theo gió mà hỗn loạn trước sau, nhưng vẫn không cách nào lay động, làm ảnh hưởng đến nét văn đạm phong khinh trên khuôn mặt tuấn mỹ độc nhất kia.

Áo choàng lông thú màu đen lất phất theo từng đợt gió lướt qua, mặc cho những hạt tuyết trắng tinh khôi bám vào, nhìn lại càng thêm đẹp mắt.

Ngay cả tà áo màu tím khói mềm mại hư ảo cũng tung bay điên cuồng trong gió lạnh.

Khung cảnh này quả là làm cho người ta nín thở, căng mắt ra mà chiêm ngưỡng, dù trông xa hay gần đều là một chữ đẹp!

Đôi mắt phượng đào hoa trầm tĩnh nhìn vào xa xăm, chỉ còn lại sự cô độc, ẩn chứa một chút phiền muộn.

Khải Thụy một mình đứng trên lan can của đài cao, hai tay để hờ ra phía sau, xung quanh thân tản ra loại uy nghiêm bất khả xâm phạm mà khó để diễn đạt thành lời, nhưng cũng vì thế mà càng thêm vài phần cô tịch.

Những đêm hán không ngủ được, một là đến Lâm Thư Các xem sách, hai là đến Quan Tĩnh Đài ở rất lâu mới rời.

Người quản nơi này, cũng không dám lộ mặt quá nhiều. Chuyện hoàng thượng thường đến Quan Tĩnh Đài vào lúc đêm khuya thanh vắng và còn một mình đứng nơi đó mà nhìn ra xa, đã không còn là chuyện đáng kinh ngạc gì nữa.

Sau một lúc thật lâu, mặc cho thời gian trôi qua, Khải Thụy cuối cùng cũng phi thân xuống từ trên cao.

Nhưng là chính lúc còn đang ở không trung, lại vô tình thấy ở phía rất xa của hướng hậu cung, có một bóng hắc y đang hướng cung của hoàng hậu mà tiến đến.

- -

Dựa vào thân thủ cao siêu, hắc y nhân kia tiếp cận cung Phụng Nghi, đi vào tẩm phòng của hoàng hậu một cách dễ dàng, mặc dù bên ngoài có quân binh luôn canh gác tuần tra, ám dạ chốc chốc lượn qua lướt lại nhưng vẫn không phát hiện được sự hiện diện của hắn.

Có vẻ ngõ ngách ở cung Phụng Nghi đều nắm rõ, nói xa hơn, hẳn ta có vẻ rất rành về đường đi nước bước trong hoàng cung.

Trong tẩm phòng, ánh sáng mờ nhạt, bốn bề yên tĩnh.

Hắc y nhân nhìn khung cảnh lộn xộn trước mắt, mà không tài nào có thể kiểm chế được đôi mày muốn nhíu lại.

Bình rượu lộn ly, kể cả y phục, ngay cả giày cũng mỗi nơi một chiếc, thêm vài món đồ vứt tứ lung tung trên sàn nhà, mảnh vỡ của bình hoa cũng có.

Nhìn lại toàn cảnh, hắn còn sợ, hắn đi nhầm vào nơi rồi? Chỗ này, nào giống cái tẩm phòng xa hoa huy hoàng của hoàng hậu ở? Nhìn còn tưởng, nơi đây vừa bị một trận căn quét, hay là vết tích sau một trận lục soát để lại thì đúng hơn!

Dựa vào đó, cũng đoán được và xác định, người kia đã say, còn đoán được, cung nhân đã bị đuổi đi không còn ai ở bên cạnh.

Mà chuyện cung nhân hầu trực ngủ bên cạnh, vốn dĩ đã bị Lệ Khuynh phá bỏ từ lâu rồi, vì dù có canh hay không, nàng gặp chuyện, họ nào có thể làm gì? Chỉ đến nộp mạng.

Tiểu Ly nằm cạnh hoàng hậu cũng đã phát hiện có kẻ lạ đột nhập, nhưng không có bất kì phản ứng nào cả, nhìn qua mặt, đôi mắt linh động kia còn có vẻ hào hứng khác thường.

Thế nhưng Tiểu Thâu sau khi đang an tĩnh ngủ trên giá đèn ở một góc, lại cư nhiên tỉnh giấc. Nó hoảng hốt, mà còn chưa lên tiếng phát tiết ra âm thanh nào, hay vỗ cánh bay thì đã có một luồng khí bay về phía nó, một phát làm đầu nhỏ choáng váng, khiến nó rơi từ trên cao xuống, cuối cùng là nằm bất tỉnh trên sàn.

Tiểu Ly phóng đến gần Tiểu Thâu, vung móng vuốt, nghe răng định cho con chim chết tiết màu mè này cứ tới ngày miệng mồm không yên, huyền não suốt, còn chọc ghẹo nó, nhân cơ hội này liền tiến nó đi.

Nhưng tên hắc y nhân kia đã ngăn, nó đành ngậm ngùi bỏ qua cơ hội tốt này.

Hắc y nhân lại chậm rãi bước lại gần phụng sàng, đôi mày càng lúc càng nhíu chặt.

Hắn đến ngồi bên mép giường, lật cái nữ nhân y phục xộc xệch đang nằm sắp với bộ dáng buồn cười lại, sau đó nhẹ nhàng ôm nâng nửa thân trên của nàng lên.

Một tay hắn duỗi ra trước mặt của hoàng hậu có vẻ ngáp ngừng, nhưng cuối cùng cũng đưa tới.

Phía ngoài cửa sổ, một bóng đen liềm mím môi, tay nắm thành quyền siết chặt, khớp xương hiện rõ mồn một.

Nói thế nào, nữ nhân đó, là hoàng hậu hiện giờ của hắn. Dù có hay không quan tâm đến, cũng không để người khác chạm đến.

Một cổ khó chịu không nói lên lời cứ thế dâng lên, mà đã lâu rồi, từ khi Phương Tuyết Y mất, Khải Thụy chưa hề cảm nhận lại.

Muốn xông vào..

Bên trong, hắc y nhân đưa tay ra định vén vài sợi tóc dính trên mặt của nữ nhân đang trong vòng tay của hắn qua một bên, nhưng không ngờ, tay hắn vừa mới chạm đến, bàn tay nhỏ nhắn mang hơi ấm kia bất ngờ chụp ngăn lại động tác tay của hắn, tay còn lại rất nhanh kéo khăn che mặt của hắn xuống, hắn thoáng giật mình, nhưng sau là bất động mặc kệ.

Lệ Khuynh nửa mơ nửa tỉnh mở mắt nhìn tên nam nhân có dung mạo tuấn lãng, nàng và hắn đang ở tư thế có chút gọi là thân thiết, mày lập tức cau nhẹ, không vui lên tiếng: "Ngươi.." Chỉ thốt ra mỗi một chữ, còn không kịp phản ứng gì cả, hắn đã nhanh chóng thu tay lại, ngay sau đó có một viên thuốc cứ thế bay vào trong miệng của nàng rồi.

Rất nhanh, cảm nàng bị tên đó nâng lên rồi buộc phải khép miệng: "...". Cư nhiên bị ép phải nuốt viên thuốc xuống, mà trong khi nàng lại không biết thứ thuốc đó là gì?

Hắn thấy nàng đã thật sự uống viên thuốc xuống liền cong môi mỉm cười, ánh mắt mang dư quang ám áp khó hiểu.

"..." Nàng trừng hắn, vẫn là chưa thốt ra được một chữ.

Động tác của hắn nhanh như cắt, trực tiếp dùng tay điểm một cái rất nhẹ vào cổ của nàng.

"..." Lê Khuynh từ từ hạ mí mắt xuống, thấy trước mặt là một mảnh tối dần, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Đặt người nằm ngay ngắn, còn phủ thêm chăn. Hắn đứng nhìn người ngủ một lúc rồi lại như lúc đến, vô thanh vô tức mà rời đi.

Lúc này, tên đi theo hắn ta, lặng lẽ quan sát hắn ta từ đầu đến cuối mới chịu lộ diện.

Khải Thụy từ cửa sổ phóng vào trong phòng, Tiểu Ly bất ngờ tấn công hắn, hắn lập tức cho nó một chưởng, nhưng là chưởng lực này chỉ đủ làm cho nó như Tiểu Khâu, cũng là bất tỉnh, như vậy là đã quá nhân từ rồi!

Sau khi xem chút mạch tượng của người nằm trên phụng sàng một chút, nhìn người đang nằm nhếch mép cười một cái có chút nham hiểm rồi quay đầu, lặng lẽ đi theo đường hắc đạo khi vào mà rời đi.

- -

Thái Y viện.

Tại phòng của Mộ Thiên.

Tô Kỳ Hằng trốn ra phủ đến tìm Mộ Thiên nói chuyện phiếm.

"Ừ mà..Sau cả ngày hôm nay, ta không thấy tên họ Thái vậy? Định đến tính sổ hắn cái vụ hôm trước, mà không thấy hắn?" Tô thượng thư cảm lý trà vừa chậm rãi uống vừa trầm nghĩ, chẳng lẽ hắn ta biết nguy mà vội trốn rồi?

Mộ Thiên định bật cười định trả lời: "Ha ha. Hắn.." Thì đột ngột có người đến, hắn vô cùng kinh ngạc: "Hoàng thượng?"

Tô Kỳ Hằng đang uống trà cũng bị vì thấy người đến mà dọa cho sặc: "Khụ! Khụ!" Hắn vội vã đứng lên, định hành lễ thì đã được miễn rồi.

Khải Thụy bước vào phòng, cũng không thấy có chỗ nào bất tiện nên cùng Mộ Thiên đứng sang một bên, dặn dò: "Ngày mai, người đến xem bệnh cho hoàng hậu, nếu độc kia bỗng dưng đã được giải, người cũng đừng nói ra." Dứt lời, hắn cùng Mộ Thiên liếc nhìn nhau.

Tô Kỳ Hằng ngồi tại bàn vênh tai hóng chuyện vội buông thìa, lập tức quay đầu nhìn hướng khác, tay bưng trà lên uống, thường thức nhiệt tình, nhằm thể hiện, đây không nghe thấy gì hết. Tại hắn nào có bị điếc, sao mà không nghe? Nhưng mà hắn rất hiểu chuyện!

Khải Thụy không quan tâm đến hắn ta nữa, quay đầu bước ra đến cửa thì dừng, hỏi thêm: "Đêm hoàng hậu bị thích khách đến ám sát lần hai, có phải.."

Nhưng là hắn quay lại thì thấy Tô Kỳ Hằng mặt mày hiếu kỳ hóng chuyện cực kỳ nên hỏi chưa hết đã liếc sang Mộ Thiên nói: "Người phối diễn rất tốt!" Rồi quay đầu, tiếng cười lạnh đậm cùng vang lên với giọng trầm thấp: "Các người diễn rất giỏi!"

Ngay sau đó, cánh cửa đổ ập xuống vang lên một tiếng làm người giật mình, mà bóng dáng người đứng ngay đó cũng không còn thấy.

"..." Mộ Thiên nghe hoàng thượng lên tiếng khen mà làm cho hoảng một chút, nhìn lại cánh cửa đã sớm bị hủy cười đến quái dị, không rõ có sợ hay không.

Tô Kỳ Hằng bị dọa giật mình thêm một lần nữa, sau khi trấn tĩnh lại đôi chút, mà mặt vẫn là không hiểu gì hết, hắn nhìn Mộ Thiên hỏi: "Cuối cùng có chuyện gì?"

"Người còn hỏi? Có nghe, biết nhiều quá cũng không tốt, không há?"

Tô thượng thư bĩu môi bất cần, lão tử chính là hóng chuyện thành thói quen đấy, miệng nói: "Không nói thì thôi." Hắn cười khẩy một cái, sớm muộn cũng biết mà?

"Người đứng là..." Mộ Thiên thở dài một tiếng, nhưng là sau đó nói: "Biết ngay là dính đến Phương gia, chẳng có gì tốt đẹp!" Không quan tâm đến Tô Kỳ Hằng vẫn ngờ ngác không hiểu gì, hắn đi lại từ trước lục lại.

Hoàng thượng nửa đêm đến dặn hắn, hỏi một câu như thế, rồi phát tiết..Mà cũng đúng! Số lần bị người bên cạnh, chơi khâm sau lưng cũng không ít. Nhưng nói đến cùng, cũng là do hoàng hậu chủ trương tung kế, đầu sỏ mà ra. Còn vụ lần này..Khụ! Học hỏi thôi! Học hỏi thôi!

Thấy Mộ Thiên tự dưng lấy vài món đồ rồi muốn rời phòng, Tô Kỳ Hằng liền hỏi: "Người đi đâu?"

"Người chẳng phải hỏi, tên họ Thái đi đâu sao?" Mộ Thiên vừa đi ra cửa: "Hắn, chính là đi tìm 'sư phụ' của ta. Ta giờ phải đi tìm hắn!" Cảm giác như hắn đang mang món nợ gia tộc hay cả dòng tộc của hoàng hậu vậy!

Tô Kỳ Hằng nhíu mày: "Tìm 'sư phụ' của người?" Thật muốn đánh chết tươi cái tên chết tiệt này, hắn hơi nheo mắt, lờm tên kia: "Chẳng phải người đã từng nói, ông đã 'quy tiên' vào năm năm trước rồi hay sao? Tìm, tìm cách nào? Đi chết?"

"Người thế mà, nhớ dai hơn tên tiểu tử kia nhiều!" Mộ Thiên nói xong liền bật cười.

Tô Kỳ Hằng lườm hần ta một cái, sau lại cau chặt mày: "Ngươi lừa hần đi đâu rồi?"

"Hắc Sơn, tìm Quý bà bà!"

"Hắc Sơn? Tìm, tìm Độc Cô Lang?" Tô Kỳ Hằng nét mặt không thể tin.

"Ừm!"

Có lẽ có rất ít ai biết, trong đó có Thái Hiền Cảnh chỉ giỏi lo việc triều đình lại không rành chuyện giang hồ. Mà Thượng Thư Lễ Bộ hần đây, tuy là con cháu nhà thi sĩ, nhưng chuyện bát quái tứ phương và giang hồ thì hần ít nhiều gì cũng biết nga.

Quý bà bà còn được trong khắp giang hồ biết đến với tên gọi là Độc Cô Lang - Không chỉ giỏi về y thuật, mà còn rất giỏi về thuật cải trang, nói đến thuật cải trang là cao thâm bậc nhất, không ai qua nổi.

Trên giang hồ thực sự, ít ai biết hoặc là không biết rõ bộ dạng thật của Độc Cô Lang ra sao, ngay cả việc là nam nhân hay nữ nhân cũng không rõ. Mà giới tính, đó mới chính là điểm mấu chốt!

Nghe giang hồ đồn đại rằng, phàm là người đến cầu Độc Cô Lang cứu chữa bệnh tình mà hoa đà cũng đã hết cách, đều là dùng 'trinh tiết' để đổi lấy mạng sống hay thuốc trị, bất kể là nam tử hay nữ tử!

Nghĩ đến đây thôi, Tô Kỳ Hằng rung mình, mặt sợ hãi, hần nào dám nghĩ đến cảnh tượng Thái Hiền Cảnh một thân 'Băng thanh ngọc khiết', mới sống hai mươi ba năm, vài mùi vị của thể gian còn chưa nếm đủ hay thử qua lần nào..Ngay lập tức bị hủy dưới tay của một tên nổi tiếng biến thái bậc nhất thiên hạ chứ?

Tô Kỳ Hằng lập tức mím chặt môi, vừa lắc đầu vừa mắng Mộ Thiên: "Tính đến vô si, đề tiện, chơi khâm hào hữu, chắc ngươi là bậc nhất thiên hạ rồi! Hồ bạng cầu hữu!(bạn xấu)"

"Chẳng phải ngươi muốn báo thù.." Mộ Thiên nhếch miệng cười cười, sau thấy mặt của tên kia gần như muốn giết hần, liền thở dài đổi giọng đáng để cho người ta thông cảm mà nói: "Là có việc hết sức nguy cấp. Ta cũng là vạn bất đắc dĩ."

"Vạn bất đắc dĩ?" Tô Kỳ Hằng liền nổi máu điên muốn giết tên trước mắt thật, tức giận mà lớn tiếng nói càng lúc càng thương tâm "Ngươi không biết sao? Thái gia cũng giống như Mộ gia của ngươi, cũng là như Tô gia ta nga, chỉ còn 'một'! Một, để duy trì nhang khói." Cái tên chết bầm này..

Nhìn mặt của Tô thượng thư nhăn nhó gần như tức quá mà muốn rơi lệ, Mộ Thiên vô tâm cười khoái chí một trận, rồi mới nói: "Ngươi nháo cái gì? Chẳng phải hiện tại đang chuẩn bị đi tìm hần sao?" Mà độc kia do ai giải cho hoàng hậu?

Hần ngẫm lại một chút, như là đã thông tuệ. Nếu có một ngày, hai người kia vì một nữ nhân trước kia đều không quan tâm đến, sau này lại sống mái với nhau thì sao?

Thật không dám nghĩ đến!

Do đêm qua uống say mềm, hôm sau hoàng hậu tỉnh lại, mặc dù có nhớ mang máng lại chuyện đêm qua, Bát vương gia có đến, còn cho nàng uống thuốc gì đó?

Nhưng Lệ Khuynh nào có nghĩ đó là thuốc giải độc Bức Cốt Hương, nào có biết Bát vương gia phải đến gấp tận Hắc Sơn để gặp Quý bà bà để xin thuốc giải..

Mà việc gặp Bát vương gia vào đêm qua, là thực hay chỉ là mơ, nàng cũng không rõ.

Nhưng mà khi Lý nữ y đến bắt mạch, nàng liền rõ, kia, đêm qua gặp tên Bát vương gia là mơ.

Mấy ngày nay đau nhức khó chịu do độc tính, mặc dù có thuốc Lãnh Dao đưa dùng nhưng Lệ Khuynh vẫn thấy khó chịu, mà lúc đó, toàn lấy rượu ra uống để quên đi cơn đau.

Sáng nay tỉnh lại, thấy cơ thể hết đau nhức, Lệ Khuynh còn tưởng độc đó đã giải, bị rượu khắc trừ rồi, nhưng Lý Nhu Đồng bảo vẫn chưa, tâm trạng nàng liền xuống thấp.

Nhưng nào biết Lý nữ y đến xem bệnh cho nàng, tối qua đã nghe lời Mộ Thiên dặn qua: Độc trên người của hoàng hậu, dù đã giải rồi thì tuyệt đối im lặng.

Nên hiện tại, vẫn là mù mờ, không rõ được sự tình.

- -

Hoàng hậu sau khi uống canh giải rượu, sắc mặt bỗng chốc, có lẽ đã tỉnh rượu ba bốn phần.

Hoàng thượng liền đưa giải độc.

Sau khi dùng thuốc, nàng thử vận khí điều tức, sau một lúc mới mở mắt, trên trán có chút mồ hôi lạnh, nhũn mảy khó hiểu.

Có vẻ nội công trong người nhất thời vẫn chưa thể hồi phục, hay là có nguyên nhân nào khác, vẫn không thể thi triển. Chắc là cần thêm thời gian hồi phục, tịnh dưỡng thêm chăng?

Lệ Khuynh an tọa trên phụng sàng, nàng quét mắt đến tên đang ngồi ở tại bàn ngọc. Không ngờ, tên chết tiệt này, hôm nay liền mang thuốc giải độc Bức Cốt Hương đến, làm việc có chút được đi!

Nàng day day huyết thái dương, nói: "Sau khi đại thọ của lão thái hậu, ta nói trước, dù ngươi không muốn, ta vẫn nhất định rời đi." Lòng thì thấy hơi lo lắng.

Không biết Lãnh Dao thế nào rồi, có hay không đã xảy ra chuyện, mà đi Hắc Sơn đến giờ không thấy về?

Tiểu Ly nằm cạnh chủ, mắt nó hung hăng nhìn tên nam nhân kia, chuyện tối qua, nó nhớ rõ, ghi thêm thù.

Khải Thụy nhìn qua, thấy sắc mặt của nàng sớm đã hồng hào, hấn càng chắc chắn, độc Bức Cốt Hương đã giải trừ.

Ngay sau đó liền đứng dậy, miệng hỏi: "Vậy sao?" Không cần người đáp, mắt vẫn nhìn về phía phụng sàng, nhàn nhạt nói: "Trẫm nghĩ lại rồi. Ngồi vị hoàng hậu này, dù có muốn hay không, tạm thời vẫn là phải ngồi đi."

Rồi hấn cất bước, nhưng vẫn còn nói: "Nhân cư vi bất thiện! (Nhân rồi quá sẽ sinh tật hư hỏng)" Dĩ nhiên người kia nào hiểu ý của câu này.

Lệ Khuynh nhìn theo bóng lưng lạnh lùng cao ngạo, giờ tay ôm Tiểu Ly, miệng cười khẩy: "Ngươi không biết ta đến từ đâu, chưa biết đây là ai mà?"

Tiểu Thâu đáp trên một cây cành gần đó cũng kêu: "Khet khet!" Hai tiếng, nghe thật mỉa mai.

Nàng liếc nhìn qua, lên tiếng khen ngợi: "Phải! Mày phải cười như vậy đây! Cười như vậy mới sang." Sau đó liền dạy nó nói: "Mau nói. Cà tím thôi! Cà, tím, thôi! Nói cho ta nghe. Cà, tím, thôi!"

Tiểu Thâu nghiêng đầu tới lui như đang tiếp thu, sau đó nói: "Cà, tím, thôi! Cà tím thôi!"

"Đúng! Ngoan lắm!"

Tiểu Thâu vỗ cánh bay lại gần chủ, lượn qua lượn lại trước mặt của Tiểu Ly, miệng kêu liên tục: "Cà tím thôi! Cà tím thôi!" Thấy Tiểu Ly rời khỏi hoàng hậu đuổi theo, nó liền kêu: "Khet khet!" Sau đó bay ra ngoài.

Tiểu Ly cũng không buông tha, đuổi theo.

Tiểu Thâu đùa nhây, bay lượn tới lượn lui trên đầu của Tiểu Ly kêu: "Cà tím thôi! Cà tím thôi!" Mỗi khi Tiểu Ly bay phóng lên túm nó mà không được liền kêu: "Khet khet!"

- - -

Hắc Sơn mang một màu u tối như tên gọi của nó.

'Sư phụ' của Mộ Thiên lại ở trên tận đỉnh núi, mà muốn đến gần núi Hắc Sơn, phải vượt qua khu rừng âm u trước mắt.

Thái Hiền Cảnh vút ngựa tại bìa rừng, một mình xông vào khu rừng.

Do sương mù phủ tầng tầng lớp lớp bao kín khu rừng, lại bấy trận đặt muôn trùng, nên Thái Hiền Cảnh còn chưa đến được gần chân núi Hắc Sơn, vẫn còn đi lung tung trong khu rừng dưới chân núi, nói trắng ra, hấn chính là đang bị lạc đường.

Bộ dạng của hấn hiện tại, trong có phần thê thảm.

Mà giữa lúc hấn lại đạp phải trũng bầy, không biết là cái bầy thứ mấy rồi? Vừa tránh thì vô tình gặp một vị cô nương, nàng đang hấn mà đến.

"Thái đại nhân?" Lãnh Dao kinh ngạc, vì không ngờ lại gặp được Thái Hiền Cảnh ở đây.

Thái Hiền Cảnh sau mới rõ, cô nương này là Lãnh Dao.

Lãnh Dao biết đường và rất rõ địa hình nên đã dẫn Thái Hiền Cảnh đi, vì hai người không chỉ chung một đường, mà còn cùng một mục đích.

Thuốc giải độc Bức Cốt Hương!

Vừa đi họ vừa nói chuyện, Thái Hiền Cảnh cảm thấy có chỗ không đúng, bèn hỏi: "Trên núi Hắc Sơn đích thực chỉ có Quỷ bà bà, sư phụ của cô nương ở?"

Vì muốn giải độc cho biểu muội, Thái Hiền Cảnh liền nghe theo sự chỉ điểm của Mộ Thiên, đi tìm 'sư phụ' của hắn ta đến giúp giải độc.

Nhưng rồi mãi cho đến khi gặp Lãnh Dao, cũng đã nhớ lại, sư phụ của Mộ Thiên đã sớm quy tiên rồi, tìm cái rắm gì? Hắn ta lừa mình? Cái tên chết tiệt!

"Ừm!" Lãnh Dao gật đầu đáp, sau khi suy ngẫm, nàng liền đề nghị: "Nếu cùng chung một mục đích. Ta có một cách.."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Không cho người sống an

Tô Kỳ Hằng cùng Mộ Thiên hỏa tốc lên đường từ tối qua, không ngừng nghỉ, cuối cùng bọn họ cũng đã đến Hắc Sơn.

Trên đỉnh núi Hắc Sơn, khắp nơi đều là tuyết trắng phủ đầy, không khí tràn ngập cái lạnh đến thấu xương, mặc dù hiện tại đã quá buổi trưa.

Tô Kỳ Hằng nhìn bốn bề âm u khó tả có chút bất an, lại nghĩ, sau đó tiếp tục lải nhải bên tai Mộ Thiên: "Mộ Thiên! Có khi nào Thái Hiền Cảnh sớm đã bị..Xoi tái rồi không? Mà giờ.."

Mộ Thiên dừng bước, quay đầu lờm tên ở phía sau miệng mồm không ngừng phun chữ, nghe đến đau cả tai: "Đã nói với ngươi cả vạn lần rồi! Độc Cô Lang là sư muội đồng môn của ta. Ngươi yên tâm mà im lặng đi."

Trước lúc Thái Hiền Cảnh lên đường, Mộ Thiên đã viết một bức thư cho chim bồ câu đưa đến Quỷ Sơn Trang trước, chuyện nhờ vả đều nói qua thư.

Tô Kỳ Hằng lờm hắn ta, mặt không tin: "Sư muội đồng môn? Chỗ quen biết sao? Vậy vì sao ngươi không chịu, tự mình đi?"

"Vạn bất đắc dĩ, nên mới bảo Thái Hiền Cảnh đi."

Trước mặt hai người là một sơn trang, nó không lớn nhưng cũng không nhỏ. Ngay công vào sơn trang có đặt một phiến đá lớn, trên đó khắc ba chữ 'Quỷ Sơn Trang' màu đỏ chói mắt, nhìn cũng quá rùng rợn.

Mộ Thiên không quan tâm Tô Kỳ Hằng cứ nói mãi ở phía sau lưng, một mình phi thân đi trước. Nhưng là hắn vừa đặt chân đến, mới đi qua khỏi cổng chưa được bao nhiêu thì đã bị ám khí đột ngột bay ra tập kích.

Mộ Thiên vội quay ra.

"Kẻ đến là ai? Mau báo rõ danh tính." Một giọng nữ nhân vang lên cả bốn bề, mang theo một ít nội lực.

Mộ Thiên thần nhiên đáp: "Mộ Thiên."

"Ha ha." Sau tiếng cười là một bóng nữ vận xám y xuất hiện ngay trước mắt của hai người, cách chừng tầm mười mét.

Đó là một nữ tử có dung nhan diễm lệ, trang y từ đầu đến cuối chỉ diện một màu xám khói mềm mại thanh tao, tuổi thoát nhìn còn rất trẻ. Tay nàng ta cầm theo một chiếc quạt lam từ lông thiên nga, cũng là màu xám khói. Bộ dạng nhìn khá lẳng lơ, miệng luôn mang nụ cười nhật đầy mỉa mai hoặc.

Tô Kỳ Hằng ở phía sau đã sớm đứng ngang hàng với Mộ Thiên, mở mắt to nhìn vị nữ tử kia, như là được mở mang tầm mắt. Mặc dù hắn đã nghe tên chết tiệt này nói rõ, Độc Cô Lang thật ra là một nữ nhân, nhưng là hắn vẫn không tin. Mà hiện tại, có lẽ đã tin đi..

Hắn không kiềm được mà mở miệng ca ngợi: "Quả là tuyệt thế giai nhân!"

Nhìn vẻ mặt của Tô Kỳ Hằng bây giờ, có lẽ đã sớm quên mất mấy chuyện bất quá mà hắn đã nghe được về vị Độc Cô Lang này ra sao rồi.

Mộ Thiên phớt lờ tên háo sắc kia, trực tiếp hỏi nữ nhân kia: "Nương Vũ! Người của sư huynh ta cử đến lấy thuốc đâu?"

"Sư huynh?" Nương Vũ nhếch mép cười, hỏi: "Ta ở Thích Tinh phái*. Ngươi khi nào đến Ngọc Bích tự tu hành?"

* Thích Tinh phái giống như phái Nga Mi.

Tô Kỳ Hằng nhú nhú mày cố tiếp thu, cuối cùng đã hiểu, lập tức lờm tên đang đứng cạnh hắn, thấp giọng, nghiêng răng mà hỏi: "Sư muội đồng môn sao? Thích Tinh phái khi nào nhận nam đệ tử vậy?" Biết ngay mà..

Mộ Thiên phớt lờ câu hỏi của Tô Kỳ Hằng, cười khan hai tiếng, hỏi: "Nương Vũ! Chẳng lẽ đã quên, năm đó ta đã ở Thích Tinh phái của các ngươi cũng hai ngày một đêm, chẳng phải là đã vào Ngọc Bích tự rồi hay sao? Không gọi là đồng môn, chứ gọi là gì?"

Không đợi người đáp, hắn tiếp tục nói: "Mà cô tử như cô nương đây, không tính làm sư muội, chẳng lẽ muốn làm." Dáng vẻ lẳng lơ điệu không sợ sư phụ ở tuổi vàng tức giận đỏ mặt lên giết, khinh sư bại tổ tiếp tục hỏi: "..Muốn làm sư nương của ta?"

Chuyện là..

Hơn mười năm về trước, Mộ Thiên đi bái sư tại Linh Đức Tự ở Phật Tật Sơn, nhận Vô Minh đại sư làm sư phụ, chủ yếu chỉ là nghe lời phụ thân, đi theo Vô Minh đại sư học y thuật mà thôi, không hề có ý nhập Phật!

Trên Phật Tật Sơn phân thành hai quả núi, một bên là có Thích Tinh phái - Chùa Ngọc Bích, bên kia là Linh Đức Tự - Nơi hắn cùng với mấy vị sư huynh đệ đầu trục ở. Mà giữa hai bên núi có chia ranh sẽ giới rõ ràng, bởi một con sông không mấy lớn nằm giữa.

Vốn hai bên nhiều năm, nước sông không phạm nước giếng.

Ngày kia, một loại thảo dược cần dùng lại hết, Mộ Thiên đành đi hái. Nhưng là, kiếm mấy ngày liền không thấy, đành liều sang bên kia núi tìm, nhưng là hắn xui xẻo bị Thích Tinh phái bắt và giam giữ, sau đó họ cho người đến Linh Đức Tự cáo trạng.

Vô Minh đại sư đích thân đến Thích Tinh phái tạ lỗi và đem tên nghịch đồ về, Nương Vũ vô tình chạm mặt ông, trong mắt khắc liền sinh tình.

Sư phụ của hắn lúc đó ngoài ba mươi tuổi. Một nam nhân phong độ ngời ngời, lại bộ dáng bất phàm thoát tục, bảo sao với tâm trí lẫn tâm tư của một cô nương đang ở độ tuổi hoa mới bắt đầu nở rộ vì tình nhìn thấy được, làm sao không rung động? Đừng nói là Nương Vũ, mấy cô tử kia, sợ là cũng đã ao mộng tình.

Tình đến từ một phía, dây dưa không kết quả liền sinh hận ý, yêu quá sinh hận thù.

Nương Vũ liền rời khỏi phái Thích Tinh, hoàng tộc, quyết định học y, nhưng là chuyên nghiên cứu chế độc dược.

Sư phụ hắn cứu người, nàng là hại người.

Nhớ lần đó, sư phụ bị nàng hạ độc cùng với đệ tử, bắt ép ông hoàng tộc, nhưng là ông thà chết cũng không chịu.

Nương Vũ dĩ nhiên là, đành để người đi.

Mặc dù trong sạch, nhưng là ô danh đã đặt lên người thì không thể xóa khỏi, miệng thế gian nào tránh khỏi, tiếng xấu vang xa sao có thể chặn?

Ai ai cũng biết chuyện, Linh Đức Tự liền trục xuất ông, mà ông mặc dù đã đi nhưng vẫn không hoàng tộc, ngao du bốn phương, một mình cứ thế mà bước khắp thiên hạ, đầu trục đội trời!

Mà loại độc mà Nương Vũ hạ, lại là loại pha chế trong lúc tức giận, nên khó mà chế ra thuốc giải.

Chỉ có thể chế ra thuốc cầm cự.

Khoảng vài năm sau ông không còn cầm cự được, nơi dừng chân cuối cùng của ông là ở nơi này!

Lúc độc đã gần bạo phát, ông có đến tìm hắn để đưa mấy cuốn sách y, dặn vài chuyện.

Còn Nương Vũ vì sao biết ông ở nơi này, rồi ở luôn đây? Có thể là luôn âm thầm đi theo cạnh..

Nhìn lại, Mộ Thiên hắn cũng vô tâm quá, cũng năm năm sau mới quay lại đây.

Phản lai lịch của Nương Vũ cũng không mấy rõ, nên chuyện nàng vì sao đưa thuốc giải độc Bức Cốt Hương cho Bát vương gia, hắn càng khó hiểu, không biết quan hệ họ là gì?

Tô Ký Hằng trợn mắt nhìn nữ tử vẫn là sắc mặt không chút thay đổi, lại nhìn tên nam nhân đứng bên cạnh, mặc dù có chút không tin nổi, sốc nặng, nhưng là vẫn thấy lời của tên này quả là không văn nhã, hắn cau mày, thấp giọng nhắc nhở: "Ngươi cần trọng ngôn hành! Dù thế nào, sư phụ ngươi đã khuất. Bằng không, ông đã đánh chết ngươi rồi! Cái đồ nghịch tử!"

Nương Vũ dĩ nhiên nghe được lời của Tô Ký Hằng, miệng cười nhàn nhạt hỏi: "Chuyện đó, còn có thể sao?" Nàng nhìn dáng vẻ lẳng lơ phong thái bên ngoài của Mộ Thiên, ngả ngón cười: "Trừ phi là ngươi!" Bất quá, có phần giống đi..

Tô Ký Hằng mặt mày khó hiểu, "Trừ phi là ngươi?" là sao? Ý gì? Chẳng lẽ, hai người có ám muội quan hệ nào khác?

Mộ Thiên đáy mắt thoáng cái đã lạnh lẽo: "Đừng nhiều lời, thuốc hiện tại không cần lấy nữa, ngươi đâu?"

Nếu không phải nhớ sư phụ trước đó đã ngăn, đêm đó..loại nữ nhân ác độc lẫn vô sỉ này, sớm đã bị hắn giết rồi!

Nương Vũ quay lưng, vừa đi vừa nói: "Ngươi muốn đưa người đi cũng được. Nhưng là Huyết Thảo của ta đang đói.."

Một lúc sau.

Mộ Thiên công Thái Hiền Cảnh an toàn rồi đi.

Khi đã đi ra khỏi sơn trang, hắn vẫn còn nghe tiếng hét oán hận của Tô Kỳ Hằng: "Mộ Thiên chết tiệt! Ngươi mau quay lại..." Nhưng là chỉ nghe đến đó, vì hắn vô tâm, coi như không nghe thấy mà phóng xuống núi.

Tại một phòng ở bên trong Quỳnh Sơn Trang.

Hương thơm của loại trầm hương nhân nhạ cứ phả phất trong không khí, càng khiến thần trí người ta mê man.

"Cô...cô nương, thỉnh, thỉnh tự trọng!" Tô Kỳ Hằng bị tên vô lương tâm kia điểm huyệt đem quăng ở lại đây, mặt mày hoảng sợ, vì nghĩ lại chuyện bát quái kia, nữ nhân đang sờ mặt, vuốt ve hắn, có khi là nam tử.

Bỗng hắn thấy hối hận vô cùng, về việc đã đi theo tên chết tiệt kia!

Vì bằng hữu quên thân, cuối cùng là thật đi?

Hảo oanh oanh liệt liệt mà hi sinh!

Nương Vũ nằm nghiêng người trên giường êm cạnh Tô Kỳ Hằng, đôi tay ngọc ngà mềm mại đang sờ sờ, đùa giỡn trước ngực lẫn trên mặt của hắn.

Nàng cúi thấp đầu, khẽ nói bên tai của hắn: "Ta định cho Huyết Thảo thịt ngươi, nhưng nhìn ngươi lại thấy hợp nhãn thế này, làm sao ta có thể nỡ để cho hoa cỏ nuốt ngươi đến..." Cổ tinh nhân mạnh, nói rõ từng chữ cuối: "...xương, cốt, không, còn?"

Dứt lời, nàng liền thổi một luồng khí ám muội vào tai của hắn, vành tai của hắn ngay tức khắc ửng đỏ, nàng mỉm cười hài lòng muốn đùa bỡn thêm.

Quả thật, Nương Vũ nhìn tên tiểu tử này rất hợp nhãn, hắn có bộ dạng phong độ không thua vì Mộ Thiên, Vô Minh mấy năm trước. Mặc dù da vẻ không trắng trẻo như bạch ngọc giống Vô Minh, nhưng màu vàng đồng này lại rất hấp dẫn, đáng vóc không tệ. Ai ngờ bề ngoài rắn rỏi như vậy, mà lại là thư sinh nói văn vẻ.

Thú vị! Thú vị lắm!

"Nếu vậy..." Tô Kỳ Hằng trán phủ qua một tầng mồ hôi, mặt thì thật sự vạn phần căng thẳng lẫn hoảng sợ: "...Thả tại hạ đi có được không?"

Nương Vũ ngả đầu lên lòng ngực rắn chắc của Tô Kỳ Hằng, nhũ mào, giọng hờn dỗi khó hiểu, nũng nịu hỏi: "Ngươi ta nào có ý xấu? Ngươi vì sao sợ đến như vậy?"

Khi này còn là cái bộ dạng mang mấy phần háo sắc, hiện tại lại nom nớp lo sợ, quả thật là làm nàng có phần nghi ngờ, có phải hắn đang giả vờ?

Nhưng xem điệu bộ của hắn hiện tại, nàng chắc chắn, là vô cùng sợ nàng!

Lòng ngực phập phồng lên xuống, Tô Kỳ Hằng cố ngược mắt nhìn nữ tử đang nằm ngay trên ngực, cổ trắn định tinh thần đang hoảng loạn, rồi nói: "Tại hạ là nam nhân! Ma..." Hắn im ngay khi đầu ngón tay trở thon dài kia, cứ thế đặt trên môi của hắn mà ấn nhẹ, sợ là chỉ cần mở miệng, nó liền chạy vào.

Tô Kỳ Hằng thật sự muốn khóc, hắn thật sự sợ đến mức muốn đi ra quần.

Nương Vũ nghe bao nhiêu đó liền hiểu, liền biết tên tiểu tử này là sợ nàng, là tại vì sao?

Nàng mỉm cười, giọng mang dụ hoặc hỏi: "Tiểu bảo bối. Nam nhân với nam nhân có chỗ nào không được?" Lời giảng hồ đồn thổi về nàng, ít nhiều nàng có nghe.

"..." Thấy đôi tay kia như một vật không xương sống lượn trên mặt, vuốt ve theo sườn khuôn mặt, lại lượn dần đến cổ rồi lại trượt dần xuống, đi vào bên trong áo, da gà của Tô Kỳ Hằng liền hô hào khởi nghĩa cùng một lúc, thân thể khẽ run.

"Ngươi sợ cái gì?" Nương Vũ khước miệng tràn đầy tiểu ý, ngồi dậy nói: "Chờ ta, ta sẽ trở lại ngay."

Tô Kỳ Hằng mếu máo, lúc đầu còn lo cho tên họ Thái kia, phất qua một cái, tình trạng nguy cấp lại là hắn.

Chưa đầy một khắc, Nương Vũ đã trở lại, đến bên giường, thấy đôi đồng tử của nam tử đang nằm mờ to đến cực đại nhìn, nàng liền mỉm cười ngọt ngào, trấn an nói: "Đừng sợ. Lần đầu ắt không quen và có nhiều khó chịu." Miệng mỉm cười: "Đến khi quen, sợ là ngươi nghiện, sống chết không muốn rời ta thì sao?"

Tô Kỳ Hằng bị dọa đến giọng run rẩy: "Ngươi...Ngươi thật sự là nam nhân?" Toàn thân muốn kháng cự, nhưng là vô lực.

Dung mạo hiện tại của Nương Vũ quả thật là một nam nhân, giọng cũng là nam nhân, bảo sao, hắn không sợ?

"Ấn! Đúng vậy!" Nương Vũ gạt đầu, tay lập tức di chuyển đến thất lưng của Tô Kỳ Hằng giựt nhẹ, cúi thấp đầu, tà mỉm cười: "Chúng ta bắt đầu...Ha ha."

"..." Tô Kỳ Hằng không báo trước, lập tức bị dọa cho ngất xỉu.

Mà bộ dạng của hắn lại làm Nương Vũ lâu nay tâm tư khó vui vẻ, hiện tại gần như buông xuôi hơn nữa, vui vẻ cười một trận.

" Thường Ninh?"

" Trang chủ có gì cần dặn?" Một tiểu nha hoàn đi vào.

" Mau báo A Thất coi hết y phục của tên này!" Nương Vũ phân phó, sau lại hỏi: " Từ khi Thiết Dịch mang Lãnh Dao đi. Có ai đến đây không?"

Nha hoàn rất hiểu chuyện, vội lắc đầu nói: " Không hề có người đến!"

Nương Vũ hài lòng: " Lui đi." Nàng liếc nam tử đang nằm bất động trên giường êm miệng nhếch cười, sau đó liền rời khỏi phòng.

A Thất đi vào phòng, làm theo lệnh.

- -

Sau khi xuống núi, ra khỏi khu rừng âm u, đến bìa rừng, thì nhìn chung quanh, không thấy ngựa đâu? Mộ Thiên đành cõng Thái Hiền Cảnh đi bộ.

Đi được một lúc, thấy người trên lưng động đậy, Mộ Thiên lên tiếng: " Ngươi không sao chứ? Có chỗ nào không ổn hay không?"

" Ngươi..Ngươi là cái tên chết tiệt!" Thái Hiền Cảnh do quá mệt mỏi, lại còn bị tên Thiết Dịch đã thương nên không nói nhiều, nếu không nhờ có Nương Vũ kịp thời đến ngăn, có lẽ hắn bị đánh chết rồi.

Bước chân vững vàng, Mộ Thiên sắc mặt không có chút mệt mỏi, nghe người trên lưng chửi liên tục bật cười: " Còn mắng ta được, chứng tỏ.." Hắn cau mày, nhích nhích vai, ngó đầu ra sau: " Đây! Ngươi không sao chứ?"

Mộ Thiên dừng lại, còn định bỏ người xuống, Thái Hiền Cảnh nằm gục lên vai của hắn liền lên tiếng: " Ta..không chết được đâu!" Âm thanh có vẻ yếu ớt, có phần tức giận.

" Ngươi chó có ngủ." Mộ Thiên liền tăng tốc độ, phi thân đi nhanh đến thị trấn nhỏ gần đây.

" Ừm!"

Cứ đi một quãng Mộ Thiên lại gọi Thái Hiền Cảnh, hoặc là hỏi chuyện linh tinh cho hắn ta trả lời, lại dùng truyền ít chân khí cho hắn ta.

Hắn lấy một bình thuốc, sau đó lấy một viên ra, đưa gần đến miệng của Thái Hiền Cảnh: " Mau uống thứ thuốc này trước đi." Không hỏi vội chuyện vì sao người lại bị thương nặng, lại hỏi: " Ngươi có lạnh, hay khát, hay đói, hay.."

Thái Hiền Cảnh ngồi tự vào thân cây, gương mặt tái nhợt, nhắm mắt, lắc đầu mà đáp: " Không. Ta chỉ là buồn ngủ thôi!"

" Chết tiệt! Ngươi mà ngủ, ta liền giết ngươi." Mộ Thiên hung hăng cảnh cáo, sau đó đưa lưng trước mặt Thái Hiền Cảnh: " Nhanh lên. Ngươi không nhanh, ta ném ngươi ở lại đây làm mồi cho thú hoang."

Thái Hiền Cảnh cười yếu ớt: " Thịt ta bản thể này, con nào dám ăn?" Hắn từ từ ngồi dậy mà bò lên lưng của Mộ Thiên như một con lười.

Mộ Thiên vừa cười vừa nói: " Lũ sói đói chắc chê ngươi bản mà không ăn, nhưng chỉ xoi ngươi đến không còn xương thôi."

Thái Hiền Cảnh bật cười.

" Hôm trước.." Mộ Thiên giọng châm chọc: " Ngươi cái bộ dạng như que củi, thế nào lại cõng nổi ta?"

" Ngươi coi thường ta đến vậy sao?" Thái Hiền Cảnh gục đầu trước vai của Mộ Thiên, mắt khép, mấp máy miệng: " Mà ngươi bớt nhảm nhí lại đi. Ta mệt rồi! Không muốn nói nữa."

Mộ Thiên nghiêng mặt, liếc mắt sang một bên nhìn, nhếch miệng trên: " Ngươi thế này! Vì có gì, Nương Vũ lại không ưa?"

" Ngươi nói đủ chưa?"

" Ngươi mệt rồi sao?"

" Ừm!"

" Vậy ngủ một chút đi. Nhưng nhớ thở mạnh một chút, để ta còn biết, Mộ Thiên này không cõng lấy một cái xác chết mà mang về!"

Khi đến trấn nhỏ, mua một con ngựa. Mộ Thiên thúc ngựa về kinh thành Vĩnh Lạc nhanh nhất có thể, vì nơi thôn quê hẻo lánh này, thật sự không có

thuốc trị thương mà hần cần.

- - -

Trời bắt đầu sẫm tối.

Từ Đức cung.

Sau khi dùng xong bữa tối, thái hậu và hoàng thượng cùng nhau ăn ít điểm tâm. Nhưng là nói cho đến cùng, vẫn là hỏi chuyện của hoàng hậu.

Thái hậu tuy đáy mắt chứa đầy nghi ngờ, nhưng nét mặt chính là kinh ngạc: "Không phải là nữ nhi của Tề Tướng sao?"

Khải Thụy thờ dài một tiếng, nhếch cười nhạt: "Mẫu hậu thấy lời của nhi thần không đáng tin bằng lời của Cửu Cửu, có phải hay không?"

Thái hậu nhất thời cứng miệng, không biết nói gì, chớp mắt đổi đề tài, nhưng chung quy vẫn là chuyện về hoàng hậu: "Trước đó, hoàng thượng lập nàng ta làm hoàng hậu, nhất thời cũng chỉ là vạ bắt đắc dĩ. Nay sự việc đã ổn thỏa, hay là nên xem xét.."

Khải Thụy nghe qua là biết bà muốn 'phế hậu', hần cắt lời bà: "Mẫu hậu! Vốn dĩ là nhi thần chọn và phong, nào có chuyện 'vạ bắt đắc dĩ'? Hơn nữa.." Hần nhấp một ngụm trà, nói tiếp: "Hơn nữa, chuyện hậu cung. Quý phi thay tiếp quản bấy lâu, chắc đã mệt rồi!"

"Hồ đồ!" Thái hậu giận tím mặt, nhất thời đập bàn: "Ngươi thật quá hồ đồ! Ngươi dung túng hoàng hậu làm càn, bao nhiêu đó còn chưa đủ, nay còn định muốn giao hậu cung cho nàng ta tiếp quản?"

Hoàng thượng biết là mẫu hậu đang tức giận, cũng không chịu lui, cố ý nói: "Nàng ấy là hoàng hậu, quản mọi chuyện ở hậu cung, nhi thần thấy, nào có chỗ sai?"

"Hơn nữa, mẫu hậu tuổi tác đã cao, chuyện hậu cung vẫn là.."

"Câm miệng!" Thái hậu mặt mày chỗ nào cũng là dùng dằng tức giận, đè nén tức giận bạo phát, đáy mắt lạnh lẽo: "Hoàng thượng vẫn nên lo chuyện quốc sự, chuyện hậu cung, ai gia tự có cách sắp xếp!"

"Chuyện hậu cung, nhi thần không tiện xen vào quá nhiều! Nhưng là.." Khải Thụy trực tiếp đứng dậy, nghiêm túc mà nói: "Nhưng là, ngôi vị hoàng hậu. Nhi thần quyết không đổi."

Không đợi thái hậu nói thêm gì, hần lập tức cúi người thi lễ: "Mẫu hậu nghỉ ngơi, nhi thần xin cáo lui!" Sau đó nhanh chóng rời đi.

Thái hậu trợn mắt nhìn bóng lưng nam tử ngày càng khuất dần, hô hấp không thông, tay bấu chặt lại với nhau, mắt lạnh, giọng tức giận: "Hay cho Phương gia, toàn là sinh ra hồ ly tinh."

Sau khi ra khỏi Từ Đức cung.

Khải Thụy thả cước bộ về tẩm cung, vừa đi vừa phân phó: "Minh công công. Ngày mai, ngươi truyền ý chỉ của trẫm xuống, hủy bỏ lệnh cấm trước đó đối với cung Phụng Nghi đi." Miệng mang nụ cười khó hiểu, sau còn lầm bầm nói: "Thái độ ngang ngược và tùy ý đó, xem xem đắc tội bao nhiêu người?"

Xem thái hậu bức tức, nói hần dung túng cho hoàng hậu làm càn, cho thấy chuyện hoàng hậu tự ý cải trang thái giám trốn đi, có lẽ biết rồi!

"..." Minh công công cúi đầu theo sau, nghe rõ ràng, mà còn tưởng nghe lầm, nhưng rất nhanh tuân mệnh: "Vâng thưa hoàng thượng!" Sóng lưng thoáng lạnh lẽo, này là, hoàng thượng muốn hậu cung không yên ổn đi?

Muốn thái hậu và hoàng hậu đối đầu, cả đám phi tần kia nữa...

Kỳ này là vì lợi chung mà nhiều kẻ xúm lại, hô đánh một trước cho mà xem!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Vừa mở cửa, ruồi đến đập không kịp trở tay!

Bình minh nhom nhem xuất hiện, những tia nắng nhạt màu không ngừng cố gắng chen mình khỏi những đám mây lẩn sương mù để xuyên thẳng xuống bên dưới.

Biết chuyện Lãnh Dao bị tên Thiết Dịch không rõ lai lịch bắt đi, Mộ Thiên càng không dám chậm trễ, đi xuyên đêm.

Đi suốt cả một đêm, cuối cùng cũng đưa Thái Hiền Cảnh về đến phủ Đại tướng quân.

Trong phòng,

Thái Hiền Cảnh nằm trên giường cố ngồi giương dậy, tựa lưng ở một góc: " Có cần ta bảo thuộc hạ..Khụ! Theo giúp một tay không?"

Gác bút lên nghiên mực, Mộ Thiên đi đến trước cửa phòng đưa cho lão quân gia một tờ giấy vừa mới viết xong rồi dặn đôi câu, sau lại quay đầu nhìn tên tiểu tử mặt mày tái nhợt đáp: " Không cần đâu. Một mình ta đi được rồi!"

Thái Hiền Cảnh trong đôi mắt thoáng lo lắng nhìn Mộ Thiên, sau đó từ từ nằm xuống giường, quay mặt vào trong, đưa lưng ra, mới nhàn nhạt nói: " Ủm! Vậy đi cẩn thận!"

Mộ Thiên hơi nhíu mày nhìn về phía giường, sau đó vừa bước ra khỏi phòng vừa cười nói: " Ủm! Ngươi nghỉ ngơi đi." Sau đó đầy trượng nghĩa nói tiếp: " Ta đi đánh cái kẻ hại ngươi ra nông nổi này!" Dứt lời, hần nhanh chóng phi thân đi.

Nghe đến câu sau của hần ta, Thái Hiền Cảnh mặt mày tối sầm, tay siết chặt, nếu không phải do đang bị thương nặng, hần coi chừng đã đánh chết cái tên chết tiệt đó!

Kẻ hại hần ra nông nổi này, truy đến cùng là ai?

Thái Hiền Cảnh không nhịn được mà nghiêng răng rồi mắng: " Đúng là Đại vô si!"

- - -

Phủ của Tô Thái Phó.

Vừa mở cửa cho Tô thái phó ra ngoài có công chuyện, vừa định đóng cửa lại thì Tô thượng thư như người mất hồn đi đến, lướt qua mặt họ như người cõi trên, ai nấy đều hoảng.

" Công tử?" Lão quân gia chạy theo sau, nhìn đầu tóc có chút rối bời, quần áo xộc xệch của công tử nhà ông, hỏi: " Công tử! Người không sao chứ?"

Tô Kỳ Hằng dừng bước, quay đầu, khuôn mặt đỏ đẫm, giọng mệt mỏi: " Ta không sao! Phụ thân của ta đâu?"

Lão quân gia khòe miệng co rút, đáp trong hoảng sợ: " Lão gia có việc, vừa, vừa mới ra ngoài!"

" Ủm!" Tô Kỳ Hằng bộ dạng thê thảm, lê thân về viện hần ở.

Mấy gia nô trong phủ đều bị bộ dạng của hần dọa, phải biết, công tử lúc nào cũng là bộ dạng thanh tao, sạch sẽ..Hôm nay, lại như thân ma từ nghĩa trang đi ra, thật sự họ bị dọa sợ đến mức á khẩu.

" Rầm!" Tiếng đóng cửa phòng.

Tô Kỳ Hằng lăn đùng lên giường, úp mặt vào chăn, hai tay siết chặt thành nắm đấm không ngừng giơ lên bỏ xuống 'Àm! mấy tiếng động.

Mặc dù không nhớ hai người bọn họ đã làm cái gì vào đêm qua, nhưng mà, nhưng mà lúc hần tỉnh lại, trên người đã không còn một mảnh vải, trần như nhộng.

" Ha ha. Ngươi cứ về nghỉ ngơi cho khỏe đi. Nhớ bồi bổ tráng dương nhiều vào! Ta còn đến tìm ngươi." Điều cười ngả ngón, đâm ô lời nói của Nương Vũ, dư âm động mãi trong đại não của Tô Kỳ Hằng, không cách xóa.

" Mộ Thiên! Ta nhất định sẽ tìm..giết ngươi!" Sau đó là một tiếng đau khổ cực điểm, áy náy, hổ thẹn, bi ai, thống khổ cực độ hét: " Mặc Loan! Kỳ Hằng ta là cái đồ bại hoại..Xin lỗi! Xin lỗi nàng!"

Trình tiết của hần..Thế mà...Thế mà, lại bỏ mạng dưới tay của một nam nhân?

A a a a!

- - -

Tẩm phòng của hoàng thượng.

Khải Thụy vừa chỉnh y phục chuẩn bị lên triều, vừa lên tiếng hỏi: " Đã truyền lệnh chưa?"

Minh công công đứng bên cạnh liền cung kính đáp: " Bẩm hoàng thượng, đã truyền xuống từ sớm!" Quan sát sắc mặt của hoàng thượng một chút, ông nói thêm: " Các nương nương trên dưới đã sớm nhận được tin. Nô tài còn nghe, họ sẽ đến thỉnh an hoàng hậu nương nương theo quy củ."

Khải Thụy giương một bên khòe miệng, mặt có vẻ rất hài lòng với những gì được nghe, sải bước đi trước.

"..." Minh công công đi theo sau đở mồ hôi lạnh, hậu cung xem chừng sẽ có đại phong, hoàng thượng thể mà lại rất vui?

--

Tẩm phòng của hoàng hậu.

Nào có thể, để hai chị em nhà người ta, tất cả đều là vì...

Lệ Khuynh ngồi trước gương chải đầu, trong lòng mang bất an, đột ngột bắt lấy chiếc lược đang trong tay của Hương Ly: "Hương Ly! Người đi Thái Y viện tìm Mộ Thiên một chuyến đi." Sau đó đứng dậy, soi gương, chỉnh lại xiêm áo.

Hương Ly ngập ngừng chưa chịu đi: "Hoàng hậu nương nương!" Mặt mày lo lắng mà dặn: "Người chớ gây chuyện với họ.."

Lệ Khuynh quay đầu nhìn nàng ta: "Không cần lo, ta biết mà!" Sau lại phát phát tay làm ra hiệu bảo đi: "Người đi mau đi."

Sau khi thấy Hương Ly an tâm mà rời đi, Lệ Khuynh ôm Tiểu Ly từ trên vai bỏ xuống, sau đó ngược nhìn Tiểu Thâu đang bị nhốt trong lồng rồi trông lại Tiểu Ly: "Trông chừng nó!"

"Ngoan! Ngoan!" Tiểu Thâu nghiêng đầu tới lui kêu hai tiếng lấy lòng rồi nhìn chủ, nhưng thấy chủ không thả ra còn lấy thêm dây lại.

Vì để phòng con vật này bay đến tìm nàng nói linh tinh, đành nhốt nó lại. Nhưng là nó không phải dạng vừa, cái chót lồng này, nó tháo ra như chơi, cho nên cửa lồng, nàng phải lấy thêm dây cột thật chặt lại.

"Không ngoan, tao nhốt lỏng chim của mày!" Lệ Khuynh cảnh cáo Tiểu Thâu một câu rồi bước ra sảnh phòng: "Chu công công chúng ta đi thôi!"

Tiểu Thâu bên trong kêu không ngừng: "Mau thả ra, thả ra! Mau thả ra!"

"..." Tiểu Ly ngược nhìn nó khoe hàm răng trắng sáng và bén nhọn, vung một bên móng vuốt lên, đôi mắt nham hiểm, đe dọa một phen.

Tiểu Thâu rất thông minh, kêu: "Ngoan! Ngoan!" Nó sợ hãi rí rí kêu: "Khệt khệt!" Hai tiếng rồi quay lưng, rất thức thời mà im lặng.

Chính điện của cung Phụng Nghi.

Lệ Khuynh ngồi trên ghế cao rung đùi, bộ dáng không chút nghiêm túc và đoan trang, mắt nhìn ra xa, thấy cảnh trước mắt liền chặc chặc lưỡi lên tiếng: "Đây là lễ hội sắc màu đi?"

Nhìn màu sắc quần áo của bọn họ, còn tưởng đây là bày cá bảy màu trong chậu cá cảnh của nhà ai nuôi ấy chứ?

Ông xã đẹp trai, không biết khẩu vị ra sao? Thích 'cá' làm theo kiểu nào, để hoàng hậu này còn biết mà nấu chứ?

"Hoàng hậu nương nương a!" Chu Đại Nham mặt mày như bị vo lại thành một cục cục khó coi: "Người mau chỉnh lại dáng ngồi!" Bộ dạng gần như muốn đập đầu khô máu cầu xin.

"Nhìn đi." Lệ Khuynh nhìn qua Chu công công, tiện tay lấy một cái bánh ngọt bỏ vào mồm, vừa nhai nhai vừa nói tiếp trong con lốc vụn bánh bay: "..Người còn chưa đến!" Hai tay phui phui cho vụn bánh rơi xuống, làm Mịch Dương còn đưa khăn chưa đến đã mặt mày tối sầm mà thu lại.

"..." Chu công công nép đứng sang một bên im lặng, trơ mắt nhìn trong bất lực. Sắt này không thể rèn! Dù có nấu vạn lần, rồi đúc lại!

Một khắc sau mới thấy mấy vị cung phi đi đến cửa điện.

Lệ Khuynh đã chỉnh lại tư thế ngồi, sao cho thật đoan trang nhất mà bản thân có thể làm.

Nàng nâng mí mắt nhìn bọn người đến, không biết còn bao nhiêu chưa đến, nhưng là hiện tại nhìn số lượng người đến cũng chỉ mười bốn, trên mặt ai nấy đều là viết hai chữ 'mỹ nhân'.

Mụ nội nó! Thấy người đến từ khi mới sinh, đến lúc sắp đẻ thêm một đứa nữa, mới thấy người đến nơi? Tốc độ chậm đến mức rùa còn khinh! Vừa đi vừa múa hay sao?

Bên dưới, một dàn mỹ nhân đang ở tư thế cúi đầu cung kính, bộ dáng nửa ngồi nửa quỳ trên sàn lạnh lẽo, động tác nhịp nhàng đồng điệu và vô cùng đẹp mắt, sau đó đồng loạt lên tiếng: "Chúng thần thiếp, bái kiến hoàng hậu! Chúc hoàng hậu thân thể luôn an khang!"

Nghe rất lọt tai!

Lệ Khuynh nhất thời hưng phấn, tự dưng nhồm nhồm định đứng lên, giơ tay lên cao, miệng còn sặc sụa cười to, nhưng Mịch Dương và Chu Đại Nham luôn trông chừng của nàng nên đã kịp thời ngăn, họ lắc lắc đầu phản đối.

Họ biết, hoàng hậu sẽ làm cái tư thế mà đã đề ra trước đó, cái gì mà có thần tượng cầm trên tay, kết hợp động tác đứng hô mưa gọi vũ bão, chặc, chặc, oai phong như nữ hoàng gì đó!

Không hiểu hoàng hậu học bộ dáng kì quái đó ở đâu?

Lệ Khuynh khép miệng, lườm hai người một cái, nén giọng nói khẽ: "Thật mắt húng nha!" Sau đó, đành ngồi yên lại ghế, ra giọng của một vị cấp trên: "Tất cả bình thân!" Đám người không học thức này, không biết cái mô tê gì!

Đám phi tần bên dưới lập tức đáp lại: "Tạ ân hoàng hậu!" Sau đó cứ theo phẩm vị mà ngồi vào ghế, cung nữ liền dâng trà và đưa bánh đến.

Sau khi an vị, họ mới cẩn thận nhìn kỹ đến người đang ngồi trên cao, tất cả phi tần đã sớm cả kinh, không nói đến cái gì khác, chính là bộ dạng của hoàng hậu. Thế nào lại cứ để bộ dạng đó, mà gặp họ?

Hoàng hậu vận y phục màu đỏ chói mắt ngồi trên ghế cao với tư thế lười biếng, hơi nghiêng người qua một bên, vắt chéo chân, tay chống đỡ một bên đầu, tay còn lại đặt ở trên đùi.

Tóc đen nhánh mềm mại dài đến thắt lưng tùy ý xõa, không hề búi thành bất cứ kiểu nào. Mặt không son phấn, nhưng không hề kém sắc, uy phong không hề hạ, xung quanh tản mát khí thế uy nghiêm nhẹ nhàng vô hình.

Thục Phi nhìn nữ tử đang ngồi vắt chéo chân không khỏi nhũn mảy, đôi mắt thoáng sững sờ, trong lòng không khỏi kinh hãi mà tự hỏi, kia là Phuong Lệ Khuynh, Tứ muội ngốc nghếch trước kia của mình sao?

Nhớ lúc trước, muội ấy sợ nhất là chỗ đông người, luôn rụt rè khi đối diện hay nói chuyện với người lạ, đến người thân còn e dè né tránh giao tiếp, hầu hết luôn nhốt mình ở phòng, ít giao thiệp với người trong phủ, người ngoài lại càng ít!

Đúng lúc Lệ Khuynh cũng lướt mắt đến nàng ta. Hai ánh mắt va chạm nhau, cái nhìn chỉ thoáng qua đó, cơ hồ là không hề có quan hệ, không hề quen biết nhau lại càng làm Thục phi không thôi nhũn chặt mảy.

Nó thật sự mất trí nhớ rồi? Lại còn thay đổi đến mức..Không thể nhìn ra điểm nào giống với con người trước kia?

Ngay cả Âm quý tần cũng không nhận được mà chau mày mấy cái, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc. Tuy đây là đầu gặp qua hoàng hậu, nhưng là nữ nhân kia, có chỗ nào như lời đồn trong cung, có chỗ nào ngốc nghếch?

Không nói đến dung mạo đã hơn người kia, mà nói đến cái phong thái lười biếng, tư thế cứ ngồi lơ đãng, giống như không tranh quyền thế đã đủ để người nhìn không dám khinh thường.

Trong đôi mắt trong trẻo kia lại ẩn chứa khí lạnh nhân nhật và sự chững chạc nào đó với đời rất là khó nói, mà khóe miệng ẩn ẩn ý cười tùy ý..Quả thật là khó lường đi!

Từ Đồ Nhược Thi thu hồi tầm mắt, rũ mi, nâng trà thổi vài hơi rồi nhấp một ngụm nhỏ, suy ngẫm, lục lại trí nhớ. Mà nếu đúng là con của Tể Tướng, không lí nào, nàng đây chưa gặp mặt qua?

Hiền phi ngồi đối diện một bên với Âm quý tần. Đây là lần thứ hai gặp hoàng hậu, không hiểu sao thần sắc cũng là vô vàng kinh ngạc rồi đến bất an, cảm xúc hỗn loạn. Có phải nàng đã gặp hai người khác nhau, chứ không phải một đi?

Chiêu Nghi phi cũng nhìn sơ qua hoàng hậu, nàng ta mỉm cười khi thấy Lệ Khuynh nhìn đến, trong ánh mắt không chút tâm tư bất thường, điềm tĩnh ngồi.

Lệ Khuynh nhũn nhẹ mảy nhưng rồi cũng cười nhẹ đáp lại, sau lại quét mắt nhìn qua từng người, không quan tâm ánh mắt soi xét và biểu hiện của mỗi người quá nhiều, tầm mắt dừng lại một ghế trống vẫn còn chưa có ai ngồi.

Có người còn chưa đến sao?

Đúng lúc nàng định lên tiếng hỏi nhỏ Chu công công, thì nghe một tên thái giám thông truyền cất tiếng lạnh lạnh mà không thiếu điệu đà: "Miêu quý phi vào điện!"

Âm quý tần khóe miệng lộ ra một nụ cười sắc bén, ngày đầu thỉnh an liền có kịch vui để xem rồi.

Phuong Hạ Y ngược mắt nhìn ra phía cửa của tấm điện, ánh mắt thoáng lạnh, không mấy vui, lại dời mắt nhìn muội muội hiện tại một cái hiềm hơi bất an.

Lệ Khuynh dời mắt ra cửa, nhếch mép cười nhạt một cái. Có cần phải phô trương thân phận quá không?

An Thục Hy nhấp một ngụm trà, đuôi mắt chứa tiếu ý, trong lòng cũng là cùng một ý với Âm quý tần. Sắp có kịch vui để xem!

Mấy phi tần còn lại cũng là đa phần bộ dạng sắp được xem kịch hay, lòng không yên mà trông chờ.

Nói gì cũng đã lâu, hậu cung không có chuyện gì mới mẻ.

Miêu quý phi một mình đi vào tấm điện, trang y màu lam đậm nhạt với hoa văn đẹp đẽ mà phôi, tà áo lẫn chân váy uyển chuyển theo nhịp bước đi mà bồng bềnh lên xuống. Đừng nói nét mặt, khắp thân người nàng ta khí thế cao quý, mang theo đôi phần kiêu ngạo vốn có.

Nhưng dù thế nào, Miêu quý phi vẫn là lễ nghi đầy đủ.

"Tham kiến hoàng hậu!" Miêu Mân Khanh gần như không muốn hành lễ, hơi hạ thấp thân, miệng ngán gọn một câu rồi chờ đợi hoàng hậu lên tiếng.

Lệ Khuynh dĩ nhiên nhìn ra thái độ không xem nàng ra gì của nàng ta, nhàn nhạt lên tiếng: "Bình thân!" Miệng luôn treo nụ cười nhạt.

Miêu Mân Khanh đáp lễ rồi ngồi vào ghế trống ở đầu hàng, sau đó hướng Lệ Khuynh mà giọng ân cần thăm hỏi: "Sức khỏe của hoàng hậu, chắc đã ổn?"

Chất giọng hào ngọt, mà lại kiều ngạo..Chậc! Tiểu thư đông đánh đây!?

Lệ Khuynh giữ nguyên dáng ngồi, chuyển tầm mắt về phía Miêu Mân Khanh, miệng mỉm cười nói: "Đa tạ Quý phi quan tâm! Bỏn cung sức khỏe đã tạm bình ổn!" Sau đó tầm mắt lơ đãng, miệng hỏi lại: "Quý phi có phải hay không, rất bận rộn?" Dứt lời liền chuyển mắt nhìn lại Miêu quý phi, như đang chờ đáp.

Hắn đã không muốn để ta yên, có gì không theo ý? Dù sao cũng sẽ đi, đây còn sợ mất lòng sao?

Chúng nô tài của cung lập tức toát mồ hôi lạnh, gần như nín thở nhìn về phía của hai người.

Mà đám phi tần cũng đồng loạt chấn động, hoàng hậu thì miệng vẫn chứa tiểu ý nhàn nhạt, mà nhìn đến mặt của Quý phi thì đã có chút biến sắc.

Thục phi không khỏi nhú mày, đưa mắt nhìn sang Lệ Khuynh vẫn điềm tĩnh.

Âm quý tần lập tức nâng khóe miệng, trong lòng không khỏi cười nhạo, há hê cười. Thế mà lại chất vấn vì đến trễ..Ha ha! Kỳ này thú vị đây!

Mà trong lòng của Âm quý tần - Tư Đồ Nhược Thi cũng không khỏi ngẫm lại, suy xét lại, hoàng hậu này, nàng cũng không thể xem nhẹ!

Miêu quý phi nén giận vì bị bắt lỗi mà đáp trả: "Quả thật thần thiếp khá bận." Miệng cười ôn hòa: "Chuyện trên dưới ở hậu cung cũng không ít!"

Ý quá rõ, ta đây đang nắm quyền ở hậu cung, người cũng được cái danh phận, vô rỗng!

Hào chánh cún!

"Quý phi.." Lệ Khuynh lên tiếng đáp trả, nhưng là có thái giám vào thông báo, nói Mã công công hầu hạ thái hậu xin cầu kiến.

Mấy phi tần kia, hầu như liền bị mất hứng một phen, tình hình đang nước với lửa, vậy mà lại bị phá.

Mã công công đi vào trong tấm điện hành lễ theo quy củ, sau đó hướng hoàng hậu bái: "Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, thái hậu cho mời nương nương đến Từ Đức cung một chuyến!" Lại hướng đến Quý phi: "Miêu quý phi, thái hậu cũng cho mời!"

Rồi lại mời cả Thục phi và Hiền phi, Âm quý tần và Chiêu nghi phi cũng được mời.

--

Từ Đức cung.

"Chúng thần thiếp, bái kiến thái hậu! Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

"Mau bình thân!" Thái hậu một thân Phật y đơn bạc, tay còn lưu chuỗi tràng hạt, có vẻ vừa mới niệm Phật xong, ngồi trên ghế cao.

Lệ Khuynh nâng mí mắt nhìn sơ qua thái hậu, nhìn vẻ mặt bà nhân từ như vậy, phúc hậu như thế, lại trong bộ đồ tu thế kia, chắc không đến mức ác độc mà cho con này vào tù chờ án trăm đi?

Thái hậu lướt mắt nhìn họ một lượt, tầm mắt dừng lại ngay trên người hoàng hậu, giọng nhẹ nhàng từ ái mà hỏi: "Hoàng hậu! Bộ dạng này là sao?"

Lệ Khuynh nhu hòa, khép nép lạ thường, thành kính rồi chậm rãi đáp: "Thái hậu thứ tội! Thần thiếp vừa mới khỏi bệnh, không tiện để trang điểm! Mong thái hậu từ ái lượng thứ!" Đừng cái kiểu 'khẩu Phật tâm xà' nha!

Trước một câu xin, sau lại thêm một câu, thái hậu dù có muốn bắt lỗi cũng không thể, nhưng không muốn bỏ qua, bà mặt có vẻ nghiêm khắc: "Ân! Thân phận của người hiện tại thế nào, ai gia không nói người chắc cũng rõ, quy củ vẫn phải tuân, lần sau chớ tái phạm! Thôi, các người mau an tọa đi."

Lệ Khuynh nghe bà nói đến thân phận hiện tại của nàng, nghe mà trong lòng không khỏi nực cười. Thân phận? Shit!

"Ân! Hôm nay, gọi các người đến, cũng chỉ để thương lượng!" Thái hậu lướt mắt nhìn họ một lượt, sau đó nhấp một ngụm trà nhỏ, nói tiếp: "Cũng biết, chuyện hậu cung trên dưới mà nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít. Trước đó do hoàng hậu không tiện, mà thân thể của ai gia cũng không tốt, việc quản hậu cung, đa phần liền giao lại cho Miêu quý phi.."

Thái hậu dừng, lại chuyển tầm nhìn đến hoàng hậu, nói tiếp: "Hoàng hậu hiện vừa mới khỏi bệnh."

Nghe câu này, ai cũng không khỏi đoán chắc, thái hậu định giao quyền quản hậu cung cho hoàng hậu đi?

Nhưng là không ngờ lời tiếp theo của bà thật sự làm cho họ rất bất ngờ: "Ai gia thấy nguoi, trước nên tịnh dưỡng. Chuyện trông coi trên dưới, cứ tạm thời để cho Miêu quý sắp xếp và xử lý hộ. Hoàng hậu thấy sao?"

Nghe qua có vẻ, 'chắc là sau này' sẽ đưa cho quyền nắm giữ hậu cung, sau này là bao lâu, ai biết?

Nhưng ai nghe mà không rõ một điều, thái hậu muốn gì? Nàng còn không biết ý thái hậu sao, chính là không muốn đưa quyền nắm hậu cung cho hoàng hậu như nàng!

Lệ Khuynh ho vài tiếng biểu đạt sức khỏe vẫn còn suy yếu, thật lòng nàng mong an tĩnh còn cầu không được, hiện tại nghe thái hậu nói vậy liền đồng ý, nhưng học theo văn dài dòng của thái hậu mà đáp: "Bẩm thái hậu! Thần thiếp cũng vừa mới khỏi bệnh, sức khỏe mặc dù nói tốt cũng là chỉ có chút tốt. Thật sự vẫn chưa khỏe.."

Nàng liền nhìn Miêu Mân Khanh đang ngồi phía đối diện có chút áy náy: "Nên chuyện hậu cung.. vẫn phải làm phiền Miêu quý phi tỷ rồi!"

"Hoàng hậu muội muội, đừng áy náy! Thật sự không phiền!" Miêu Mân Khanh mỉm cười, đáy mắt đắc ý vô cùng, mang thêm kiêu ngạo: "Chia sẻ được phần nào cho hoàng hậu muội muội, Miêu quý phi tỷ liền dốc sức!"

Lệ Khuynh mỉm cười thân thiết đáp lễ: "Đa tạ tỷ!"

Miêu Mân Khanh: "Đều là tỷ muội với nhau, muội không cần khách khí như người ngoài!"

Lệ Khuynh cười cười, gật đầu: "Tỷ nói phải!"

"Thôi, các nguoi đã là người một nhà, giúp nhau cũng phải đạo! Mà Quý phi đã nói vậy, ai gia lại càng yên tâm. Hoàng hậu cũng yên tâm mà tịnh dưỡng!" Sau đó, thái hậu nhìn mấy vị phi tần còn lại hỏi: "Các nguoi, có ý kiến gì không?"

Thấy mấy vị phi còn lại không có ý kiến, bà mỉm cười hài lòng nói: "Nếu vậy, chuyện cai quản hậu cung, Miêu quý phi cứ vậy mà làm tiếp!"

Lệ Khuynh thật sự muốn cười to, vừa vỗ tay vừa khen: "Ha ha. Diễn hay, cho thêm tiền!"

Sau đó thái hậu cho mấy phi tần lui, chỉ giữ lại hoàng hậu.

Tương có chuyện tốt lành gì, thì ra bà ta chính là muốn tìm cớ để phạt nàng.

Cái gì mà, trước giờ ai gia ăn chay niệm phật, một lòng hướng theo phật, cái gì vân vân và mây mây, dắt chó đi dạo cả mấy vòng trái đất rồi mới vào trọng điểm.

"Trước đó ai gia có khẩn cầu, muốn Tàn Y quốc mãi hưng thịnh, nguyện ăn chay niệm phật mỗi ngày. Nhưng dạo gần đây phát hiện, sức khỏe đã suy giảm." Thái hậu dừng, nhìn nàng thờ dài: "Không biết, hoàng hậu có ý giúp ai gia, bà lão này một phần không?"

Lệ Khuynh mặt mày vẫn điềm tĩnh nghe, nghe đến chữ 'giúp', nàng vẫn mỉm cười: "Thái hậu cứ nói!" Nực cười, tự cầu thì tự trả lễ! Có chuyện giúp, sang sẽ bớt sao?

"Chắc là Phật Tổ sẽ lượng thứ cho lão thân đây đi?" Thái hậu thờ dài một tiếng, mỉm cười từ ái nói với nàng: "Cũng không phải chuyện gì lớn. Ai gia còn mấy tập kinh còn chưa chép xong.."

--

Ra khỏi Từ Đức cung một đoạn đường dài, Lệ Khuynh chấp tay đi trước cười nói: "Hào! Hào! Được lắm! Cả mẹ lẫn con.." Bỗng nhiên nàng quay ngang đá chân vào đồng tuyết ven đường, mặt mày tức giận gầm nhẹ: "Mẹ kiếp! Chép kinh cái rắm! Niệm kinh cái phân lừa! Giam lỏng tiếp thì nói, còn bày trò! Muốn phế thì phế, có sao hành ta?"

"Nương nương, nương nương.." Chu công công cùng cung nữ thái giám liền ngăn động tác của hoàng hậu: "Bớt giận a! Ai mà nghe thấy, mách lại với thái hậu là xong!"

Lệ Khuynh hừ lạnh một tiếng, chân đá một phát nữa mới chịu dừng, sau đó nhìn bọn người phía sau nói: "Mau về dọn đồ đạc đi. Chuyển đến Tĩnh Cư Điện gì đó.."

"Ây dô dô!" Miêu Mân Khanh không biết là có ý chờ hay vô tình đến, nàng ta đi lại gần, giọng châm chọc: "Nghe nói, hoàng hậu muội muội muốn giúp thái hậu chép kinh niệm Phật, chuyển đến Tĩnh Cư ở niệm kinh cầu phúc cho thái hậu và Tàn Y quốc. Thật sự là làm cho ai này mà nghe đều.."

Mà Miêu Quý phi còn chưa nói hết, Lệ Khuynh khoanh tay trước ngực qua mặt Miêu Mân Khanh như là không thấy, ra hiệu bảo bọn nô tài đi, miệng nói: "Mau đi a! Chỗ này hảo tho! Không biết con gì chết ở đây, mà thối rùm, mùi kinh vậy?"

"..." Bọn nô tài cúi thấp đầu theo sát ở phía sau, mặc dù lòng sợ đắc tội với Miêu quý phi, nhưng họ không thể cãi lệnh hoàng hậu.

Miêu quý phi tức giận, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì nghe Lê Khuynh bảo: " Các người có biết hay không? Người 'đứng trên đầu' của kẻ khác, chỉ cần chỉ tay sai bảo dưới làm, không cần nhúng tay đến, vậy mới phải!"

"Phuong Lê Khuynh! Người đứng lại đó!" Miêu quý phi đứng tại chỗ mà lớn tiếng gọi.

Lê Khuynh dừng bước, cười lớn: "Ha ha. Phuong Lê Khuynh?" Nàng quay đầu, đám nô tài thức thòi tản ra hai bên: "Miêu quý phi! Bôn cung nói cho người biết, bôn cung đứng lại là muốn nói cho người rõ. Hoàng hậu này vốn không mang họ Phuong, như đồn đại gì đó mà người đã nghe trước đó."

Nàng nhấn mạnh: "Bôn cung, chính xác là mang họ Từ Ân! Từ Ân Lê Khuynh!" Nụ cười trên môi sớm đã thu lại, sắc mặt lạnh nhạt: "Còn nữa, người vốn là một quý phi, mà dám gọi thẳng tên họ của hoàng hậu ta..Do gọi sai họ, nên không thể tính là vô lễ! Lần này bỏ qua vậy!"

Dứt lời, nàng liền trực tiếp quay đầu, ra lệnh: "Hồi cung!"

"Người..." Miêu Mân Khanh giận tím mặt, định xông lên nhưng nô tì thân cận vội ngăn.

Linh Nguyệt lắc đầu: "Nương nương, chớ hành sự lỗ mãng. Để ai nhìn thấy được hoặc là..Tất cả đều không hay! Trước hồi cung đi?"

Miêu Mân Khanh siết chặt tay, nhìn theo đoàn người của cung Phung Nghi ngày một đi xa, mím chặt môi, ánh mắt tức giận, lập tức quay đầu: "Hồi cung!" Người chờ đó, quý phi ta, sẽ khiến hoàng hậu người sống chết không yên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Nổi Loạn: Đi Nhậu Thôi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.